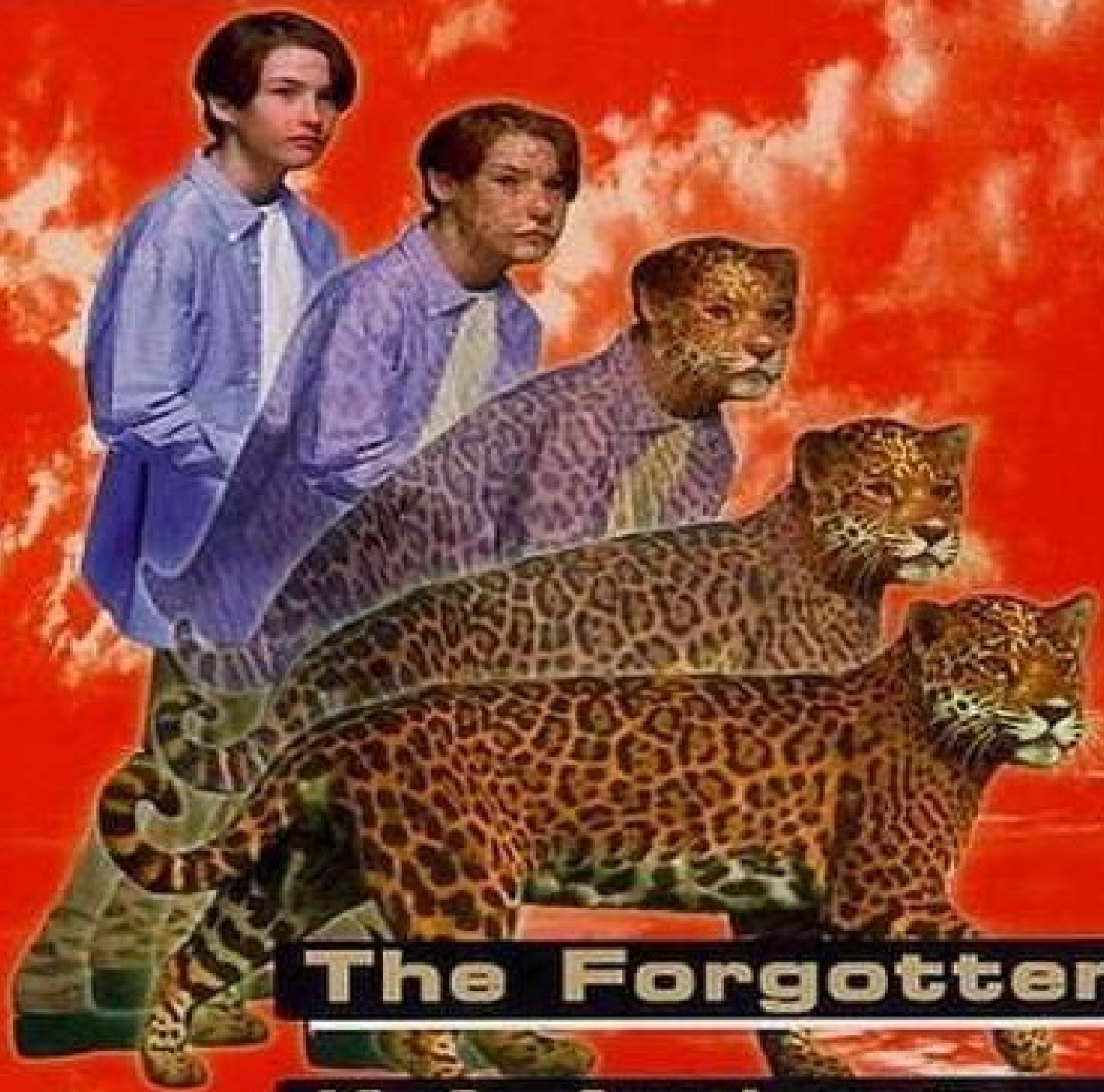

ANIMORPHS

*Nothing is
what it seems.*

The Forgotten

K. A. Applegate

SCHOLASTIC

Kẻ Bị Lãng Quên

Series Animorphs Phần 11

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 10

ẢO GIÁC KINH HOÀNG

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

TẠI HỌA GIỮA RỪNG HOANG

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 10

TẬP 10: NGƯỜI MÁY

1. Người kể chuyện:

Marco

2. Nội dung:

Trong một lần biến hình thành chó để coi cạp một buổi hòa nhạc ngoài trời, Jake và Marco phát hiện ra một người bạn học chung trường - Erek - không có mùi người. Anh ta đồng thời cũng là một thành viên của nhóm Chia Sẻ. Trong một lần biến hình lén tham dự buổi gặp mặt của nhóm Chia Sẻ, Hội Animorphs phát hiện Erek là một người máy. Hội quyết định tìm hiểu kỹ hơn về con người - người máy kỳ lạ này bằng cách nhận lời tới nhà Erek. Erek - người máy - người Chee - là tạo vật của người Pemalites. Loài Pemalites đã bị hủy diệt hoàn toàn bởi người Howler từ hàng ngàn năm trước. Người Chee cũng coi bọn Yeerk là kẻ thù, song họ được lập trình không được làm đau người khác, chỉ biết hòa hiếu, không bao lực mặc dù người Chee là một người cực kỳ khỏe. Tuy nhiên, bọn Yeerk đang có trong tay tinh thể Pemalite, vật có thể làm thay đổi chương trình đã được lập sẵn cho người Chee. Hội Animorphs quyết định thâm nhập vào nơi cất giữ tinh thể để lấy lại tinh thể Pemalite cho người Chee. Trong cuộc chiến đấu với hai mươi chiến binh Hork-Bajir, Marco đã nhảy từ cửa sổ trên lầu xuống đất và kịp trao cho Erek tinh thể Pemalite trước khi chết. Erek đã dùng tinh thể Pemalite điều chỉnh lại chương trình và tiêu diệt toàn bộ bọn Hork-Bajir, cứu thoát toàn Hội Animorphs, kể cả Marco (nhờ sốc điện). Tuy nhiên, Erek quyết định lập trình lại như ban đầu và sẽ không bao giờ tham gia chiến đấu bao lực nữa, tuy nhiên Erek và người Chee vẫn sẽ giúp Hội Animorphs bằng cách cung cấp thông tin từ bọn Yeerk hoặc trong những vụ việc liên quan đến máy tính, thể mạnh của họ. Tinh thể Pemalite được quăng chìm sâu xuống đáy đại dương.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax
Erek - người máy

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Dơi
Marco: Chó, Nhện sói, Dơi
Rachel: Dơi
Cassie: Nhện sói, Dơi
Tobias:
Ax: Nhện sói, Dơi

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Chó, Chim ưng Peregrine, Ruồi, Cú sừng, Gián, Dơi, Cạp Siberi
Marco: Chó, Mòng biển, Nhện sói, Cú sừng, Dơi, Khỉ đột
Rachel: Đại bàng đầu bạc, Cú sừng, Gián, Dơi, Gấu xám
Cassie: Nhện sói, Mòng biển, Cú sừng, Gián, Dơi, Sói
Tobias:
Ax: Điều mướp, Nhện sói, Người, Cú sừng, Dơi

ẢO GIÁC KINH HOÀNG

CHƯƠNG 1

1 giờ 22 phút chiều.

Chẳng lẽ tình cảnh của tôi hiện giờ chưa đủ khổ sở hay sao mà còn bắt tôi phải học KHIÊU VŨ nữa hả trời?

Khiêu vũ bốn cặp! Thật kinh khủng!

Nhạc đang bật âm ì. Trời ạ, thứ nhạc gì mà dở tệ.

Ánh đèn trong lớp học chói lòa. Cô giáo của tôi đang tủm tỉm cười...

“Nào, phía bên trái! Cúi chào bạn nhảy và hát thầm đô-si-đô nhé!”

Bi kịch bắt đầu rồi. Tôi phải đi vòng vèo mấy bước, trời ơi, làm *quý tộc* mà là thế này sao?

Tôi cúi đầu chào. Một động tác thật là chảnh.

Và đây nè: đã đến màn tôi ghét nhất: hát thầm đô-si-đô. Cái giọng trong máy hát lại còn kéo dài thế này nữa chứ: đô-si-ĐỒỒ!

“Anh hát gì mà kì vậy?” Rachel nhăn nhó trong khi tôi cố phải lả lướt bên cạnh nhỏ.

“Đừng chọc anh, Rachel!” tôi cảnh cáo.

“Cười lên đi, anh Jake!” Rachel nói. “Khiêu vũ thì phải vui chứ. Vui, rõ chưa?”

Anh em họ mà kì vậy đó! Nhỏ Rachel này rõ ràng đang rất hạnh phúc khi... được hành hạ tôi.

“Hãy dìu bạn nhảy về phía trái và đặt dìu vài bước nhé!”

“Đặt dìu với chả chặt rìu!” tôi lầm bầm.

Tôi nắm tay Rachel và cố thật “dịu dàng” đưa nhỏ đến chỗ bức tường gần nhất. Trông bề ngoài Rachel có vẻ mi-nhon như nàng Alicia Silverstone trong phim *Clueless*, nhưng kì thực nhỏ rất dữ dằn, y như các nữ chiến binh da đỏ vậy.

Nói cách khác, tôi có hơi ngán Rachel. Tôi đã chứng kiến nhỏ tham chiến nhiều lần. Và tôi cũng đủ khôn để hống làm nhỏ nổi điên lên.

“Hay quá ta!” Rachel điệu tôi. “Anh bắt nhịp được rồi đó. Em đang tưởng tượng anh bảnh chọe với nơ đen, giày cao bồi, và, ô hô, khoác thêm cả chiếc sơ-mi chính hiệu miền Viễn Tây...”

“Đừng ép anh quá đó!” tôi lại phải cảnh cáo nhỏ.

Và rồi, trời ạ, lại thêm một điều tệ hại nữa xảy ra. Khi đang chuẩn bị “dìu đặt” lần nữa, tôi giật mình nghe Rachel hét lên: “Cassie, lại đây xem nè!”

Tôi xuýt XỈU. Tôi rất mến Cassie. Và tôi chả muốn Cassie thấy tôi trong bộ dạng khốn khổ, vụng về những lúc nhảy nhót như thế này.

Chắc chắn hình tượng của tôi trong lòng Cassie sẽ sút mẻ thê thảm nếu nhỏ thấy tôi luống cuống không sao nhảy được đúng nhịp. Tôi ngó bản thân mình còn thấy chán nản, huống hồ gì Cassie.

Tôi bắt gặp ánh mắt của Cassie. Nhỏ đang đứng trước cửa lớp học. Và đang cười. Cười đến độ cả người nhỏ cũng rung chuyển. Cười đến độ nước mắt tuôn trào trên má khi thấy tôi hát lí nhí “đô-si-đô” ngay trước mắt nhỏ.

“Ngó mắc cười lắm hả? Tui đang học khiêu vũ mù...”

Cassie không thể trả lời vì nhỏ đang cười quá cỡ. Nhỏ chỉ còn nước gật đầu thôi.

Tôi chẳng còn biết làm gì khác hơn là cũng... toét miệng cười. Rồi tôi bất ngờ nắm tay Cassie và kéo nhỏ vô hàng. Rachel lùi lại, nhường chỗ cho Cassie.

Tiếng cười của Cassie bỗng im bật.

“Hống được đâu!” giọng nhỏ hoảng hốt.

“Bây giờ thì bồ phải đô-si-đô nha!” tôi nói.

Tôi đặt dìu cùng Cassie, trong khi nhỏ thì thầm giọng hoảng hốt: “Mình chỉ ghé qua để thông báo một chuyện. Tobias cần gặp tui mình. Ngay sau giờ học. Chuyện quan trọng lắm.”

Tôi thôi không cười nữa. Nếu Tobias đã nói là “chuyện quan trọng” thì hẳn là chuyện lớn rồi.

Theo hiệu lệnh, Cassie và tôi tạm tách rời nhau. Vài giây sau, chúng tôi lại vào hàng và cúi thấp người.

“Có vẻ như khiêu vũ không còn đáng sợ nữa nhỉ?” Cassie hỏi tôi.

“Ừ. Có những vấn đề còn cấp thiết và nguy hiểm hơn nhiều.”

Tôi đặt dìu thêm vài vòng nữa. Chưa kể thêm một số lượt cúi chào và hát thầm đô-si-đô.

Nhưng đầu óc của tôi đang nghĩ về chuyện khác. Tobias đã thấy gì nhỉ?

Rồi thì...

ẦM ẦM!

Tôi té!

Trời ơi, hình như tôi đang rơi tự do xuống hàng hàng lớp lớp cây.

Tôi bám vội vào một cành cây, phải lấy lại hơi thở đã.

Tôi lại rơi tiếp, rồi lại bám vào một cành khác. Đuôi của tôi quấn chặt vào cành cây, tôi ngoảnh lại nhìn. Ôi trời, một lũ khỉ đang chăm chú nhìn tôi qua các kẽ lá.

Choáng quá!

Thay đổi nhanh đến không ngờ!

Dường như là...

ẦM ẦM!

Cassie đang mỉm cười và nhìn tôi thật lạ lẫm. Không còn nghe tiếng nhạc nữa. Lớp học đã tan.

“Bồ ổn chứ?” Cassie hỏi tôi.

“Ừ, vẫn còn sống.” Tôi dụi mắt, không thể tin cảnh tượng vừa mới diễn ra.

“Vừa mơ à?” Cassie lại hỏi.

“Hình như là vậy.”

“Mình đang thắc mắc không biết Tobias muốn nói gì. Bồ đoán được không?”

Tôi vẫn còn chưa hoàn hồn nổi. Mới giây trước tôi còn đang vất vả với điệu nhảy chết tiệt, giây sau đã lại nhảy tung tung qua các cành cây.

Mà cả hai khoảnh khắc ấy đều là sự thật.

3 giờ 08 phút chiều.

“Bồ nghĩ sao?” Marco hỏi tôi. “Tui cho là Tobias vừa phát hiện ra mấy con thú bị xe cán và muốn mời tui mình đến đánh chén.”

“Ừ, có thể lắm.” Tôi nói từ tốn. Marco thường hay nói giỡn, đặc biệt khi cậu ấy lo lắng.

Cassie và Rachel đã về nhà. Cả đám tụi tôi đều lo lắng rằng chuyện mà Tobias sắp kể sẽ rất tệ... Nhưng tôi còn một nỗi lo khác. Tôi không sao quên được những ảo giác vừa xảy ra hồi nãy. Ai cũng có lúc ngủ mơ, nhưng chuyện hồi nãy không giống vậy. Tôi đã thấy mình ở trong một khu rừng. Chỉ vài giây thôi, nhưng chắc chắn là nó đã xảy ra...

Marco và tôi cùng đi về nhà. Điều quan trọng là làm sao cư xử như bình thường. Hai đứa tôi không muốn gây chú ý. Vì vậy, tụi tôi cố gắng ra vẻ phớt tỉnh, như đã từng phớt tỉnh vào trước cái đêm thay đổi cuộc đời mình.

Buổi tối đó, từ khu thương xá năm đứa tụi tôi về nhà theo lối tắt qua một khu công trường bỏ hoang. Và điều kinh khủng ấy đã diễn ra...

Trước buổi tối đó, năm đứa tôi có biết nhau, nhưng không phải là một nhóm. Tối đó tụi tôi chỉ tình cờ gặp nhau tại khu thương xá và đi chung về nhà. Và giữa khu công trường tối tăm đến phát ón, xung quanh là các tòa nhà đang xây dựng dở dang, tụi tôi đã trông thấy chiến đấu cơ của một ông hoàng Andalite hạ cánh.

Nó đã bị hư hỏng nặng sau trận không chiến với bọn Yeerk.

Ông hoàng Andalite tên là Elfangor-Sirinial-Shamtul trong cơn hấp hối đã kể cho tụi tôi nghe về bọn Yeerk.

Thế giới đã thay đổi kể từ đêm đó. Từ một lũ nhóc chỉ biết những điều thật trẻ con, tụi tôi đã biết những bí mật vô cùng khủng khiếp.

Hoàng tử Elfangor đã truyền lại công nghệ biến hình cho tụi tôi làm vũ khí chống lại bọn Yeerk. Từ đây tụi tôi có thể biến thành bất kì loài vật nào mà bọn tôi chạm vào...

Kể từ buổi tối đó, tôi đã thấy nhiều điều mình không hề muốn thấy, và đã làm nhiều điều tôi chỉ mong sao có thể quên đi.

“Nè,” Marco cắt ngang ý nghĩ của tôi. “Kia có phải là Người Chim kỳ dị của tụi mình không ta?”

Tôi nhìn theo hướng Marco chỉ. Đang là buổi chiều, trời đang dần tối lại. Những đám mây thăm giăng đầy báo hiệu trời có thể sắp mưa. Và in giữa bầu trời xám xịt là một bóng chim lớn.

Dẫu đứng từ xa, cũng có thể nhận ra đó là một con chim săn mồi.

“Có thể, mình hổng chắc lắm.” Tôi nói. “Nếu đó là Tobias, cậu ấy sẽ ra hiệu cho tụi mình.”

“*Hắn ta* đang tới gần đó.” Marco nói.

“Ừ, thấy rồi.” Tôi nói. Tự dưng tôi linh cảm Tobias đang mang đến tin xấu. Mà tôi chẳng

muốn nghe thêm một tin xấu nào nữa.

Tobias truyền tin đến tôi bằng ý nghĩ.

<Jake, Marco.>

“Thấy chưa, tui biết ngay là *hắn* mà.” Marco nói.

Tụi tôi không thể trả lời Tobias. Cậu ấy đang ở quá cao và không thể nghe tụi tôi nói theo cách thông thường. Mà muốn truyền tin bằng ý nghĩ thì hoặc bạn phải biến hình, hoặc bạn là một người Andalite.

<Mấy bồ phải khẩn trương lên.> Cái cách Tobias truyền ý nghĩ vào đầu tôi thể hiện sự căng thẳng và mất bình tĩnh.

<Biến hình thiệt lẹ, mấy bồ hiểu chứ?>

Tôi nhìn Marco. Cậu ta thở dài.

“Ba tui chắc vẫn chưa về. Có thể sử dụng nhà của tui.” Marco nói. “Cũng gần tới rồi...”

<Tui sẽ đi gọi mọi người.> Tobias nói. <Rồi tui mình sẽ gặp Ax. Tui sẽ đuổi kịp mấy bồ khi mấy bồ đã biến hình xong.>

“Nghe có vẻ gay go đây.” Tôi thì thầm.

“Rõ là vậy rồi.” Marco tán đồng.

Vừa bước vô nhà, Marco đã cất tiếng.

“Ba ơi! Ba có ở nhà không vậy? Con dọn dẹp bàn làm việc của ba nhe.” Marco nháy mắt với tôi. “Hi hi, nếu ba tui ở nhà, nghe câu này bảo đảm sẽ chạy ra ngay.”

Không có tiếng trả lời. Căn nhà rất yên tĩnh.

Tụi tôi đi lên lầu để vào phòng Marco, đi qua mấy tấm hình chụp Marco, ba và mẹ cậu ấy - người mà ai cũng nghĩ là đã qua đời.

Marco mở toang cửa sổ phòng ngủ. Gió thổi nhẹ. Trời sắp mưa...

“Vô việc thôi.” Tôi vừa nói vừa cởi phăng giày, vớ, áo ngoài, chỉ chừa lại bộ đồ biến hình, Marco cũng làm y chang.

Tôi tập trung tâm trí nghĩ về con chim ưng Peregrine mà tôi đã hấp thu ADN.

Tôi tập trung tâm trí để sự thay đổi có thể bắt đầu.

Lông chim dần dần xuất hiện trên da tôi. Trông cứ y như có một người vô hình vừa đắp chúng lên người tôi vậy.

Cái sàn phòng chẳng lấy gì làm sạch sẽ của Marco dâng lên vùn vụt trong khi người tôi mau chóng thu nhỏ lại như một ngọn nến đang cháy thiệt lẹ. Cảm giác hết như đang rơi nhưng không bao giờ chạm đất.

Chà chà, trong trường hợp này, nghĩa là rơi mà không chạm vào một chiếc vớ trắng rất ư là bẩn.

“Mềng ơi,” tôi lên tiếng. “Marco, ít ra bồ cũng đừng quăng quật mấy đôi vớ dơ này chứ?”

“Thôi mà, tui đã *thấy* phòng bồ rồi. Thấy cả đám tã lót vương vãi nữa đó.”

Anh chàng còn muốn nói nhiều nữa, nhưng vừa khi đó, cái lưới của Marco rút lại thành lưới chim nhỏ xíu. Vậy nên chỉ nghe lú lú: “Vương vá...á...á...”

Trời ạ, bây giờ trong mắt tôi, chiếc vớ nhỏ đã ‘hóa’ thành tấm chăn to đùng. Còn may là chim ưng không thính lắm trong chuyện mùi vị.

Môi tôi cứng lại như móng tay và thu dần thành hình mỏ chim sắc nhọn. Thiệt là kì và khó chịu nữa khi cái mỏ lớn dần, hết một cái mũi khổng lồ.

Chân tôi biến mất, thay dần bằng những móng vuốt sắc lẹm.

Bộ xương óc của tôi thu nhỏ lại. Xương vai của tôi hõm lại, trong khi các xương còn lại biến mất.

Bộ lông chim phủ lên da thịt tôi bắt đầu mọc theo kiểu... ba chiều. Grrr, nhìn mà ghê, cứ như da tôi đang nứt nẻ ấy. Không chỉ vậy, có cảm giác da tôi đang tróc từng lớp với tốc độ kinh hoàng. Từ mỗi lớp tróc lại mọc thêm một lớp lông chim.

Chủ yếu là lông xám.

Tôi nhìn vào Marco với ánh mắt có độ sắc sảo cỡ... radar của Không lực Một Hoa Kỳ.

Cậu chàng cũng nhìn lại tôi với đôi mắt của ó biển. Chảnh dễ sợ.

<Ra ngoài cho thoáng đi.> tôi đề nghị.

Tôi đập cánh hai lần và bay về phía bệ cửa sổ.

<Lần trước khi tui ở trong lồng ó biển, một con chim ưng đồng bọn với bồ nhào tới định cho tui một vố.> Marco cảm thán, nghe rất chi là phần nộ, cứ làm như đó là lỗi của tôi không bằng.

<Đừng lo, Marco, mình sẽ bảo vệ bồ.> tôi nói, tự biết rằng câu này nhất định sẽ khiến cậu ta nổi điên lên.

<Bảo vệ tui? Thôi nhe, lo thân bồ trước đi. Coi bồ có theo kịp tui không mà đòi bảo vệ...>

Tôi dang rộng cánh và cảm nhận được làn không khí đang nâng mình lên. Tôi đập cánh nhiều lần và bay thẳng về phía trước. Đã thiệt.

Tôi đập cánh thiệt mạnh để lấy độ cao. Đập cánh khó ghê lắm. Đâu có phải cứ làm chim là tự khắc biết đập cánh đâu...

Khi Marco và tôi đã đạt đến độ cao khoảng 50 thước thì Tobias xuất hiện đằng sau tui tôi.

<Bay theo tui nha.> Tobias bảo.

<Bay tới đâu?> tôi hỏi, hơi cáu kỉnh một chút.

<Tới cửa hàng tạp hóa Safeway.>

<Hả, bồ điên rồi chắc?> Marco nói giọng châm biếm. <Cửa hàng tạp hóa? Bộ ở đó đang bán giảm giá thức ăn cho chim à?>

<Thôi mà, Marco.> Tobias nói. <Ổng phải chuyện ăn uống. Cửa hàng này hình như đang bán... các quan chứa Mượn xác đấy.>

CHƯƠNG 3

3 giờ 51 phút chiều.

Thiệt đã khi được tự do sải cánh trên đầu bao nhiêu con người nhỏ bé. Người đi thiệt là chậm. Họ đi trên vỉa hè với dáng vẻ rất đơn điệu, cứ trái-phải rồi lại tiến-lùi.

Chim thì bay theo kiểu ba chiều cơ, mà khi đang bay thì có biết bao chuyện xảy ra. Nào là nhiệt độ không khí, gió thổi, lúc nào quanh mình cũng là gió, không khí nóng ẩm, và cả nhiệt độ ẩm thấp nữa...

Tôi chỉ biết rằng được bay là cảm giác tuyệt nhất trên đời.

Marco và tôi bay cùng Tobias một lúc thì nhận ra có hai bóng chim đang bay về phía tụi tôi: Rachel và Cassie.

<Tản ra đi.> Tobias khuyến cáo. <Tụi mình vẫn có thể nhìn thấy cùng một mục tiêu dù ở xa nhau mà.>

Tobias có lý do để khuyến cáo điều đó. Chim ưng và điều hâu chẳng bay chung với nhau bao giờ. Và bởi vì chim nhìn được rất xa, tụi tôi có thể nhìn được mọi vật ở khoảng cách một phần tư dặm.

Tôi muốn bay lên cao vì không khí xung quanh ngột quá. Trong nhóm, sải cánh của tôi nhỏ nhất. Khi lao xuống tấn công, tôi nhanh hơn các bạn rất nhiều. Nhưng khi phải đùa giỡn với từng làn gió thế này thì tôi chịu, oải lắm.

Tôi tách khỏi Marco, lượn vòng sang phải và nhìn về phía Tobias. Tôi cần giữ một khoảng cách để ý nghĩ của các bạn có thể truyền đến tai tôi.

<Tốt rồi.> Tobias nói. <Máy bồ có thấy chiếc xe hơi dưới kia không?>

Đang tận hưởng làn gió dễ chịu vừa đến, tôi bay vọt lên và ngoái nhìn xuống. À, thấy rồi.

<Bên trái chỗ đậu xe... cửa hàng tạp hóa phải không?> tôi hỏi mà thấy bối rối quá. Nhìn từ trên cao, hầu như nhà nào trông cũng giống hình chữ nhật. <Ê, hình như đang cháy à?>

<Nhìn kỹ hơn đi.> Tobias khuyên tôi. <Có thấy tấm nhựa bên vách trái cửa hàng không?>

Thấy cái cách gió đang thổi vô nó không?>

<Có vẻ toàn bộ mảng tường trái bị đục khoét hay sao ấy.> Rachel trong lối đại bàng đầu bạc lên tiếng. Nhỏ đang bay phía trên tôi và hướng về phía Tây.

<Chính xác.> Tobias đồng ý. <Bây giờ mấy bồ thử nhìn bãi đậu xe coi. Có thấy dấu hiệu gì không?>

Tôi thấy có những đường máng dài cày trên mặt đường. Những đường máng dài này được sắp xếp thẳng thớm hướng về bờ tường của cửa hàng tạp hóa. Hơn chục công nhân đang cấp tốc dựng một bức tường bằng gỗ dán để che cái lỗ hổng kia.

Bất thành linh, tôi chợt nhận ra... Tôi đoán cả Marco cũng vậy.

<Ôi, trời ơi.> Marco lên tiếng.

<Có cái gì đó đã chuyển động rất nhanh, trượt băng qua bãi đậu xe của cửa hàng, đụng vào bức tường, khoét sâu và tạo thành đám lửa.> Tôi nói.

<Chính xác. Nếu đứng dưới đất, sẽ chẳng phát hiện ra chuyện này được đâu.> Giọng Tobias đầy vẻ tự hào. <Nhưng là chim sẽ thấy rất rõ.>

<Chắc chắn nó phải xảy ra trong đêm.> Cassie nói. <Bằng không sẽ có xe hơi trong bãi đậu xe.>

<Mấy bồ còn chưa thấy màn hay nhất đâu.> Tobias nói giọng bí mật. <Bây giờ từng người một sẽ bay về hướng đó. Thử xem ai phụ trách toàn dọn dẹp nhà.>

Tôi đập cánh thật dứt khoát và bay về phía cửa hàng đang mịt mù khói.

Tôi chỉ thấy thoáng qua gương mặt người đàn ông đang chỉ huy nhóm thợ. Trời ạ, không thể tin được những gì tôi vừa thấy!

<Chapman?> tôi hỏi.

<Chapman.> Tobias xác nhận. <Ổng đã ở đây suốt cả ngày.>

Chapman là thầy hiệu phó ở trường tụi tôi, và là một quan lớn của bọn Mượn xác - một nhân vật rất quan trọng trong kế hoạch xâm lược Trái Đất của bọn Yeerk.

<Sao tự dựng một ông hiệu phó lại xắn tay áo đi lao động chân tay thế này nhỉ?> giọng Cassie đùa bỡn.

<Chắc chắn phải có lý do rất hệ trọng.> Rachel nói. <Họ đang làm việc hối hả. Và nhìn kìa! Tên mặc áo khoác dài đằng kia! Trên mái nhà. Mình vừa thoáng thấy trong áo hắn có giấu súng.>

Có sáu, bảy người, cả nam lẫn nữ, ở trên mái của cửa hàng. Cái nhìn của họ sẽ khiến bạn liên tưởng đến nhân viên mật vụ của tổng thống.

<Chúng đang rất căng thẳng.> Cassie nhận xét. <Thậm chí e sợ. Cứ nhìn cách chúng di chuyển, cách chúng ứng xử thì biết. Có ai đó đã khuấy động bí mật, và bọn này rất sợ điều đó.>

<Chúng ta làm gì bây giờ, thưa sếp?> Marco hỏi tôi.

Mọi người cứ xử cứ y như tôi là người lãnh đạo nhóm vậy. Thiết tình tôi không tự cho mình là sếp của ai cả. Nhưng... có điều, khi bạn bè đối xử với ta như một ông sếp, ta sẽ bắt đầu cư xử như thể mình là sếp vậy, nghĩa là bắt đầu ra quyết định, ngay cả trong thời điểm ta chỉ đang mò mẫm đoán thôi.

<Kế hoạch ra sao đây?> Rachel hỏi.

CHỚP SÁNG!

Chiếu thẳng vào mặt tôi!

Giữa đậm đặc bóng tối, chỉ thấy loé sáng một đôi mắt.

Một cái mõm mở to để lộ hàm nanh dài, cong.

Đó là hình dạng của một con mèo cực lớn. Sư tử? Báo đen?

Trong một giây, nó nhảy xổ vào tôi, hàm mở rộng và rồi...

CHỚP SÁNG!

<Chu choa!> tôi hét lên.

<Chuyện gì thế? Thấy gì ghê lắm à?> Tobias hỏi.

<Anh Jake? Có nghe em nói không? Kế hoạch sao đây?> giọng Rachel có vẻ hơi khó chịu.

Tôi vẫn đang bay trong lối chim. Tôi vẫn thấy rõ phía dưới là cửa hàng tạp hóa.

Nhưng sao tôi thấy lúng túng quá. Đầu óc tôi không sao quay trở về thực tại được, nó vẫn như đang ở trong một khu rừng nào đó tôi chưa từng biết. Tôi vẫn đang thấy trước mặt mình là đôi mắt của một quái vật. Điều gì đã xảy ra với tôi vậy? Tôi điên rồi sao?

<À... à... có lẽ tụi mình nên quan sát kĩ thêm chẳng?> tôi cố nói vài lời.

<Đúng vậy. Ta phải nghĩ kế hoạch thôi. Bắt đầu đi.> Rachel nói, vẫn với giọng nhiệt tình thường ngày.

<Rachel, sao lúc nào nghe bồ nói *bắt đầu thôi* là máu tui liền đông cứng lại vậy ta?> Marco hỏi.

<Tại sao á? Chắc tại bồ yếu tim đó mà!> Rachel đáp lại.

<Thôi bỏ đi mà. Bọn chúng đang cố thu dọn vết tích thật nhanh.> tôi nói. <Có lẽ tụi mình nên bắt đầu vào tối nay.>

<Tối nay á?> Rachel hỏi. <*Tối nay?*> giọng nhỏ nghe ỉu xìu hẳn.

<Tốt quá.> Marco nói giọng châm biếm. <Lại thêm một sứ mạng nữa phải hoàn thành.>

Marco à, tôi thầm nghĩ, Có thể sứ mạng này sẽ chẳng đi đến đâu, bởi người lãnh đạo không còn tỉnh táo nữa rồi.

Dĩ nhiên, tôi không nói ra điều đó. Đây, khi bạn là sếp, bạn không được phép tỏ ra mất trí.

CHƯƠNG 4

4 giờ 40 phút chiều.

<Tui ghét mấy thứ này quá.> Marco lầu bầu. <Tui ghét phải làm việc vội vã.>

Tụi tôi hạ cánh cũng khá hoàn mỹ xuống đám lá thông trong rừng. Tất cả bắt đầu hoàn hình, riêng Tobias bay đi tìm Ax.

<Mình còn nhớ lần trước, dù vội vã, kế hoạch đảo lộn lung tung nhưng tụi mình vẫn sống sót đó thôi.> Cassie nói.

“Xém chết chứ bộ.” Marco nói khi đã hoàn hình gần xong.

“Chỉ là một cửa hàng tạp hóa thôi mà.” Rachel nói, nhún vai. “Có gì khó đâu?”

“Làm sao vô được trống?” Marco nhìn tôi.

Tôi nhìn Cassie. “Bồ có ý gì hay không?”

“Tụi mình đã có vài mẫu biến hình có thể dùng vô việc này.” Cassie nói. “Như Rachel nói, đó là một cửa hàng tạp hóa. Một cửa hàng cháy tan hoang, nhưng vẫn là một cửa hàng. Trong đó hẳn có gián, chuột, ruồi...”

Vừa lúc đó, có tiếng ai đó đang chạy, dẫm lên các bụi cây thấp. Đó là Ax, tiếng chạy vừa thân thiết lại vừa nghe kì dị.

Tụi tôi vừa kịp nhận ra Ax, thì anh đã thúc chân sau và bay qua đầu tụi tôi cái một.

Ax đáp xuống thật đẹp và quay lại nhìn tụi tôi.

<Chào các bạn.> Ax cất lời. <Tobias cứ giục tôi phải nhanh lên.>

Tobias sà xuống đậu trên một cành cây. Chà, trông tự tin ghê chưa. Anh chàng ung dung rửa bộ lông của mình, rất điệu.

“Chào Ax!” tôi nói. “Tobias nói gì với bồ vậy?”

<Tất cả. Tôi đoán chúng ta sắp sửa theo dõi bọn chúng kĩ hơn, đúng không?>

“Bồ đoán đúng đó.” Marco gật gù. “Bồ thích biến hình thành ruồi hay gián nào?”

<Tôi sẽ làm theo mệnh lệnh của hoàng tử Jake.>

“Ax, làm ơn đừng có gọi mình là hoàng tử.” Tôi ngán ngẩm nhắc Ax, dễ đã đến lần thứ một

ngân.

<Vâng, thưa hoàng tử Jake.>

Ôi, lại nữa rồi, thật ngán cho Ax quá đi...

“Tụi mình phải đột nhập vô tiệm Safeway.” Tôi nói. “Chỗ cả bọn biến hình sẽ xa đấy. Sẽ phải băng qua đường, vì nó nằm phía sau khu nhà trọ. Sẽ không ai phát hiện ra đâu, nhưng tụi mình sẽ phải mất thời gian để bay tới cửa hàng. Gay đó, vì phải băng qua bốn luồng xe.”

“Trời ạ, sao con phải chịu khổ ải thế này?” lại giọng ai oán của Marco. “Tui hông biết lại có nhiều đoạn trường như vậy. Tui muốn bỏ phiếu lại, có được không đây?”

“Tụi mình có bỏ phiếu hồi nào đâu.” Rachel nói. “Nhưng ngay cả bỏ phiếu, bồ cũng sẽ bỏ phiếu tán thành thôi.”

“Làm sao bồ biết tôi sẽ bỏ phiếu thế nào?” Marco vặc lại.

Rachel mỉm cười. “Bởi vì mình sẽ bỏ phiếu tán thành. Và một tên con trai sẽ chẳng khi nào muốn con gái giễu mình là nhất gan cả.”

“Bồ hay nhỉ, cứ làm ra vẻ như là hiểu tui rõ lắm ấy.” Marco nói. “Thiệt rùi, bồ cũng... hiểu tui chút chút.”

“Cả gián lẫn ruồi đều không có đôi mắt tốt đâu.” Rachel nhấn mạnh. “Mà tụi mình lại rất cần phát hiện tất cả những gì có trong cửa hàng.”

“Ừ, nhưng còn phải vượt qua bốn luồng xe nữa đó. Hông biết bồ thì sao, chứ mình thì chỉ muốn bay trên đầu xe hơi thôi. Cứ nghĩ tới việc đi bộ là mình thấy ngán rồi.” Cassie nói.

“Than ôi, còn đâu những tháng ngày tươi đẹp!” Marco ca cẩm.

Cassie nháy mắt nhìn anh chàng, rồi nói tiếp: “Chắc chắn trong cửa hàng vẫn còn ê hề đồ ăn được. Mà đồ ăn ở trông chắc ôi rồi, vì có lẽ là tủ lạnh của cửa hàng không còn hoạt động nữa. Mà còn ai hâm mộ mấy món ôi thiu ngoài các chàng ruồi?”

<Có lẽ mình nên giúp mấy bồ.> Tobias lên tiếng.

“Trong bóng tối, e là tầm nhìn của bồ cũng chỉ tương đương người bình thường thôi.” Tôi giải thích. “Lúc tụi mình đến đó, trời sẽ tối lắm.”

<Còn có ánh đèn xe hơi... đèn đường... mình chỉ muốn giúp thôi mà.>

Đôi khi, Tobias trở nên cáu kỉnh vì không thể dựa phần vào các sứ mạng nguy hiểm của cả Hội. Tôi hiểu và rất thương Tobias. Nhưng cuộc sống là vậy mà... Tôi sắp sửa thốt lên câu ấy thì Cassie xen vào.

“Tobias, chính nhờ bồ mà bọn mình mới biết chuyện này. Bồ đã phát hiện ra và chỉ cho bọn mình. Tụi mình chỉ làm phần việc còn lại thôi mà.”

Cassie luôn biết cách hàn gắn những nỗi tổn thương. Nhưng Tobias vẫn có vẻ hờn dỗi. <Mình vẫn sẽ đi theo mấy bồ.> cậu ta nói.

“Được rồi.” Tôi vỗ tay, cố ra vẻ hồ hởi. “Tụi mình sẽ hóa thành ruồi nha. Còn giờ thì ai về

nhà nấy đã. Hẹn gặp ở đằng sau khu nhà trọ...” tôi nhìn đồng hồ. “Lúc 7h45 nha. Tụi mình sẽ biến hình thật nhanh, vô ra Safeway chỉ trong vòng 10 phút rồi quay về nhà ngay.”

“Cơ khổ.” Marco càu nhàu. “Sao mỗi lần thấy bồ hăng hái là tui lại uể oải, Jake ạ. Mấy lúc đó, tui biết ngay là bồ đang lo lắng. Xem nào, tui biết tổng là bồ sắp ra về hùng dũng đây.”

“Còn ba tiếng nữa là đến giờ bay.” Tôi nói và cố nở một nụ cười tự tin.

“Xem như tụi mình toi rồi.” Marco nói.

CHƯƠNG 5

5 giờ 15 phút chiều.

“Chào ba, mọi việc thế nào rồi ạ?” tôi lên tiếng khi về đến nhà. Ba tôi đang cầm remote điều khiển tivi trong tay.

“*Thế nào là sao?*” ba tôi hỏi lại vẻ ngạc nhiên. “Tối nay có quyền Anh đấy. Ba đã phải đóng 40 đô-la để xem. Sẽ phải mua khoai tây, đậu rán, bia cho ba, soda cho con và anh Tom...”

Tôi vỗ trán mình! Trận quyền Anh! Tôi đã quên khuấy sự kiện quan trọng này. Ồ, chẳng phải tôi mê quyền Anh gì cho cam. Nhưng việc ba dám chi đến 40 đô-la để xem một trận đấu trên tivi quả là chuyện lớn đấy. Cùng xem là một hình thức thể hiện tình cha-con, tình cảm của những người đàn ông. Sẽ có ba, anh Tom và tôi, mà cũng có thể sẽ có thêm một, hai người bạn đồng nghiệp của ba nữa.

“*Tối nay ạ?*” tôi hỏi. “Mấy giờ hả ba?”

“Ừ, vô trận lúc 7h. Làm bài tập ở nhà ngay đi. Nhớ ăn nhiều rau vào cho mẹ vui, sau đó thì ra ghế salon...”

Tôi tính toán lẹ trong đầu. Trận quyền Anh sẽ bắt đầu trong khoảng một giờ nữa. Lần trước, trận chung kết chỉ kéo dài trong ba hiệp. Có lẽ tôi sẽ còn khoảng ba mươi phút để biến hình và bay đến khu nhà trọ.

Mình chuồn đi sớm có được không nhỉ? Hừm, chắc ba sẽ không tin bất kì lời giải thích nào đâu...

“Tuyệt quá.” Tôi bảo ba. “Con sẽ ra ngay. Ba đừng ăn hết đậu đó nha.”

Mẹ tôi bước vào phòng khách. “Tôi có được hân hạnh tham gia không nhỉ?” giọng mẹ có vẻ hài hước. “Chả biết từ khi nào căn phòng này lại trở thành lữ quán của đàn ông vậy?”

“Lữ quán chỉ hoạt động lúc 7h tối.” Ba tôi đáp. “Trước giờ đó, chúng tôi vẫn hoan nghênh phụ nữ ghé thăm. Đặc biệt nếu người phụ nữ đó nhớ mua khoai tây chiên về nhà.”

“Khoai tây chiên? Em tưởng anh thích ăn cà-rốt và nấm?”

Cả ba và tôi trở mắt nhìn mẹ.

“Em đùa đấy.” Mẹ tôi nói. “Đùa đấy mà. Em mua khoai tây chiên rồi. Pete và Dominick sẽ đến chứ?”

“Có, nhưng em không cần tiếp đãi họ đâu.” Ba tôi đùa. “Bạn anh được vào xem miễn phí là may lắm rồi.”

Tôi xem qua những bài tập ở nhà, lòng thầm hi vọng trận đấu sẽ chỉ diễn ra trong hai, ba hiệp như thường lệ. Xem bài thể này cũng có cái hay: nó khiến tôi không phải suy nghĩ nhiều. Suy nghĩ nhiều chỉ tổ làm cho mình thêm lo lắng thôi, mà như vậy thì chả giải quyết được chuyện gì.

Lúc cả gia đình tề tựu đông đủ để chuẩn bị xem đấu tôi thấy anh Tom cũng có vẻ nóng ruột. Tôi có thể đoán vì sao.

Tom cũng đang định ra cửa hàng tạp hóa, y như tôi vậy.

Anh Tom và tôi đang ở trong cùng một trận chiến, nhưng ở hai bờ chiến tuyến.

Ở đâu đó trong đầu Tom, nơi một góc khuất bẹp dí nào đó, con người thật của anh vẫn còn sống. Bị giam cầm. Bất lực. Nhưng vẫn còn khả năng nhìn, nghe và suy nghĩ.

Không biết anh có cảm giác thế nào khi chứng kiến qua đôi mắt đã không còn thuộc về anh nữa nhỉ? Anh có còn cảm nhận được niềm vui nào nữa không?

Những suy nghĩ đó khiến tôi thấy vừa nao lòng vừa phẫn nộ đến phát điên lên được...

Ba tôi và các bạn của ông đang nói chuyện ầm ĩ, vì thế không ai để ý Tom đang nhìn đồng hồ tay và tôi cứ chốc chốc lại nhìn vào bếp - để nhìn giờ trên cái đồng hồ treo tường.

Ôi, đã hiệp thứ bảy rồi mà mấy ông võ sĩ vẫn cứ đấm nhau túi bụi. Tôi quyết định cùng lắm đến hiệp thứ tám, tôi sẽ phải tìm cách rút lui thôi...

Đến hiệp tám, ô hô, xuất hiện quả đấm móc như trời giáng.

“Trời ạ, chắc đau lắm đây.” Ba tôi xuýt xoa.

“Tôi cá năm đô-la là anh chàng sẽ nằm sàn cho xem!” chú Dominick, bạn của ba tôi, hồ hởi nói.

Chú ấy đoán đúng. Người võ sĩ lão đảo, cố lấy lại thăng bằng nhưng rồi quy xuống. Và thế là trận đấu kết thúc.

7h45. Tôi đã muộn rồi.

Tôi rút vội cuốn băng video thu lại trận đấu ra khỏi đầu máy. “Ba ơi, con mang băng này đến cho Marco xem nhe.”

“Gần tám giờ rồi. Trời tối lắm.” Ba tôi nhăn mặt.

Anh Tom phụ họa liền.

“Đúng đấy, anh sợ em sẽ lạc mất. Mà như thế thì nguy lắm, anh sẽ quậy tung phòng em lên cho coi.”

Đó là câu đùa anh Tom vẫn thường dùng. Nhưng dĩ nhiên, bây giờ đó chỉ là lời nói máy móc phát ra từ tên Yeerk trong đầu anh.

Trong một khoảnh khắc, suýt nữa tôi thốt lên: “Anh Tom này, trong cửa hàng tạp hóa có gì bí mật thể? Cho em biết đi, em sẽ ở nhà ngay.”

Đột nhiên...

CHỚP SÁNG!

Màu xanh. Tất cả đều màu xanh. Một nơi xanh tươi nhất trên Trái Đất: cây, rêu, dây leo, dương xỉ. *Tất cả* đều tuyền một màu xanh.

Marco cũng ở đó. Cùng với tất cả các bạn khác.

Tôi nghe giọng của Marco: “...Xin hãy đánh thức con dậy, và đưa chúng con về thực tại.”

CHỚP SÁNG!

Tôi lại nghe thấy giọng Tom đùa cợt. Nghe giọng ba tôi bảo: “Đi bộ, không đi xe đạp đâu đấy. Buổi tối thì không được đi xe. Nhất là khi trời sắp mưa.”

Cảnh tượng vừa rồi sống động quá. Thật quá. Không giống trong mơ chút nào. Rõ ràng tôi đã ở trong rừng, và nghe cả giọng Marco cầu nhàu.

Tim tôi đập mạnh. Mồ hôi tuôn trên trán tôi.

Chuyện quái gì thế nhỉ? Mình bị gì vậy?

Tôi chợt nhận ra Tom đang rời khỏi phòng khách, có vẻ như đang chuẩn bị đi vào nhà bếp. Điều đó đưa tôi quay về hiện tại.

Tôi cầm cuộn băng video, người vẫn còn run vì chuyến đi bất ngờ vừa trải qua. Đến một thế giới khác rồi lại trở về.

Khi quay về phòng mình, tôi vẫn còn nghe ba và các bạn của ba bàn tán về từng hiệp đấu.

Tôi mở toang cánh cửa sổ và bắt đầu biến hình...

Sau khoảng 25 phút bay, tôi đến được khu nhà trọ.

<Mình biết mình đã tới trễ, tha lỗi cho mình nha.> Tôi nói liên hồi khi hạ cánh.

Thế quái nào tôi lại phán đoán sai khoảng cách, và thế là té cái rụp.

<Hạ cánh siêu quá.> Giọng Tobias nghe như đang cười.

“Bồ có sao không?” Cassie hỏi, cuống cuống chạy đến đỡ tôi dậy. Tôi bắt đầu hoàn hình.

“Không sao.” Tôi mở lời ngay khi miệng có thể hoạt động. “Quê thiệt, nhưng mình chẳng sao đâu.”

Nơi chúng tôi đang nấu rất tồi tàn, chật hẹp. Cửa sổ của nhà trọ làm bằng gỗ dán đầy những hình vẽ nguệch ngoạc. Chai vỡ vương vãi trên đám cỏ dại mọc um tùm, lại còn có cả một máy giặt cũ bị vứt nằm chổng chơ.

“Tụi mình đến thăm toàn những nơi ác chiến cả.” Giọng tôi khô khốc.

Trong thân hình Andalite, Ax đang đứng dựa sát tường. Ảnh đang tập thích nghi với môi trường mới. Người bình thường mà thoát trông thấy Ax chắc sẽ chạy mất dép. Còn bọn Mượn xác sẽ biết ngay Ax là ai.

“Bây giờ làm gì?” Rachel nhìn tôi và hỏi.

Nhỏ đang chờ tôi nói “Đi thôi!”

Nhưng chả hiểu sao, tôi lại cảm thấy miễn cưỡng. Thậm chí tôi không biết mình cảm thấy thế nào cả. Mọi người nhìn tôi chờ đợi.

Lẽ ra phải nói “Đi thôi!” thì tôi lại nhìn đồng hồ. 8h19. Có điều gì đặc biệt ư?

Ôi, tôi phát điên mất thôi! Tôi đang đánh mất lí trí. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

“Có nên làm chuyện này không ta?” tôi tự hỏi và ngạc nhiên vì mình đang nói lớn câu ấy.

“Tại sao không? Chúng ta phải làm chứ.” Rachel cương quyết.

“Một sự ngạc nhiên lớn đây...” Marco thì thầm.

“Coi nào.” Tôi cố xua tan mọi ý nghĩ bi quan trong đầu. “Đi thôi.”

Lẽ ra, tôi có thể bảo tất cả dừng lại, có thể thuyết phục các bạn làm một điều gì khác...

Nhưng tôi đã không làm.

Hay ít nhất, tôi đã trì hoãn vào lúc ấy...

“Biến hình nào!” tôi nói.

CHƯƠNG 6

8 giờ 19 phút tối.

“Hi vọng tụi mình sẽ không bị xịt thuốc trừ ruồi.” Marco nói.

Tôi muốn cười lắm, nhưng tôi rất ghét phải biến hình thành ruồi bọ thế này.

Dù thế giới côn trùng cũng có nhiều chuyện lạ lắm, và đôi khi, càng nhỏ lại càng có ích.

Nhưng có ích không đồng nghĩa với thú vị. Grrr, biến thành một anh gián, nhện, bọ chét hay ruồi còn ghê hơn cả gặp ác mộng hay xem phim kinh dị...

Tôi bắt đầu thu nhỏ lại. Nhưng sao tôi cảm thấy da thịt mình cứng đơ.

Bạn biết đó, ruồi thì đâu có xương. Phần vỏ phía ngoài có chức năng giữ cả cơ thể ruồi thành một khối. Ở kia, phần xương người của tôi đang được thay thế bởi một chất gì đó cứng như nhựa.

Cơ thể tôi tách thành từng mảnh nhỏ: đầu, ngực, bụng.

Và khi tôi vẫn còn khá cao, những chân phụ bắt đầu mọc luậy nguậy từ ngực tôi.

Đôi chân thật của tôi khuỵu xuống, co rút dần để biến thành đôi chân mới của ruồi. Tôi té úp mặt xuống đất. Hừm, mà thiệt ra, tôi cũng đâu còn khuôn mặt nữa...

Ôi, tôi bắt đầu thấy chung quanh tối lại. Trong một vài giây, tôi như mù hắc. Và rồi đôi mắt ruồi chớp chớp, và rồi một thế giới lạ lẫm mở ra, như thể tôi đang được xem cả ngàn cái tivi... cùng một lúc. Một ngàn cái tivi đặt sát nhau. Mỗi cái có màu khác nhau, thiệt kì dị. Có cảm tưởng như ai đó đã phá hỏng nút chỉnh màu sắc. Màu vàng hóa thành tím, xanh lẫn sang đỏ, và bạn cứ tưởng đen chính là màu xanh nước biển. Điên quá đi. Cứ như là một đứa bé đang nghịch hộp màu và tô mọi thứ với đủ loại màu sắc.

Ôi, nhưng kinh khủng nhất là cách mà ruồi nhìn tứ phía cùng một lúc. Tôi thấy cái ống (mà giờ đây là miệng tôi) ngo nguậy trước mặt mình. Thấy cả đôi chân nhỏ tí. Lại còn nhúm, grrr, lông mọc sát người. Kinh khủng quá.

Dẫu vậy, khi đã qua được cảm giác ghê sợ lúc đầu, tôi cũng tìm được một điểm tốt khi hóa thành ruồi. Đó là đôi cánh mỏng như tơ mọc ở nơi trước đây là lưng mình.

Ruồi có thể bay!

Và được bay là điều tuyệt vời!

<Tất cả xong chưa?> tôi hỏi.

<Rồi, chỉ có điều tui thấy ghê ghê thế nào ấy.> Marco làu bàu.

Bất chợt... BÙM!

Có tiếng nổ trên khoảng đất đằng trước tôi. Bụi tung lên, y như có vụ nổ súng.

<Chuyện gì...> Rachel hét lên.

BÙM!

<Trời bắt đầu mưa, thưa quý vị.> Tobias bình tĩnh nói.

Hóa ra, cái tiếng động nghe như súng nổ kia lại là tiếng mưa rơi trên mặt đất.

<Trời ơi, mình cứ tưởng ai đó muốn sát hại cả bọn chứ.> Cassie thở phào.

<Phải tập quen dần thôi.> tôi nói.

Tôi đảo người và dang cánh. Ngay lập tức, tôi đã bay lên. Hừm, không giống như cảm giác lúc tôi là chim tí nào. Một con chim phải tập trung lắm mới cất cánh được. Còn ruồi thì cứ là vô tư. Nói *bay* và thế là một giây sau, ruồi đã có thể ở một độ cao nhất định.

Qua cái hình ảnh chuyển động như thế của cả ngàn cái tivi, tôi nhận ra các bạn tôi cũng đã bay lên. Ôi trời, nhìn tụi nó bay mà ái ngại. Những đôi cánh tí xíu không thể chịu nổi sức nặng của một hạt bụi.

Nhưng dẫu sao thì ruồi cũng vẫn *có thể* bay.

Tôi phóng lên cao. Như tên lửa!

<Ha ha ha!> Rachel hớn hở. <Tuyệt quá đi!>

<Đã thiệt đó.> Marco tán đồng. <Tobias nè, được bay thiệt là thú ghê đi há!>

<Có thể.> Tobias bình thản. <À, tui hổng muốn làm mấy bồ buồn, nhưng mà mấy bồ đang đi sai hướng đấy.>

<Sao cơ?>

Tobias bật cười.

<Phải rẽ trái. Rẽ trái và lấy thêm độ cao đi. Khi đó mấy bồ sẽ thấy ánh đèn xe hơi trên đường.>

Nếu còn miệng, chắc tôi đã mỉm cười. Hóa ra tụi tôi đang bị bản năng ruồi chi phối. Đấy, trong lốt ruồi, tụi tôi đã ngửi thấy mùi thức ăn thiu và thế là cứ bay thẳng về cái hướng 'hấp dẫn' đó.

Tụi tôi bay theo Tobias. Tôi phóng lên cao hơn, và rồi...

<Ôi chao, xe hơi đó sao?> Cassie ngạc nhiên hỏi cả bọn.

<Mắt ruồi nhìn được tia cực tím.> Ax nhận xét.

Trong mắt loài ruồi, xe hơi trông như những ánh sao băng rực rỡ vụt qua. Cả con đường là một dải chuyển động dài khiến bộ óc của ruồi thấy oải.

<Hãy bay phía trên xe hơi.> Tobias nói.

<Tại sao phải thế?> Ax hỏi.

<Phải đề phòng kính chắn gió của xe.> Tobias nghiêm nghị. <Một kính chắn gió chuyển động với tốc độ 60 dặm một giờ không khác gì máy chém đối với ruồi.>

<Có lý.> tôi tán đồng. <Bay cao hơn nào.>

Tôi rướn đôi cánh và phóng lên cao.

Ấy vậy nhưng con ruồi-tôi lại không muốn thế. Ruồi quen sống gần mặt đất vì chính ở mặt đất mới có thức ăn cho ruồi. Mà phận ruồi thì chỉ quan tâm đến chuyện ăn uống thôi.

<Trời mưa nặng hạt hơn rồi đó.> Tobias nói.

Tôi thấy có nhiều hạt mưa hơn. Trông như những ánh sao băng lấp lánh to gấp ba lần tôi. Chúng rơi lả tả quanh tôi.

Mưa càng lúc càng lớn.

Những hạt mưa cũng nặng hơn, và rơi gần tôi hơn.

<A... a... a>

Tôi chao đảo.

Người tôi chơi vơi, sao thân hình tôi cứ như bị dính keo thế này.

Nước! Chỉ là nước, nhưng lại dính chặt vào người tôi như keo dán.

Mệt quá. Tôi bay lơ lửng. Rồi thì lại xoay một vòng và bay cao hơn.

<Nè, mấy bồ,> tôi phàn nàn. <Mình lại có thêm một lý do để hổng thích trời mưa.>

<Cố lên đi.> Tobias nói. <Trời mưa lớn quá. Phải hạ cánh thôi.>

ỤP!

Một giọt mưa vỗ vào người tôi. Trời ơi, hết như bị xe tải đụng. Tôi quay cuồng trong không trung.

<A... a... a>

<Jake, bồ có sao không?> Cassie thét lên.

Một lần nữa, đôi cánh của tôi lại đập và giúp tôi lấy lại thăng bằng. Nhưng đột nhiên...

Hình như tôi đang ở giữa một biển CHỚP SÁNG.

Tím! Đỏ! Xanh!

Xanh ư?

Ôi, từng sợi lông trên cơ thể tôi cảm thấy nó rõ mồn một, cả đôi mắt tôi cũng nhìn rõ.

Cái gì đó đang chuyển động! Rất nhanh! Rất lớn!

Một bức tường xô thẳng vào tôi với tốc độ kinh hoàng! Cả một ngọn núi khổng lồ và dốc. Một ngọn núi màu sắc kì lạ, đang di chuyển với tốc độ 60 dặm 1 giờ thẳng về phía tôi!

Đó là kính chắn gió xe hơi!

<Mẹ ơi, cứu con!> Tôi hét lên.

8 giờ 25 phút tối.

<A... a... a> tôi thét lên hãi hùng. Kính chắn gió đang xoèn xoẹt lao về phía tôi.

CHỚP SÁNG!

Khu rùng! Tiếng chuyển động trong các bụi cây!

Một cánh tay giơ lên.

Cánh tay của *một đứa trẻ!*

Một ngọn giáo phóng vút qua!

Nó phóng về phía tôi. Mũi giáo bằng tre, đen ngòm vì có tẩm thuốc độc.

Nó xuyên qua da. Tôi bị tử thương rồi.

Tôi bị...

CHỚP SÁNG!

Ngọn giáo! Ôi không, *kính chắn gió!*

Đôi cánh tôi đập liên hồi kì trận. Nhưng vẫn chưa đủ nhanh.

Một ngọn gió thổi thốc tôi về phía kính chắn gió. Tôi gắng cưỡng lại, rồi thì... trong một giây, ngọn gió ấy bỗng trở thành tấm thảm thần kì.

Sức mạnh của đôi cánh, luồng gió... Ôi, tôi chỉ cách tầm sát thương của kính chắn gió khoảng một milimet!

Tôi có thể thấy gương mặt của những người đang ngồi trong xe.

Tôi thấy ánh mắt họ khi tôi bay qua.

<Anh Jake, anh hồng sao chứ?> Rachel hỏi.

<Ừ, chỉ suýt đi đời thôi. Nhưng anh vẫn còn sống. Chà, đúng là xe hơi cần phải đi chậm hơn. Có lẽ phải cấm xe hơi chạy quá 10 dặm một giờ.>

Tại tôi băng qua đường, bỏ lại đằng sau các ánh đèn chói lòa. Cả đám tôi đều bị mưa làm chao đảo...

Tôi bắt đầu ngửi thấy mùi của tiệm tạp hóa.

Đã bảo ruồi thì rất thính với thực phẩm mà.

Bây giờ, tụi tôi không còn cần Tobias dẫn đường nữa. Lúc này, cơ thể ruồi đang sục sôi đòi hỏi được ăn.

Tôi vẫn đang chao đảo bởi hai hình ảnh đáng sợ của kính chắn gió và ngọn giáo ấy. Hình ảnh về khu rừng nọ thật đến phát sợ. Tôi cảm nhận rõ ràng mọi thứ. Cảm nhận được sức nóng, độ ẩm trên da, nghe tiếng côn trùng vo vo quanh mình. Tôi cảm nhận...

Nhưng bây giờ thì không còn thời gian để nghĩ về chuyện đó nữa.

Tụi tôi đậu lại dưới tấm nhựa che bờ tường đang bị hư hại. Chà, khi đã vào được bên trong cửa hàng, tất cả đều sáng choang. Những ánh đèn rực sáng tỏa rạng một vầng cầu vồng ngợp ngời đủ màu sắc.

Phía dưới tụi tôi, nhiều người đang đi lại. Máy móc đang hoạt động. Và có cả một đồng ê hề thức ăn...

Bọn Mượn xác tổng tất cả vào một góc. Nào là giá sách, tủ lạnh, lò, bánh nướng, hoa, gà, đậu, tất cả chất thành đồng.

<Chà, cả một thiên đường cho các chú ruồi.> Marco nói.

<Ê, có bao nhiêu là ruồi kìa.> Ax nói. <Chúng ta có nhiều bạn bè đấy chứ.>

Tụi tôi đã đúng khi biến thành ruồi. Phải có đến hơn mười ngàn con ruồi trong cửa hàng này. Tôi có thể nghe tiếng chúng vo ve, ngửi thấy mùi của chúng, thậm chí thấy rõ chúng bay qua nữa...

<Chà, thế này thì chả ai phát hiện ra tụi mình được đâu.> Cassie nói. <Vô trận thôi.>

<Nè, mấy bồ, tụi mình đến đây hổng phải để đánh chén đâu nhe.> Tôi vội nói. <Phải cẩn thận. Ở đây đang diễn ra chuyện gì nhỉ?>

<À há, ở giữa phòng có chuyện quan trọng đấy.> Cassie trả lời. <Bọn Mượn xác đang tụ tập ở đó.>

<Lại gần hơn đi.> tôi đề nghị.

Tụi tôi bay về khoảng giữa của cửa hàng. Có một vật rất lớn ở đó. Chà, thật là khó đoán chính xác khi bản thân tôi đang chỉ bé bằng đầu bút chì.

<Gượm đã... mình nghe giọng nói của Chapman.> Cassie nói.

<Giữa đám ồn ào này mà bồ cũng nghe được hả?> Rachel lầu bầu.

<Mình có thâm niên làm ruồi nhiều hơn bồ mà.> Cassie nói. <Chapman kia kìa! Mình lại gần hần đây.>

Tôi không thể thấy Cassie bay hay đậu lại hướng nào. Nhìn chú ruồi nào cũng giống nhau. Nhìn kĩ lại, thấy cửa hàng y hệt một phi trường với các máy bay ruồi đang lượn dày đặc.

<Cassie? Bồ ở đâu?>

<Mình đang ở bên cạnh Chapman. Chính xác là trên đầu hắn. Trên đỉnh đầu ấy.>

<Rời khỏi đó liền đi. Hắn có thể đập nát bồ đó.>

<Chờ chút... Mình đang lắng nghe...>

Tôi cảm thấy lo lắng cho Cassie quá. Không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây nhỉ...

<Trời, hổng ngờ được,> Cassie lẩm bẩm.

<Cái gì vậy?> tôi hỏi.

<Trời ơi...>

<Cái gì vậy, nói lẹ đi!> tôi gần như hét lên. <Chuyện gì?>

<Chiến đấu cơ Con Rệp.> Cassie nói. <Loại mới đang được thử nghiệm. Nhanh hơn, nhiều vũ khí hơn...>

<Nó làm gì trong tiệm Safeway này?> Marco hỏi.

<Chắc nó gặp tai nạn.> Rachel nói.

<Mình hổng biết nữa.> Cassie lên tiếng. <Chapman không nói vì sao nó lại ở đây. Hắn chỉ bảo với một tên Mượn xác rằng chiếc Con Rệp phải rời khỏi đây trong vòng ba giờ nữa. Gã kia trả lời là tất cả đã chuẩn bị gần xong, hắn chỉ đang kiểm tra lần cuối. Chắc chắn sẽ rời khỏi đây trong vòng ba giờ nữa. Chapman lại bảo: "Tốt. Nếu là ba giờ một phút, ta sẽ biến ngươi thành món khai vị cho ngài Visser Ba đó.">

<Ba giờ nữa ư?> Tobias hỏi.

Tôi ngạc nhiên khi nghe giọng của Tobias trong đầu mình. <Tobias! Mình tưởng bồ đi tìm chỗ núp tạm rồi chứ?>

<Mưa tạnh rồi.> Tobias trả lời tôi. <Mình có thể nhìn xuống dưới cửa hàng. Bọn chúng đã đục một lỗ trên mái nhà để các lính canh trên đó có thể rút xuống nhanh chóng. Có một chiếc thang. Mình đang bay phía trên nè.>

<Bồ nhìn thấy những gì?>

<Một nhóm Mượn xác có vũ trang. Trông chúng khá căng thẳng.>

<Tụi mình phải làm gì bây giờ?> Rachel hỏi. <Trong vòng ba giờ nữa, chúng sẽ chuồn mất tiêu.>

<Giá tụi mình có thể đưa phóng viên truyền hình đến đây.> Cassie trầm ngâm. <Giá mà mọi người được chứng kiến...>

<Bọn Yeerk có rất nhiều tay trong ở các cơ quan truyền thông.> tôi nói.

<Tụi mình có thể đánh cắp chiếc Con Rệp.>

<Đánh cắp? Rồi làm gì với nó?> Tobias thắc mắc.

Tôi cười. <Lái nó thẳng đến Washington, đậu nó trên thảm cỏ Nhà Trắng. Rồi xem bọn Yeerk làm cách nào để che giấu cuộc xâm lăng Trái Đất của chúng...>

Dĩ nhiên là tôi chỉ đùa thôi. Nhưng...

<Ê, kế hoạch được đó.> Rachel nói.

<Ax, bồ biết lái nó không?> Tobias hỏi.

<Tôi là người Andalite. Đó chỉ là tàu của bọn Yeerk. Dù là loại thử nghiệm hay hoàn chỉnh thì công nghệ của bọn Yeerk không phải là quá phức tạp với tôi.>

<Nhưng... tụi mình phải làm liền bây giờ đó.> Cassie nói.

<Đúng vậy, liền bây giờ, phải không anh Jake?> Rachel nói.

<Chiếc Con Rệp không chứa được quá nhiều người.> Ax giải thích. <Thường chỉ có hai phi công. Tối đa là bốn, hoặc năm người, thừa Hoàng tử Jake.>

<Chà, bốn, năm người so với năm chú ruồi. Hơi bị gay đó, nhưng mà...> tôi nói. Tôi ghét những lúc thế này quá. Những lúc mà trên vai tôi là gánh nặng trách nhiệm vì phải đưa ra quyết định.

<Tụi nghe bộ não của Jake đang kêu lạo xạo đó.> Marco chọc tôi.

<Nhưng mà, vẫn còn có một cách.> Tôi nói.

CHƯƠNG 8

8 giờ 32 phút tối.

<Nào các bạn ruồi, nhào vô chiếc Con Rệp đi.>

Tụi tôi bay xung quanh chiếc tàu một hồi để tìm cửa vào. Bên trong tàu có những hình người mờ mờ. Những kẻ Mượn xác.

Tụi tôi bay thẳng vào trong.

<Mình đếm thấy có năm người.> Rachel nói.

<Đúng như đã dự liệu.> Tôi nói. Tôi cố làm ra vẻ tự tin, để mọi người được yên tâm. Nhưng thật ra, tôi thấy căng thẳng quá. Một kế hoạch vạch ra quá lẹ, lại được dẫn dắt bởi một anh chàng đang có những ảo giác kì lạ. Một kế hoạch thật ngu ngốc. Tôi không dám chắc điều gì. Rất có thể kế hoạch sẽ đi vào ngõ cụt, thậm chí Tobias sẽ hi sinh. Mà cũng có thể là toàn bộ chúng tôi nữa...

Vậy mà Tobias lại tỏ ra rất hào hứng khi được đóng vai trò trọng yếu trong kế hoạch điên khùng đó.

<Tobias, sẵn sàng chưa?>

<Sẵn sàng.>

<Bay quanh phòng một lần thôi nhé.> tôi cảnh cáo.

<Rõ, thưa sếp.>

<Bắt đầu nào!>

Bên ngoài, phía trên cửa hàng, Tobias bắt đầu lấy độ cao. Điều này thật khó thực hiện trong một đêm gió nhẹ thế này. Nhưng Tobias đã sai cánh hướng về cái lỗ hổng trên mái cửa hàng.

<Tới nè!> Tobias hét to và lao xuống thẳng về phía lỗ hổng với tốc độ tối đa.

<Tui vô được rồi.>

Ngay lập tức có tiếng la hét, tiếng ra lệnh.

Tiếng súng nổ...

Bọn chúng đang bắn vào Tobias.

Theo kế hoạch, Tobias sẽ đánh lạc hướng kẻ thù để tui tôi bay vào trong chiếc Con Rệp. Bọn Yeerk đã từng biết tui tôi biến hình thành chim. Và hẳn nhiên một chú điều hâu bình thường chẳng len lỏi vào cửa hàng làm gì. Chúng sẽ biết ngay Tobias không phải là chim bình thường.

Chúng sử dụng cả súng máy. Tôi nghe không được tốt lắm, nhưng có thể cảm nhận được rằng cả bầu không khí đang rung động vì hàng tràng súng.

Có tiếng người kêu to: “Tìm chi viện mau! Đó chính là một tên đạo tặc Andalite!”

Bọn Yeerk tưởng chúng tôi là người Andalite.

Mấy tên trong chiếc Con Rệp chui ra khỏi tàu. Chúng lộ vẻ khoái trá vì có cơ hội tiêu diệt một ‘tên đạo tặc’ Andalite.

<Đủ rồi, Tobias! Ra khỏi đây ngay!> Tôi hét. <Mọi người, biến hình mau!>

Trời ơi, sao tôi lại không nghĩ ra điều này chứ? Chắc chắn, bọn chúng biết cách chặn đường thoát của Tobias.

Tôi cố biến hình thật nhanh. Người tôi đang dần lớn hơn, đôi cánh ruồi đang co rút lại.

Tobias không thoát ra được. Chúng sẽ bắt được cậu ấy, dù sớm hay muộn. Tôi cần tìm ra giải pháp...

<Tobias, hướng này.> Tôi hét to. <Bay vào trong chiếc Con Rệp.>

<Không được, như thế chúng sẽ xả súng vào mấy bồ... Ôi, một viên đạn vừa sượt qua tui.>

<Vào ngay đi!> Tôi hét.

<Tuân lệnh.>

Đôi mắt người của tôi đang dần dần xuất hiện. Tôi thấy Tobias đang vụt qua cửa của chiếc Con Rệp. Tôi nhìn sang phía trái. Một sinh vật có chiếc đuôi bọ cạp, chân ruồi, khuôn mặt hao hao giống người đang cố tìm cách điều khiển tàu.

Đó là Ax - đang trong quá trình biến hình.

Thình lình, cửa đóng sập lại.

“Bọn chúng ở trong tàu!” Tôi nghe Chapman rú lên. “Chúng ở trong tàu! Giết, giết!”

Tôi đã gần quay lại hình người, nhưng vẫn còn trong giai đoạn biến hình cuối. Các bạn tôi cũng đang khẩn trương. Cassie, như thường lệ, vẫn là người nhanh nhất. Nhỏ đang sẵn sàng vết thương cho Tobias.

Ax gần như đã hoàn toàn ở trong lột người Andalite.

“Ax, cho cất cánh liền đi.” Tôi nói bằng miệng của một người bình thường.

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

Lần này, tôi không có thời gian nhắc ảnh thôi cách xưng hô đó đi.

<Thiết bị này lạ lắm.> Ax thừa nhận.

PẮNG! PẮNG! PẮNG!

Đạn bắn xối xả vào thân tàu.

Tôi nghe tiếng động cơ khởi động. Qua buồng lái, tôi thấy bọn Mượn xác đang ùn ùn đẩy tất cả vật dụng trong cửa hàng về phía tàu.

“Chúng định chôn sống tụi mình!?” Marco nói.

“Ax, xong chưa?” tôi hỏi.

<Tôi nghĩ... tôi không biết, thưa Hoàng tử Jake. Tôi sẽ thử, nhưng sợ không thực hiện được.>

<Cứ làm đi.> Tôi thét.

Tôi nghe tiếng kêu vù vù. Đèn trong buồng lái bật sáng. Có tiếng kêu giống còi báo động.

<Đã tìm ra công tắc.> Ax nói.

“Hay quá” giọng của Marco. “Khẩn trương lên.”

Chiếc Con Rệp bắt đầu nhấc khỏi mặt đất. Nó bay lên khoảng một thước rồi lao đảo. Đạn vẫn nổ liên hồi.

Ax xoay cần điều khiển, hướng tàu về phía bức tường bị phá hủy.

<Tắm chắn bằng nhựa kia có chắc không?> Ax hỏi.

“Cứ thử xem.” Tôi nói.

Vừa lúc đó...

Tụi tôi té ngửa ra sau. Riêng Ax vẫn đứng yên (ảnh có bốn chân mà). Tốc độ chiếc Con Rệp không thể tin được. Nó bay thẳng về phía trước và chọc thủng tấm chắn nhựa.

Tụi tôi bay qua bãi đỗ xe, lượn vòng và bay về phía bầu trời đêm xa thẳm.

“Thành công rồi!” Rachel hét lên.

<Xin lỗi về pha tốc độ vừa rồi.> Ax nói. <Tôi quên là loài người có thể té dễ dàng.>

“Giờ thì tụi mình sẽ đến Washington để gặp Tổng thống.” Marco nói.

CHƯƠNG 9

8 giờ 42 phút tối.

Chiếc Con Rệp chạt ních. Chủ yếu vì Ax chiếm nhiều chỗ quá.

Tụi tôi tùm lại phía sau Ax. Ảnh vẫn đang tìm hiểu bàn điều khiển. Tụi tôi nhìn về phía trước.

<Con tàu này có thiết kế rất lạ.> Ax nói. <Một số lệnh điều khiển đòi hỏi sự tập trung tâm lý cao độ, những lệnh khác thì lại yêu cầu mình phải thật khỏe. Rủi thay, những lệnh đó được thiết kế cho bọn Taxxon. Chúng có nhiều tay hơn tôi.>

“Tụi này có giúp gì được không?” tôi hỏi.

<Cần có người phụ trách ngăn vũ khí.> Ax trả lời.

“Có ngay.” Marco nhanh nhẩu chồm tới, nhưng tôi lại ở gần hơn.

Tôi lách người vào và đứng bên cạnh Ax. Dĩ nhiên, chiếc ghế dành cho phi công thật ra không phải là ghế. Taxxon là những con rết khổng lồ, thế nên chúng không ngồi được. Ấy vậy mà lại hay, vì Ax cũng không ngồi.

Tuy vậy, ngăn chứa vũ khí lại được thiết kế cho bọn Hork-Bajir. Bọn này cao lớn, đuôi thì dày, sắc nhọn, nhưng chúng ngồi được.

“Ê nè, bồ làm sao điều khiển được vũ khí.” Marco nín vai tôi. “Tui toàn đề bẹp bồ khi chơi game, hổng nhớ sao?”

“Ừ, đúng rồi. Nhưng chỉ đúng trên máy tính thôi.” Tôi nói.

“Lấy cái joystick kia.” Marco đề nghị.

Thiệt lạ, đúng là có một cái joystick. Tay tôi không vừa để sử dụng nó, hai nút điều khiển cũng trông khá kì dị. Nhưng nó đúng là joystick.

“Có lẽ mình sẽ thử vũ khí.” Tôi nói với Ax.

<Ừ.> Anh nói mà dường như không để ý gì đến tôi.

Chúng tôi đang bay rất cao, trên cả nhiều lớp mây. Tôi có thể thấy ánh đèn đô thị phía dưới, nhưng chủ yếu là mây với mây.

Tuy vậy, tụi tôi không bay nhanh như đã nghĩ vì Ax vẫn còn đang học cách điều khiển con tàu.

Nhìn về phía trước, tôi không thấy gì cả. Tôi nhấn mạnh một nút trên cái joystick.

Không có gì hết.

Ax quay lại. <Đó là nút an toàn. Tia Nghiệt đã được lắp. Bạn thấy màn hình trước mặt chứ? Vòng tròn đỏ là đường ngắm. Phải vừa di chuyển joystick, nhưng đồng thời vận dụng cả năng lượng từ não bộ nữa.>

Marco đặt tay lên vai tôi. “Tập trung nào. Trang bị đủ đạn. Sẵn sàng tiếp chiến.”

Tôi di chuyển joystick và quan sát vòng tròn trên màn hình. Nó vẫn chỉ hiện ra bầu trời đầy sao. Hẳn là đang an toàn.

Tôi nhấn nút thứ hai.

CHÍU! CHÍU! CHÍU!

Hai tia màu đỏ phóng ra và biến mất quá nhanh. Tôi không kịp thấy gì.

“Tuyệt quá!” Marco hét lên.

“Ừ, tuyệt thật.” Tôi thừa nhận, cố ra vẻ bình thản.

<Hoàng tử Jake, tôi phải xin lỗi.> Ax nói.

“Tại sao?”

<Lúc đầu tôi không nhận ra. Tín hiệu nguy trang của tàu không hoạt động.>

Phải mất mấy giây tôi mới hiểu ra. “Ý anh là... mọi người có thể thấy tụi mình?”

<Mọi người dưới mặt đất sẽ không thấy gì vì vướng những đám mây.> Ax nói. <Nhưng thiết bị radar của loài người sẽ thấy. Họ đã phát hiện ra chúng ta.>

“Ôi, hay là tụi mình bay cao hơn?” tôi rụt rè đề nghị.

<Ừ, nhưng chúng ta lấy độ cao chậm lắm. Không hiểu tại sao. Ngoài ra, có hai vật lạ đang đến gần.>

“Có thể chỉ là các máy bay dân dụng?” Rachel nói.

<Tốc độ bay của chúng gấp một lần rưỡi tốc độ âm thanh.> Ax nói.

“Thế thì không phải là máy bay dân dụng rồi.” Marco nói.

Tôi làm bầm. “Máy bay quân sự. Ôi trời ơi, không quân chính phủ đang đuổi theo tụi mình. Họ về phe tụi mình, không thể bắn họ được.”

Thình lình...

Hai chiếc máy bay màu xám vụt qua tụi tôi. Luồng khí xoáy thổi tốc vào chiếc Con Rệp.

<Tôi có thể tiếp cận tín hiệu radio của họ.> Ax nói. Chỉ một giây sau, tụi tôi đã nghe được giọng nói của các phi công.

“Báo cáo, đối tượng tình nghi. Không xác định được danh tánh...”

“Hoàn toàn không xác định được.” Phi công khác tiếp lời.

“Chúng tôi sẽ quay lại thêm một lần nữa.”

Tôi nhìn Ax: “Tụi mình không thể bị bắn hạ được.”

<Không, thưa Hoàng tử Jake. Như thế sẽ thật xấu hổ. Tôi tin mình biết cách tăng...>

Thình lình, tụi tôi thấy mình đã ở ngoài khoảng mây. Ở ngoài bầu trời.

“Chà chà, trò này hay quá!” Marco hào hứng.

Tụi tôi nghe giọng nói qua radio: “Đại tá có thấy không? Mục tiêu kia...” Tụi tôi đã vượt khỏi tầm khống chế, bay thẳng vào vùng không gian đen. Tôi nhìn lại Trái Đất...

“Đẹp quá!” Cassie nói. “Nhìn kìa. Tụi mình có thể thấy bình minh đang bắt đầu lên.”

<Ô hô, nhưng mà lối này đâu dẫn đến Washington?> Tobias nói.

Tôi cũng thấy vậy, mặc dù cảnh đẹp quá khiến tôi muốn được quên đi những lo âu trong khoảnh khắc. “Ax, có lẽ mình nên chậm lại, xác định xem Washington ở hướng nào...”

<Không! Không!> Ax gắt.

Tôi bị sốc. Ax lúc nào cũng nhã nhặn mà.

<Không, thưa Hoàng tử Jake.> Giọng Ax đã mềm lại. <Chúng ta không thể dừng được.>

“Có chuyện gì vậy?” Cassie hỏi.

Ax chỉ vào một trong những màn hình trước mặt. Trên đó, tôi thấy các vì sao. Rồi mặt trăng hiện ra, một màu trắng pha xám.

Trên khoảng trắng xám ấy có một vật thể. Trông giống một chiếc rìu chiến thời trung cổ. Vật thể tuyền một màu đen. Ngay cả nếu bạn chưa từng nhìn thấy nó bao giờ, bạn sẽ nhận ra

ngay đó chính là tử thần.

Còn tôi đã *thấy* nó. Tôi *biết* nó là gì.

“Tàu Lưỡi Rìu.” Tôi thì thầm.

Tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba.

CHƯƠNG 10

8 giờ 54 phút tối.

“Tụi mình chạy kịp không?” tôi hỏi Ax.

<Không.>

“Có thể đánh thắng hắn không?” tôi thì thầm. Cổ họng tôi khô khốc.

Ax quay đôi mắt phụ lại nhìn tôi. <Không, thưa Hoàng tử Jake. Chúng ta có thể may mắn bắn trúng một viên. Nhưng tàu Lưỡi Rìu mạnh lắm. Chính nó đã hủy diệt tàu Mái Vòm siêu việt của người Andalite.>

“Hắn tới gần rồi!” Rachel hét lớn.

Một luồng sáng đỏ loé lên. Visser Ba đã tăng tốc hướng về chúng tôi.

<Chúng ta có thể thử chạy trốn. Hoặc thử phản công.> Ax nói và nhìn tôi. Tất cả các bạn đều nhìn tôi. Tôi nắm chặt cái joystick, và thấy tay mình đang run.

“Tụi mình sẽ gặp may mắn.” Tôi nói. Đó là lời nói dối. Tôi chẳng cảm thấy có chút may mắn nào. Nhưng cần phải lấy lại tinh thần.

Marco nhìn tôi vẻ châm biếm. Cậu ta biết tôi nói dối.

Cassie đặt tay lên vai tôi tỏ sự động viên.

<Đúng thật vững nhé.> Ax nói.

Ảnh quay ngoặt chiếc Con Rệp. Xém nữa là tôi té lăn chiêng.

Ax mở hết động cơ. Tụi tôi bay thẳng về phía tàu Lưỡi Rìu.

<Sẵn sàng bắn!> Ax nói. <Chưa được. Chưa được. Hãy đợi... BẮT ĐẦU!>

Tôi hướng vòng tròn đỏ về phía mũi tàu Lưỡi Rìu. Tôi nắm chặt cò súng. Mỗi lúc một chặt hơn.

Các tia Nghiệt bắn thẳng về phía tàu Lưỡi Rìu.

Nhưng cùng lúc đó, Visser cũng khai hỏa.

Tia Nghiệt từ hai phía đụng nhau!

Một tiếng nổ kinh hồn, cả vùng trời rực những CHỚP SÁNG. Tôi có thể thấy chúng *xuyên* qua da thịt mình. Thấy tất cả những gì trong đầu Cassie!

Người tôi đập bắn lên trần tàu.

Tôi té xuống sàn.

Rachel cũng té.

Tàu Con Rệp rung chuyển. Mắt tôi đầy những CHỚP SÁNG, hết như mặt trời đang chiếu từ trong đầu tôi.

Chao nghiêng...

Cả con tàu lắc lư.

Tôi bị va đập liên tục vào thành tàu, vào người Ax, vào Marco. Tobias đập cánh liên hồi, cố giữ thăng bằng. Hết như chúng tôi đã bị ném vào một cái máy giặt đang quay.

Con tàu tròn trành, và rồi thẳng đứng trở lại.

Qua cửa sổ, tôi nhìn thấy một hành tinh.

Trái Đất.

Càng lúc tụi tôi càng gần nó hơn.

“Tụi mình đang rơi xuống.” Rachel hét lên. “Ax! Ax! Cả bọn đang rơi nè!”

Ax dùng móng guốc để giữ thăng bằng và bò đến bàn điều khiển. <Nhanh quá! Chúng ta rơi nhanh quá!>

<Nhìn kia> Tobias thét lên. <Ngoài kia. Phía bên trái. Không chỉ riêng tụi mình đâu!>

Cách tụi tôi chỉ khoảng một dặm, con tàu Lưỡi Rìu cũng đang rơi. Nó cũng lắc lư, tròn trành như tụi tôi.

“Gượm đã...” Cassie nói với vẻ lúng túng. “Bình minh ở bên bán cầu phía Tây.”

“Có quan trọng gì không?” Marco thét lên. “Tụi mình đang rơi đó.”

“Mới lúc trước là bình minh ở Trung Đông.” Cassie nói, giọng xa vắng. “Giờ lại là bình minh ở Tây bán cầu.”

Thình lình, những đốm lửa bắt đầu cháy từ mũi tàu Con Rệp. Chúng tôi đang đi vào vùng không gian bình thường.

“Ax, có cách giải quyết nào không?” tôi hỏi.

<Tôi đang giảm tốc độ rơi. Chúng ta đang rơi chậm lại. Nhưng... sợ rằng như thế chưa đủ.>

“Bồ tài ba lăm mà.” Marco nói.

“Ít nhất thì tàu Lưỡi Rìu cũng chịu chung số phận như tụi mình.” Rachel nói.

“Như vậy thì vui hơn ư?” Marco dấm dẳng.

Rachel mỉm cười. Một nụ cười ngắn ngủi và buồn bã. “Không vui hơn nhiều đâu.”

<Còn mười giây nữa thì chạm đất!> Ax nói. <Mười... chín... tám...>

CHỚP SÁNG!

Tôi không còn ở trong tàu Con Rệp nữa.

Tôi đang khiêu vũ.

Tôi đang nhìn Rachel tức tối khi phải cúi mình chào nhỏ theo điệu nhạc.

Sao kì vậy...

CHỚP SÁNG!

<Bốn... ba... bám chắc vào!>

Tôi thấy một màu xanh. Một khoảng không màu xanh ủa về phía tôi.

Vừa lúc đó, tụi tôi chạm đất.

Và trong một khoảnh khắc, tôi không trông thấy gì cả.

CHƯƠNG 11

Mấy giờ rồi???

Ô Ô Ô! Ô Ô Ô! Ô Ô Ô!

Tôi thức dậy.

Trong trạng thái hỗn loạn và đờ đẫn.

AAA!

Đầu tôi đau quá. Có hét lên quá trời cũng vậy thôi, chẳng khá hơn chút nào. Cả lưng tôi cũng đau nữa.

Tôi nằm trên đất, trên đám lá ẩm mốc. Xung quanh là cây cối cao vút. Cao khủng khiếp. Những lá dương xỉ cọ cọ vào mặt tôi nhờn nhọt. Lưng tôi đang nằm đè lên cái gì đó hình như là rễ cây, hèn chi mà lưng đau khủng khiếp.

Nhưng tôi vẫn còn sống.

KÈN KỆT! KÈN KỆT! KÈN KỆT!

Tôi ngồi dậy ngay tức thì. Nhưng, than ôi, đầu tôi đau quá. Tôi xuýt xoa kêu lên.

Vừa khi đó, tôi trông thấy một con bọ. Một con bọ ngay trên lòng tôi. Một con bọ KHÔNG LỖ. Ôi cha mẹ ời, hình như là một loài gián. Nó loang lổ sọc màu đen chen lẫn màu vàng, lại còn kèm theo một cái sừng trông rất đe dọa. Con quỷ này phải dài đến 10 centimet chứ chẳng ít. Nhìn thì đẹp thiệt, đẹp ghê gớm nếu nó... không nằm chính ình trên *người tôi*.

“AAAAAA!” tôi hét tướng lên và phúi vội con quái vật ấy ra xa.

Một cảm giác trợn trợn, ngứa ngáy trên chân tôi. Á mẹ ời, kiến! Có đến chục con kiến đang lọ mọ bò ngay trên cẳng chân của tôi.

Tôi cứ đập mãi vào chân mình cho đến khi thật sự yên tâm là bọn quái ấy đã đi mất.

Các cử động khiến tôi cảm thấy chóng mặt và mất phương hướng. Mình đang ở đâu vậy? Những người khác đâu cả rồi?

Tôi nhìn xung quanh. Khắp nơi tuyền một màu xanh. Khắp nơi, tôi nói thật đấy.

“Coi kìa,” tôi nói mà tự biết là chả ai nghe thấy mình cả.

Tôi đang ở giữa rừng. Chắc chắn là vậy. Có thể là vì ẩn khuất sau những rặng cây là tiếng khỉ và chim rít lên thiệt là to. Có thể là vì quanh tôi là đủ loại dây leo. Rồi lại có một con chim đủ màu chấp chới bay ngang thiệt là nhanh. Và cũng có thể là vì một con gián bình thường không thể nào khổng lồ đến thế.

Đây là một khu rừng.

Giống y chang cảnh tượng kì lạ tôi liên tục trông thấy kể từ buổi chiều học khiêu vũ đó.

“Khổ chưa, cái thứ khiêu vũ chết dẫm.” Tôi thì thầm. “Cái trò khiêu vũ đó đã làm mình bị điên rồi.” Tôi phải gọi mọi người mới được. “Các bạn ời! Cassie! Marco!”

Hình như giọng nói của tôi đã trở nên yếu nhọt. Âm thanh phát ra lập tức bị cả đồng cây cỏ nuốt mất.

“Phải cố lên thôi, Jake ời! Lúc đó tụi mình đang ở trong tàu Con Rệp. Rồi thì tai nạn. Vậy phải đi tìm tàu Con Rệp. Chắc chắn nó ở đâu đây thôi.”

Tôi nhìn chăm chú bức tường đầy màu xanh xung quanh. Không khí chật chội, ẩm thấp. Mùi ngọt lịm của các bông hoa và mùi cây cỏ khiến tôi có cảm giác như mình đang đi qua một quầy bán nước hoa trong siêu thị.

Rồi thì tôi thấy một cái cây đã bị gãy ngọn. Tôi bắt đầu bước đi để cố gắng nhìn nó rõ hơn. Tôi lại thấy có một cây thứ hai, vỡ vụn. Có vẻ như hiện trước mắt tôi là một đường ống nằm

xuyên qua tán lá rậm rạp.

Đường ống này nhất định phải dẫn đến chỗ tàu Con Rệp.

“Hoặc đến chỗ tàu Lưỡi Rìu.” Tôi tự nhủ.

HA HA HA! HÔ HÔ HÔ!

Khu rừng yên lặng được một chút, nhưng vẫn nghe văng vẳng tiếng rin rít từ phía rặng cây cao ngất. Có vẻ như đám thú rừng đang khó chịu. Chắc mấy anh chị này chẳng thêm hoan nghênh một kẻ vừa phóng thẳng một chiếc tiêm kích xuống tổ ấm của họ đâu. Và có lẽ đám thú rừng này cũng chẳng ưa gì vẻ ngoài của tôi đâu.

Lạ một cái là mặt đất quang quẻ cực kì. Lá mọc thấp dưới đất không nhiều, dưới chân tôi toàn là lá đã mục rữa. Nhưng ngang tầm mắt tôi thì khác, quá trời bụi cây leo cứ đâm vào mặt tôi khi tôi đi qua.

Bất chợt tôi thấy một khoảng trời quang đãng. Ánh mặt trời sáng lóa chiếu xuống qua lỗ hổng này. Và dường như tất cả muôn loài đều tề tựu nơi lỗ hổng đó để hít hơi ánh sáng. Trời, tôi nhìn thấy cả một tầng dày đặc các loài thực vật: hơn chục loại hoa, rêu thì xanh đến không thể tin được, dây leo thì trùng trùng điệp điệp bám quanh thân cây.

Đây là nơi xanh tươi nhất trên Trái Đất. Ôi, có cả nhiều loại cây nhỏ mọc thẳng từ các thân cây cao nữa kìa.

Tôi lê bước chậm chạp trở lại khoảng tối trong rừng. Và tôi bắt đầu cảm thấy sợ.

Tôi đang ở trong rừng. Rừng nhiệt đới thì không giống như rừng thường, nơi mà ta có thể nhìn thấy cả trăm mét đằng trước. Rừng ở đây rậm rạp vô cùng. Ôi, có cảm giác như tôi đang bị chôn vùi trong một màu xanh.

A A A! A A A!

“Marco! Cassie! Rachel!” tôi hét to. Tôi sợ thật rồi.

<Còn Tobias thì sao?> Một giọng nói vang lên trong đầu tôi.

Tôi nhìn lên trên nhưng chả trông thấy gì cả. Nhưng rồi tôi thấy Tobias sà xuống từ một rặng cây.

“Tobias!” tôi hét toáng lên. Và vẩy tay. Dĩ nhiên là Tobias đã trông thấy tôi rồi. Nhưng tôi vui quá, vậy thì cứ phải vẩy tay thôi.

Hình ảnh một chàng điều hâu đuôi đỏ có vẻ không mấy ấn tượng giữa một khu rừng rộng lớn thế này. Bạn tôi đậu lại trên một khúc gỗ mục bám đầy rêu.

“Tobias ơi, thế còn những người khác?”

<Tất cả còn sống.> Tobias nói. <Nhưng phải mất một lúc mới gom lại đủ tất cả. Tui đoán là chiếc Con Rệp đã lao đảo nhiều vòng và xé tan tành các rặng cây. Nhỏ Cassie gần như rơi ngay xuống người một con rắn. Rắn khổng lồ luôn.>

“Tụi mình đang ở đâu vậy?”

<Tui không biết. Đi nào, theo tui. Không xa lắm đâu.>

Tôi đi theo Tobias. Thiết là bực mình, hai tay tôi cứ phải khua liên tục để rẽ cây tìm lối mà đi. Mồ hôi chảy nhỏ giọt, tôi cứ thở hỗn hển bởi không khí ngột quá.

Rồi, lại được thấy trời quang đãng. Không phải do tự nhiên mà có đâu, đây là thành tích tạo nên bởi cú lao xuống đầy tốc độ của chiếc Con Rệp.

“Jake!” Cassie la lớn và chạy đến ôm lấy tôi. Có vết cắt trên một cánh tay của nhỏ, thương quá. Cassie phải băng lại vết thương bằng cách xé vải từ áo T-shirt của mình.

“Bồ vẫn còn sống nhăn!” Marco lên tiếng. “Ít nhất là cho đến bây giờ.” Giọng cậu ta đầy chán nản.

“Tui đã bảo bồ là ảnh không sao mà.” Rachel nói.

Chiếc Con Rệp dựng thẳng đứng nhưng một bên trông như đã bị tróc ra từng mảnh. Bạn có thể thấy cả bên trong tàu. Vỏ bọc động cơ bên trái biến thành một nhúm ọp ẹp.

Ax đang ở bên trong con tàu. Ảnh cúi đầu xuống để nhìn tôi qua lỗ hổng bên thân tàu. <Hoàng tử Jake, thiết vui khi biết anh còn sống.>

“Tui cũng mừng là mình còn nguyên vẹn.” Tôi đáp. “Bây giờ thì... chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Rừng mưa nhiệt đới.” Cassie nói. “Không phải ở châu Phi, bởi vì mình đã thấy các chú khỉ có đuôi. Hê hê, những cái đuôi giúp chúng nhún nhảy í. Mình đoán tụi mình đang ở Nam hoặc Trung Mỹ. Ở rừng mưa nhiệt đới Costa Rica hoặc Amazon...”

“Tui cá là rừng Amazon.” Marco nói đầy chắc chắn. “Chà, còn nữa, có ai dám cá về việc tụi mình có còn sống đến lúc tui có thể nhận được tiền thắng cược không?”

Tôi bật cười và quay về phía Cassie.

“Cassie, hình như bồ đang giấu mình điều gì đó?” tôi hỏi.

“Có còn nhớ lúc tụi mình ở trong quỹ đạo hông? Lúc ấy, ở Bắc Mỹ đang đêm nhưng mặt trời lại đang mọc ở phía Hồng Hải...”

Tôi nhún vai. “Cứ cho là thế.”

“Sau khi tụi mình đựng tàu Lưỡi Rìu và rơi xuống, lúc ấy ở đây là ban ngày. Ở Nam Mỹ.”

Mất vài giây sau tôi mới hiểu Cassie đang nói gì.

Ax rời khỏi tàu. <Có thể tạm giải thích sự việc như sau: Khi tàu tụi mình và tàu Lưỡi Rìu cùng nổ súng và tia Nghiệt va chạm nhau, chúng ta đã tạo ra cái gọi là *Dòng xoáy thời gian*.>

“Cái gì? *Dòng xoáy thời gian* là cái khỉ gì?”

<Chúng ta đã tạo nên lỗ hổng trong thời gian, không gian. Và đã bị cuốn vào lỗ hổng đó.>

“Xin giải thích bằng ngôn từ nào dễ hiểu hơn đi.” Tôi nói.

“Tụi mình đã bị cuốn xuyên qua thời gian, Jake à.” Cassie nói. “Tụi mình không tới được nơi muốn đến. Cũng không phải ở *thời điểm* mình muốn.”

Tôi trở mắt nhìn Cassie. “Tụi mình đã đi vượt lên trước hay ngược lại? Tụi mình đang ở trong quá khứ hay tương lai?”

<VẬY ĐẤY, là một trong hai thứ đó.> Ax chép miệng.

CHƯƠNG 12

Lại là 1 giờ 22 phút chiều.

“Để mình tóm tắt mọi chuyện nha. Có thể tụi mình đang ở trong một khu rừng mưa nhiệt đới Amazon. Đang ở trong quá khứ của mình, hoặc tương lai. Tụi mình không thể nào lái chiếc Con Rệp ra khỏi đây. Tụi mình không thể nào biết gần đây có thành phố, thị trấn, hay con đường nào...” Tôi nhìn các bạn. “Có ai bổ sung gì không?”

<Tôi biết đang là 1 giờ 22 phút chiều.> Ax nói. <Nhưng tôi không biết đang là ngày thứ mấy, năm nào.>

Những người Andalite có khả năng theo dõi thời gian tự nhiên. Cứ như bên trong cơ thể họ có một đồng hồ vậy. Rất có ích. Dĩ nhiên, sẽ càng có ích nếu tụi tôi biết mình đang ở thế kỉ nào.

Cassie giơ tay, y hệt lúc còn ở trường. “Rừng mưa nhiệt đới đầy rắn độc, côn trùng độc, rau độc và ếch độc.”

“Cái gì?” Marco cướp lời. “Ếch độc ư? Bồ nói là *ếch* độc hử?”

“Ngoài ra còn một quái vật khổng lồ: báo đốm.”

“Nghe hay ho thật.” Marco làu bàu.

“Bây giờ tụi mình không có nước cũng chẳng có thức ăn.” Rachel nhắc nhở. “Lại cũng chẳng có vũ khí.”

<Tại sao lại cần vũ khí?> Tobias lên tiếng. <Chỉ việc biến hình thành chim và thế là thoát mái bay khỏi nơi đây.>

“Không ai có thể ở trong lối biến hình quá hai giờ đồng hồ.” Cassie nói. “Thực tế là tụi mình không đủ sức bay quá 20, 30 dặm một giờ. Như vậy, một lần biến hình chỉ cho phép tụi mình bay được tối đa là 60 dặm. Và mình thì đoán đám rừng bao quanh đây phải tới cả ngàn dặm.”

“Chưa hết đâu,” Marco rầu rĩ. “Thiệt ra tụi mình làm được gì? Tìm một thị trấn, gọi điện thoại về nhà và báo mọi người là mình đang ở Nam Mỹ chắc? Nói gì nhỉ, à há, sẽ báo: *Chào bà, bà sẽ xỉu vì ngạc nhiên đó! Con đang ở Brazil nè. Hay Costa Rica gì đó. Bà đến đón con nha!*”

“Mà chắc gì đã có thị trấn,” Rachel nói. “Chắc gì có điện thoại. Và chả biết ba mẹ tụi mình đã ra đời hay chưa, hay có còn sống không nữa. Mấy bồ quên mất một điều: có thể chúng ta đang ở vào năm 2000 trước Công Nguyên... hoặc đang chơi vơi trong năm thứ 10.000 sau Công Nguyên.”

“Ax này, có cách nào hóa giải *Dòng xoáy thời gian* này không?” Tôi hỏi.

Ax không trả lời. Tôi thấy đôi cuống mắt của ảnh chậm chậm nhìn về phía phải. <Không chỉ có chúng ta đâu.> Ax nói.

Tôi liếc về phía Ax đang nhìn. Cái gì đó đang di chuyển! Cảm giác vật đó có đầu, vai, tay.

<Vượn nhân hình.> Ax chậm rãi. <Tôi không thấy nó rõ lắm. Nhưng nó đang quan sát chúng ta.>

“Tobias?” tôi gọi.

<Có ngay.> Tobias dang rộng cánh và bay vụt qua đám cây...

<Còn về *Dòng xoáy thời gian*, tôi... tất cả những gì tôi biết chỉ là định nghĩa về nó: Một vết rách trong thời gian, không gian.>

“Điều này thì ăn nhằm gì...” Marco làu bàu.

<Tôi nghĩ...> Ax nghiêng đầu. <Hoàng tử Jake, tôi đã có học qua hiệu ứng *Dòng xoáy thời gian* ở trường. Nhưng hôm đó, còn có một trò chơi. Và lúc đó tôi mãi nghĩ về trò chơi nhiều hơn là bài học. Hum, lại còn một nữ sinh khiến tôi mất tập trung.>

Marco cười phá lên. “Ax, chẳng lẽ bồ sắp kể bồ mãi tán tỉnh cô nàng đến nỗi quên cả học ư?”

Ax không trả lời. Ảnh chỉ nói: <Tôi không rõ liệu mình có thể đảo ngược *Dòng xoáy thời gian* hay không. Tôi nhớ mang máng vài điều, nhưng không nhớ hết.>

“Mình khát quá.” Rachel nói. “Có tính làm gì thì cũng phải kiếm nước đã. Cả thức ăn nữa. Ax nè, tụi mình có sửa được tàu Con Rệp không?”

<Chúng ta có thể bay với một động cơ.> Ax nói. <Không cần đến phần động cơ bị hư nếu ta chỉ bay thấp và chậm. Nhưng hiệu ứng của *Dòng xoáy thời gian* đã xóa sạch phần mềm của tàu. Xóa sạch hết rồi.>

“Bồ viết lại được chứ?” Rachel hỏi.

<Được. Nhưng phải mất ít nhất là hai mươi năm cơ.>

“Rắc rối thật.” Tôi cảm thán. “Mà này, gươm đã. Còn tàu Lưỡi Rìu thì sao nhỉ?”

Ax bối rối.

“Mình thấy nó rơi cùng tội mình.” Cassie nói. “Nhưng không thấy nó nổ.”

“Như vậy, có thể tội mình còn phải lo về Visser Ba và một lô một lốc những tên Hork-Bajir nữa đó.” Tôi nói. “Trời ơi, chả có tin vui nào sao?”

“Có chứ, ít nhất vẫn đang là ban ngày.” Marco giả bộ cười toe toét. “Khi đêm xuống, cả bọn sẽ...”

<Jake! Cúi xuống!> Tobias hét lên.

Lần đầu tiên trong đời, tôi lập tức làm theo mà không nghĩ ngợi gì hết. Tôi cúi rạp người. Nhưng cả khi đã cúi người xuống, tôi vẫn thấy khuôn mặt ấy. Thấy cánh tay. Thấy cả lưỡi giáo nữa.

Nó đâm thẳng vào tôi.

Vào thẳng mặt tôi.

Vẫn lại là ảo giác tôi đã gặp!

Tôi cúi người xuống. Mũi giáo bay vọt qua đầu, đâm thẳng vào bụi rậm.

Tobias vỗ cánh bay thẳng lên trời. <Lẽ ra tui phải cảnh giác hơn nữa.> cậu ấy tự trách mình.

Tôi vẫn chưa hoàn hồn và không để ý đến lời Tobias. “Mình đã biết là nó sẽ xảy ra mà. Ngọn giáo đó. Cả thằng bé phóng lao. Mình biết tất cả.”

Cassie nhìn tôi lạ lẫm. “Jake à, bồ đang...”

<Có ba người.> Tobias cắt lời. <Chúng trông giống trẻ con. Chúng đang đến. Phải nghĩ cách đối phó thôi.>

“Tại sao?” Rachel cưỡng lại. “Bọn trẻ cầm giáo thì việc gì phải sợ.”

<Quên bọn trẻ đi. Tôi thấy một nhóm hai mươi... hình như ba mươi tên Hork-Bajir. Chúng đang vạch rừng đi về hướng này.>

“Tội mình không thể bỏ lại con tàu!” Rachel phản đối. “Không có nó, làm sai ra khỏi nơi này?”

“Nhưng tội mình cũng không đủ sức chống lại hai mươi tên Hork-Bajir,” tôi nói. “Phải rút thôi.”

Tôi nhìn Cassie. Nhỏ vừa rút ngọn giáo ra khỏi bụi cây. Nó dài và mỏng. Không có đầu nhọn. Chỉ là một thanh dài có cán nhuộm màu đen.

“Trông nó không nguy hiểm lắm.” Tôi nói.

Cassie lắc đầu. “Ừ, cái thanh này thì chả giết được ai. Trừ khi có tẩm thuốc độc. Mà tụi mình lại đang ở giữa vương quốc của các loại độc tự nhiên.”

“Dân địa phương... Mình nghĩ họ chẳng phí thời gian sử dụng một vũ khí dỏm đâu.” Tôi nói.

“Có thể mũi giáo này tẩm độc. Ở đây có nhiều loại ếch và thực vật độc có thể dùng cho việc tẩm độc vào giáo và tên. Rất nguy hiểm. Bọn Hork-Bajir không phải là mối lo duy nhất của tụi mình rồi.”

<Mấy bồ lùi lại ngay đi.> Tobias cảnh báo. Cậu ấy lại đang ở trên đầu tôi. Tôi không thấy được Tobias, nhưng tôi biết cậu ấy đang ở trên vòm lá rậm rạp. <Tôi không thấy rõ bởi đám lá cây rậm rạp quá. Nhưng có vẻ bọn Hork-Bajir đang đến gần.>

Đã đến lúc quyết định.

Ở lại chiến đấu ư? Tụi tôi thua là cái chắc.

Chạy trốn ư? Như vậy đồng nghĩa với việc bỏ lại tàu Con Rệp, và không thể về nhà.

“Ax? Bồ có thể lấy đi một bộ phận nào đó của tàu Con Rệp để bọn Yeerk không sử dụng được tàu không?”

Ax nhìn tôi bằng đôi mắt chính, còn đôi cuống mắt vẫn quét một vòng khắp rừng. <Được chứ, tôi có thể làm được.>

“Vậy làm đi.” Tôi bảo.

<Jake! Không còn thời gian đâu!> Tobias nói vọng xuống. Nhưng vòm cây rậm rạp quá khiến tôi không rõ Tobias đang ở đâu.

Ax ngần ngừ, không rõ phải làm gì.

Tất cả đều nhìn tôi.

“Làm đi, Ax.” Tôi nói và Ax chạy về phía con tàu. “Mọi người còn lại, ra khỏi đây.”

“Em sẽ ở lại với anh.” Rachel nói liền.

“Anh không ở lại, phải giảm thiểu nguy hiểm” tôi nói. “Ax ở lại là đủ rồi. Không thể để những người còn lại bị đe dọa.”

Tôi lao vào khoảng xanh. Tôi nắm tay Rachel và kéo nhỏ theo mình. Cassie và Marco chạy theo tôi.

<Jake ơi.> Tobias gọi. <Nếu trong vòng hai phút Ax không ra khỏi đấy, anh sẽ không thoát được đâu.>

Tôi không trả lời.

Đây là điều tồi tệ nhất mà một thủ lĩnh có thể gặp phải - đó là khi buộc phải khiến sinh

mạng của ai đó - là đồng đội với mình bị đe dọa. Nếu Ax không thể thoát, tôi sẽ không biết giải thích thế nào với các bạn.

Và với bản thân tôi.

TAI HỌA GIỮA RỪNG HOANG

CHƯƠNG 13

1 giờ 48 phút chiều.

Tôi không đủ sức để mô tả một rừng mưa nhiệt đới. Để làm điều đó, bạn vừa phải là một nhà thơ, nhà khoa học kiêm cả nhà văn viết truyện kinh dị nữa.

Tôi chỉ có thể tả cảm giác mà nó mang lại cho tôi - cảm giác thấy mình thật nhỏ bé, đơn độc, yếu ớt đến tuyệt vọng và sợ hãi.

Không khí nóng và ẩm thấp đến ngột ngạt. Thở mà cứ như là hít không khí qua ống hút vậy đó - hít vào hơi nước, mùi hương và mùi hôi của những vật thối rữa xung quanh mình...

Cây rừng xô đẩy bạn từ mọi phía. Đám lá ướt chen sát gương mặt bạn, đám dây leo thì uốn éo làm vướng chân, còn đám cây bụi sắc nhọn thì chỉ chực cào nát bạn thôi.

Và lại còn có hai nỗi sợ hãi đi kèm với nhau nữa: sâu bọ và cơn khát.

Muỗi mắt, ruồi và đủ loại côn trùng biết bay theo sát tụi tôi thành từng đàn. Chúng lao xuống tấn công, rồi bắt thần chuồn mất, rồi ngay sau đó lại đột kích lần nữa. Bận mà dừng lại dù chỉ vài giây thì, eo ơi, cả bàn chân bạn sẽ bị kiến, rết, gián, thậm chí cả những loại sâu bọ chưa từng có tên trong từ điển bám đầy.

Tụi tôi lại không có giày mới khổ chứ.

Không khí nóng ẩm khiến tụi tôi đầm đìa mồ hôi. Không thể thua gì ở sa mạc. Cứ ngỡ cây cối xanh tươi thế này, chắc là ở đây có vô khối nước, vậy mà làm to! Đất dưới chân tụi tôi khô nẻ vì các loại thực vật đã hút hết nước.

Đã vậy, tụi tôi còn luôn bị theo sát bởi một bản giao hưởng lạc điệu gồm đủ giọng của các loại thú trong rừng như thể bọn nó đang bình phẩm và chế giễu lũ trẻ con thành thị đang vất vả hành quân giữa rừng. Dám bọn nó còn đang mở sòng cá cược xem tụi tôi còn cầm cự được bao lâu nữa ấy chứ...

Tụi tôi đã cách tàu Con Rệp khoảng 200 thước thì bỗng nghe tiếng ồn ào phía sau.

“Andalite!” một giọng Hork-Bajir rú lên. “Andalite!”

<Chúng nó đang đuổi theo Ax.> Tobias gọi chúng tôi. <Sáu tên. Jake? Nhìn đi! Phía sau bờ đó!>

Tôi cắn môi đến bật máu.

“Tụi mình phải biến hình và quay lại cứu Ax.” Rachel nói. Mắt nhỏ đỏ ngầu.

Lẽ ra tôi có thể nói không. Tôi hoàn toàn có lí do để nói không. Tụi tôi đang ở một nơi xa lạ, đối đầu với những chướng ngại kì quặc. Hơn nữa, Ax là người nhanh và khỏe nhất trong bọn. Nhưng dù vậy, chắc Rachel cũng sẽ quay lại thôi.

“Rachel, chỉ anh và em đi thôi. Marco và Cassie phải ở lại.” Tôi thét.

“Tại sao tụi tôi phải ở lại?” Marco gầm lên.

“Bởi vì tụi mình cần lực lượng dự bị Marco ạ.” Tôi gay gắt đáp lại.

Tôi không biết liệu Marco có hiểu hay không. Nhưng Rachel hiểu. Nhỏ bắt đầu biến hình.

Tôi cố biến thành cạp thiết nhanh. Lốt gấu đã dần hiện ra ở Rachel - đôi vai lực lưỡng, bộ lông bờm xồm và những móng vuốt dài, cong.

XXXEEEETTT!

Đó là âm thanh của tia Nguyệt. Toàn bộ bọn thú rừng đồng thanh chí choé bàn tán.

KKKRRRAAAA!

HOOHOOHOOHOO!

Tôi nghe tiếng một vật rất lớn đâm sầm vào bụi rậm, nhưng không nhìn rõ. Khi đã ở trong rừng nhiệt đới, nhìn được xa năm thước đã là một điều may mắn.

<Em sẵn sàng rồi nè!> Rachel nói.

<Đợi anh đã...> tôi chưa kịp nói hết câu Rachel đã lùng lững tiến về phía tàu Con Rệp. Quý thật, nhỏ không chịu chờ tôi...

Cơ thể tôi phủ đầy lông màu cam chen lẫn màu đen. Tôi đang đi bằng bốn chân, suy nghĩ như cạp và nhìn bằng mắt cạp.

Tôi cảm nhận được sức mạnh vô song cùng sự hung hãn của cạp. Khu rừng nhiệt đới hoang dã này chính là tổ ấm của cạp. Nó thuộc về nơi này và nó là chúa tể nơi thẳm cỏ rộng lớn này.

Tôi vọt tới, theo kịp Rachel một cách dễ dàng. Con gấu xám - Rachel đang thở vô cùng khó nhọc.

<Em... không tìm ra chúng... nghe tiếng la hét, nhưng chúng di chuyển nhanh quá.>

Đôi tai cạp của tôi lắng nghe. Cạp rành cách theo dấu tiếng động trong rừng thẳm mà...

<Đi nào, Rachel.> tôi nói và lao người về phía đang vang rền âm thanh. Ồ, nhưng phải chậm lại, Rachel chạy chẳng nhanh chút nào.

<Jake, bên trái khoảng 50 thước.> Tobias réo gọi tôi từ trên cao.

Tôi xoay người sang trái...

<Jake, coi chừng! Bên phải có...>

“Ha ha ha!” tên Hork-Bajir đắc thắng hét vang. Hắn tung chưởng về phía tôi, cánh tay hắn phát nguyên qua bụi gai y như một máy xén cỏ đang hoạt động.

Khuỷu tay hắn sượt qua tôi độ vài centimet. Nghe rõ tiếng gió từ đòn đánh.

Tôi lấy hết sức phóng lên cao. Móng vuốt tôi xoè rộng.

Tôi gầm lên. HRRROOOWWWRRR!

Tôi vọt tới chỗ tên Hork-Bajir. Hắn chạy, nhưng đã quá trễ. Bọn Hork-Bajir cũng nhanh lắm. Nhưng khi đã đánh xáp lá cà, với những đòn công thủ dùng răng, thì cạp là số một.

Hắn chém một nhát. Vai phải của tôi đau nhói.

Tôi quật lại. Ha ha, tên Hork-Bajir ré lên.

Cái đầu rắn của hắn ngọ nguậy...

Tôi bay thẳng xuống tấn công. Răng tôi cắm phập vào cổ kẻ thù.

Từ xa tôi nghe tiếng gấu la đau đớn. Nhiều tiếng va chạm loảng xoảng.

Tôi lùi lại. Tên Hork-Bajir cao bảy thước đã nằm đo ván, rên xiết vì đau đớn.

Thiệt sự tôi cảm thấy nao lòng. Loài Hork-Bajir đã bị bọn Yeerk biến thành nô lệ. Tên Hork-Bajir này thật ra nào có muốn ở đây để phải chịu nhiều đau đớn giữa một khu rừng cách xa quê nhà y đến cả triệu dặm như thế này...

Và cả tôi cũng đâu muốn có mặt ở đây.

Tôi cố tìm trong gió tiếng của Ax. Không có gì cả.

Cũng không có tiếng bọn Hork-Bajir.

Cả tiếng Rachel cũng im bật.

Như thể họ đã biến mất khỏi vùng không gian tuyến một màu xanh này...

Rồi thì...

Tôi cảm thấy chân trái đau kinh khủng. Tôi nhìn tên Hork-Bajir, nhưng hắn không động đậy gì cả...

Ôi, tôi nhận ra mình đang loạng choạng.

Cả thân người lão đảo!

Tôi còn kịp thấy còn rắn màu vàng nhạt đang trượt đi.

<Phải hoàn hình thôi!> tôi tự nhủ trong khi đầu óc đang cực kỳ hỗn loạn. Và cả vùng không gian xanh như quay tôi lại. Tôi đang bị chôn vùi bởi màu xanh.

Một bóng chim đậu xuống bên cạnh tôi.

<Jake! Hoàn hình lẹ đi! Lẹ đi mà!>

Mình đang cố đây. Mình đang cố nhớ lại mình phải biến thành cái gì đây. Rồi thì...

CHỚP SÁNG!

Tôi đang đi bộ từ trường về nhà. Tôi và Marco.

Tụi tôi đang nói chuyện, đang đoán xem Tobias muốn nói gì.

Tobias lại truyền tin vào đầu tôi. Cậu ấy nói gì vậy nhỉ?

CHỚP SÁNG!

Giọng Tobias vang lên: <Đúng rồi, Jake. Lẹ lên. Cố lên đi.>

Tôi thấy lại được rồi! Tôi thấy tay mình đang đưa ra trước mặt. Đôi tay nửa cộp nửa người.

Liệu mình có thể thoát khỏi nọc độc của con rắn không? Hoàn hình có thể giúp mình giải độc không? Lẽ ra phải hỏi Ax.

Tôi tự trách mình.

Nhưng tôi cũng dần nhận được lời giải đáp. Khi cơ thể bắt đầu trở lại thành người cũng là lúc tôi thấy nọc độc của con rắn yếu dần.

<Lẹ lên, Jake!> Tobias nói. <Chẳng còn nhiều thời gian đâu!>

“Chuyện gì vậy? Có thêm bọn Hork-Bajir ư?” miệng tôi đã bắt đầu hiện lại.

<Không phải tại nó mà là Rachel!>

Tim tôi đập mạnh. Sự thay đổi quá nhanh làm tôi kiệt sức. Cảm giác như đang phải leo núi vậy. Có lẽ vì chất độc. Cũng có thể vì quá nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc. “Nhỏ đang ở đâu?”

<Ngay phía sau bồ. Khoảng trăm thước. Nhanh lên! Tui sẽ ở trên cao để quan sát!>

Tobias vỗ cánh bay đi, bỏ lại tôi, chân trần, kiệt sức giữa khu rừng nhiệt đới.

Tôi tìm thấy Rachel bằng cách theo dấu những tổn thất nhỏ để lại: ba tên Hork-Bajir nằm bất tỉnh. Có thể chúng đã... Nhưng tôi không còn thời gian để lo nghĩ về chúng nữa.

Vì vừa khi đó, tôi trông thấy Rachel.

Nhỏ đang nằm lạnh cóng, trong lốt gấu. Những nhát dao của bọn Hork-Bajir loang lổ trên người nhỏ.

Rachel nằm yên lặng, máu ra đầy. Nhưng, trời ơi, đó vẫn chưa phải là điều tệ nhất khiến tôi phải hét lên.

Bộ lông gấu còn động đậy.

Động đậy cùng bước chuyển động của cả vạm con kiến đang bóc cả vạm mảnh nhỏ trên thân người đầm đìa máu của Rachel.

CHƯƠNG 14

2 giờ 30 phút chiều.

“Rachel!” tôi hét lên đau đớn. “Tỉnh dậy đi!”

<Jake! Đừng có hét như vậy!> Tobias nhắc tôi từ trên cao. <Bọn Hork-Bajir có thể vẫn còn lẫn khuất xung quanh. Mình không quan sát hết được phía dưới đâu.>

Tôi ngồi thụp xuống cạnh Rachel và cố đập bọn kiến. Nhưng chẳng ăn thua mà bọn kiến lại còn phủ đầy tay tôi.

Để phải đến cả mười ngàn con kiến đang bu đầy trên người Rachel. Nhỏ đã té gần như ngay trên tổ của chúng. Trước mắt tôi, bọn kiến xếp hàng khuôn từng mảnh thịt đầm máu...

“Gần đây có nước không?” tôi hỏi Tobias.

<Có một con suối. Nhưng xa lắm. Rachel nặng lắm đó. Bồ định làm gì, khiêng nhỏ ra suối ư?

>

Rachel vẫn đang thở. Vẫn còn sống. Tôi đá vào cái lốt gấu-Rachel. Đá thật mạnh. “Dậy đi!” tôi nói. “Rachel ơi, tỉnh dậy đi mà.”

Bọn kiến đang tràn vô tai Rachel. Chúng bò ngang qua đôi mắt đang khép của nhỏ. Tôi muốn thét lên và muốn khóc nữa.

Chưa bao giờ tôi thấy mình bất lực đến thế.

Rachel nằm đó, lạnh cóng. Cả vạn con kiến bu đặc như vậy, làm sao nhỏ có thể tỉnh dậy. Trước khi Rachel có thể hoàn hình bọn kiến sẽ giết chết con gấu mất thôi. Chúng sẽ ăn rỗng đôi mắt, bò ùn ùn vào trong đầu Rachel, còn tôi thì đành bất lực...

“Tobias! Tìm thêm kiến ngay!”

<Bồ điên rồi hả?>

“Làm đi.” Tôi thét, chẳng thèm để ý liệu có ai nghe thấy không. “Tui cần một đàn kiến nữa.”

Đôi mắt Tobias dường như mở to hơn. Cậu ta vỗ cánh, bay là là mặt đất, cố gắng bay thật là chậm.

<Thấy rồi! Đây nè!> Tobias la lên.

Vừa lúc đó tôi nghe có tiếng động trong bụi cây. Trời, hai con sói.

“Cassie? Marco?”

Nhìn kĩ hơn, tôi nhận ra hai con sói vừa trải qua trận chiến. Có những vết cắt. Cả máu nữa...

Hai con sói bắt đầu hoàn hình.

<Ôi, trời!> Cassie rên rỉ khi thấy Rachel.

Tôi không có thời gian giải thích nữa. Tôi quỳ xuống và giựt mạnh một chùm lông gấu đầm đìa máu.

<Bồ làm cái quái gì thế?> Marco thét lên.

Tôi giựt thêm nhiều chùm lông nữa, rồi chạy về phía Tobias đang đậu trên một bụi dây leo và chăm chú nhìn một tổ kiến.

Tôi lấy một chùm lông và đặt bên cạnh tổ kiến.

Có phản ứng liền tức thì. Hàng trăm con kiến túm tụm quanh chùm lông.

Tôi dùng một chùm lông khác để nhử thêm một nhóm kiến nữa. Rồi cứ bước vài bước hướng về Rachel, tôi lại thả một chùm lông. Thật không ngờ là bọn kiến vẫn ngoan ngoãn đi theo tôi, lại còn tăng tốc chạy nữa chứ.

Tôi chậm chậm dẫn bọn kiến về chỗ Rachel.

Cassie và Marco đã trở lại thành người. Trông hai đứa nó, tôi có thể tưởng tượng lại bộ dạng của chính mình lúc này: sợ hãi, tuyệt vọng.

“Tụi mình phải xua bọn kiến đi chứ?” Cassie hét lên khi trông thấy tôi. “Chúng vô tận tại Rachel rồi kìa! Vô miệng nữa! Chúng sẽ giết nhỏ mất thôi!”

“Mình biết.” Tôi đáp cụt lủn và thả xuống đất chùm lông gấu đẫm máu cuối cùng. Nếu phương cách này không hiệu nghiệm, Rachel sẽ chết...

Đàn kiến đi theo lối đi tôi đã mở. Chúng dừng lại ngần ngừ một thoáng rồi ngay lập tức, chúng tấn công vô con gấu như một đạo quân thiện nghệ. Cả vạ con kiến mới ủa lên con gấu-Rachel. Chúng đụng độ với đàn kiến cũ.

Tôi đã từng là kiến. Tôi đã thấy cách phản ứng của hai đoàn quân kiến khi đụng nhau. Hi vọng lần này cũng thế.

Chẳng sai. Hai đạo quân kiến xông thẳng vào nhau. Hệt như những robot chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của mùi vị và bản năng.

Chúng đánh nhau tơi bời. Bọn kiến trong tai và miệng của Rachel cũng bò ra tiếp ứng.

“Mưu kế của bồ hay thiệt đó, Jake.” Cassie nói. “Nhưng rồi, sẽ có một đàn kiến thắng trận.”

“Hi vọng Rachel sẽ tỉnh lại trước lúc đó.” Tôi nói.

Hai sư đoàn kiến kịch chiến đầy hung hãn. Những chiến binh kiến yếu thế bị xé nát cả cơ thể. Nọc độc kiến vương vãi bầy hầy...

Trận chiến sắp sửa ngã ngũ. Đạo quân kiến mới đến cách căn cứ quá xa. Chúng không kịp gọi viện binh. Trong vài phút nữa, trận chiến sẽ kết thúc.

Khi chúng đánh nhau, chúng không làm cơ thể Rachel bị thương thêm nữa. Và rồi...

<Ồi a! Người tôi sao đầy kiến thế này...>

“Rachel! Là anh đây, Jake đây. Hoàn hình lệ đi.”

Rachel nghe rõ mệnh lệnh. Nhỏ bắt đầu hoàn hình. Đôi vai và cặp chân gấu lực lưỡng thu nhỏ lại...

“Ồi!” Rachel lí nhí ngay khi miệng xuất hiện trở lại. “Aaaaa!”

“Rachel, dậy ngay! Theo anh!” tôi nói. “Tobias, sống ở đâu?”

Tobias cất cánh bay chầm chậm qua các hàng cây. Tôi đi theo, băng qua bụi rậm, đôi chân trần của tôi hệt như một con kiến. Con sống chỉ cách khoảng trăm thước, vậy mà tôi ngỡ như đang phải lội bộ cả dặm.

Rachel đang kêu gào. Nhỏ là người dũng cảm nhất mà tôi từng thấy. Nhưng bọn kiến kia, sau khi thắng trận, đang quay sang hành hạ nhỏ. Không ai có thể chịu đựng được cảnh tượng này.

Không ai có thể chịu đựng.

“Tránh xa tao ra! Ôi, không! Chúng...”

Thình lình màu xanh biến mất. Một dòng suối đục ngầu... Ôi ôi...

Tôi nghe tiếng Rachel vấy nước bên cạnh mình. OẠP! OẠP!

Tôi bơi về hướng Rachel. Nhỏ vẫn đang ở dưới nước. Mặt nước âm u quá, không nhìn thấy rõ. Chỉ thấy làn nước bập bềnh.

Đàn kiến đang bị cuốn trôi theo dòng nước.

Và rồi...

ÙM! ÙM!

Rachel ngẩng mặt lên, lấy hơi.

“Em có sao không?” tôi hỏi.

Rachel nhìn xung quanh, lúng túng một hồi rồi mới nhận ra tôi, rồi Marco, Cassie đang đứng trên bờ suối.

“Ra khỏi đó mau!” Cassie thét to.

Tôi nắm tay Rachel và kéo nhỏ lên trên bờ. Tôi đẩy nhỏ băng qua đám cỏ lầy lội. Vừa nhấc chân lên khỏi mặt nước, tôi bỗng nhận ra đợt sóng lớn mà Cassie vừa trông thấy.

Tôi co chân lên, vừa kịp tránh đàn cá piranha chuyên tấn công và ăn các động vật sống.

Rachel đang giận dữ, toé nước thật mạnh lên tóc để xua bọn kiến còn lại. Tôi ngồi nhìn đám cá piranha. Nghe nói một đàn cá piranha có thể rửa sạch một con bò chỉ trong có vài phút.

CHƯƠNG 15

3 giờ 09 phút chiều.

“Phải đi tìm Ax thôi.” Tôi nói. “Nhưng phải thật cẩn thận. Còn có bọn Yeerk trong khu rừng đáng sợ này nữa đó...”

<Tôi đây, Hoàng tử Jake.> một giọng truyền tin vang lên.

“Ax!” tôi gào lên ngỡ ngàng.

<Phải, là tôi đây. Nhưng tôi đang ở trong lốt biến hình. Đừng hoảng sợ nha.> Vừa dứt lời, anh chàng nhảy từ trên cây xuống.

“Cha chả, cuối cùng cũng được thấy Ax biến thành khỉ.” Marco nói đầy mãn nguyện.

Chú khỉ Ax nhỏ xíu, lông tuyền màu nâu. Rõ là khỉ thiệt. Nhưng điều cốt yếu là Ax vẫn còn

sống.

Tôi vui sướng quá.

Tôi đã phạm đủ thứ sai lầm. Tôi đã ngu ngốc lờ cả bọn vào Safeway, rồi lại khiến Tobias gặp nguy hiểm, mạng sống Ax bị đe dọa. Tôi đã bỏ Rachel ở lại một mình, suýt chết. Nhưng ít nhất cuối cùng tất cả vẫn còn sống.

Tạm thời hãy còn sống.

Chú khỉ - Ax đang nắm vật gì đó nơi bàn chân. Nó có màu vàng chói, to cỡ cái đĩa CD...

“Cái gì vậy?” tôi hỏi.

<Đây là chip vi tính điều khiển tàu Con Rệp. Không có nó thì không thể lái tàu Con Rệp được đâu.> Ax nói.

“Ax à, tôi thật sự vui mừng vì anh còn sống.” Tôi nói.

<Có mấy chục tên Hork-Bajir đang lùng sục chúng ta. Tôi chưa thấy tên Visser, nhưng hẳn sẽ xuất hiện thôi. Phải cẩn thận vì Visser Ba biết cách biến hình, nên hẳn có thể là bất kì loài thú nào quanh đây.> Ax nói.

“Một ý rất hay.” Rachel nói.

“Bọn Mượn xác-người biết rõ loài vật nào sinh sống ở rừng nhiệt đới, loài nào không phải. Bất cứ con thú lạ nào cũng sẽ bị lộ tẩy ngay...” Marco trầm ngâm.

“Vậy thì tụi mình phải “nhập gia tùy tục” thôi.” Tôi nói.

<Tôi có thể dẫn các bạn đến chỗ bọn khỉ.> Ax đề nghị. <Tôi tin rằng giống loài này là họ hàng thân thiết của các bạn.>

“Marco là anh họ của khỉ đó nha.” Rachel nói.

Tôi thấy vui vì Rachel đã lại trêu chọc Marco. Điều đó chứng tỏ nhỏ đã bình thường trở lại, dù trong mắt nhỏ vẫn có một quầng tối. Có lẽ Rachel vẫn chưa thể rũ bỏ được tất cả những gì đã trải qua. Với tính cách của Rachel, tôi biết nhỏ sẽ phản ứng lại bằng cách hung hăng hơn nữa. Hơn nhiều nữa kìa...

“Lốt khỉ cũng hay đó.” Cassie nói. “Tụi mình sẽ bay lên khỏi mặt đất và biến vào các rặng cây.”

“Đồng ý, Ax dẫn đường nha. Tobias? Làm ơn coi chừng phía trên giùm...”

<Được thôi.> Tobias nói rồi bay thẳng lên rặng cây cao. Tôi biết Tobias đã mệt và còn đói nữa. Ở loài chim, sự trao đổi chất diễn ra nhanh lắm. Chim không chịu đói lâu bằng người được nhưng tôi không biết làm cách nào để giúp cậu ấy...

Mười phút sau tụi tôi đã đến chỗ một đám khỉ đang chí choé cãi nhau trên rặng cây.

Ax đã biến thành khỉ, nhưng tụi tôi không thể thu nạp ADN khỉ từ ảnh được mà phải tìm một anh chàng khỉ thứ thiệt.

<Tôi có thể mời một chú khỉ xuống đây.> Ax nói.

“Bằng cách nào?” Marco hỏi.

Ax ngần ngừ. Khó đoán được liệu khỉ có biết mắc cỡ hay không, nhất là khi nhìn một chú khỉ có đầu óc của người Andalite. Nhưng tôi đoán chắc là Ax đang mắc cỡ ghê lắm...

<Tôi... tôi tin rằng tôi, à không, đúng hơn là cái lốt khỉ tôi đang mang là một... mĩ nhân khỉ. Vừa rồi, có một chàng khỉ tỏ vẻ khoái tôi lắm.>

“Chà chà, ra vậy đó.” Marco nói. “Hoá ra chiến hữu của tụi mình lại là một hoa hậu khỉ. Ai đó...”

“... xin đánh thức con dậy.”

“... xin đánh thức con dậy.”

Cả Marco và tôi buột nói cùng một lúc. Cậu ta nhìn tôi. Tôi nhìn cậu ta. Còn mọi người thì... nhìn chúng tôi.

Tôi thở dài. “Có một điều lẽ ra mình phải nói với mấy bồ sớm hơn. Mình đã liên tục có những ảo giác kinh khủng. Hết thấy mình ở trường rồi lại thấy mình lạc trong rừng. Và bây giờ khi đang ở rừng, lại thấy mình đang ở nhà.”

Rachel tròn xoe mắt như muốn nói: “Chuyện gì nữa vậy?” Cassie nhìn tôi vẻ lo lắng. Marco có vẻ lại muốn nghĩ ra một câu châm chọc nào đó, nhưng rồi thôi vì đã mệt đừ.

Ax nhìn tôi bằng đôi mắt khỉ thật lớn. <Hoàng tử thấy những hồi tưởng đó từ khi nào?>

Tôi nhún vai. “Buổi chiều nay. Chiều qua hay chiều nay nhỉ, mà thôi, gọi là gì cũng được. Quảng sáng đầu tiên xảy ra khi mình đang tập khiêu vũ...”

“Cái gì, quý ông đây học khiêu vũ sao?” Marco nói. “Hum, lẽ ra tui phải mua vé đi chiêm ngưỡng mới phải.”

Ax gãi gãi cổ thật mạnh, rồi bỏ cái gì đó vô miệng. Chà, rõ là bộ óc khỉ đang chi phối ảnh. <Theo tôi, những hồi tưởng đó chính là những dao động xảy ra khi hai trạng thái cảm xúc giống hệt đồng thời giao nhau ở phía ngoài thời gian không gian... Tôi ngờ rằng chúng ta đã di chuyển theo chiều thời gian ngược lại. Nhưng không xa lắm đâu. Chúng ta đang tồn tại đồng thời cả ở đây lẫn ở nhà. Hiện tại, đang có hai Marco, hai Cassie, hai Rachel... Mỗi người chúng ta có hai hiện thân. Một ở đây, một ở nhà. Cùng một lúc. Những hồi tưởng chỉ mới bắt đầu hôm nay. Vì vậy, tôi ngờ rằng chúng ta đã đi ngược lại khoảng một ngày.>

“Hay nhỉ.” Marco nói.

<Không hay đâu.> Ax nói vẻ nghiêm túc. <Không tốt tí nào. Chúng ta đang ở hai nơi khác nhau cùng một lúc. Điều đó không thể xảy ra. Đó là sự dị thường của không gian thời gian. Ta đang ở trong một tình trạng không vững bền.>

“Nghĩa là...?” tôi hỏi gấp gáp.

<Nghĩa là hai nhóm, hai Marco, hai Rachel và tương tự, sẽ hủy diệt lẫn nhau. Như vật chất và phản vật chất vậy, chúng ta không thể cùng một lúc tồn tại ở hai nơi.>

“Vậy tại sao đến giờ sự hủy diệt chưa xảy ra?” Rachel hỏi.

<Chúng ta vẫn ở trong tầm hiệu ứng của *Dòng xoáy thời gian*.> Ax giải thích. <Tôi nghĩ, ta vẫn còn sống cho đến khi quay lại điểm thời gian mà lỗ hổng xảy ra. Vào lúc đó, lỗ hổng sẽ chấm dứt, và ta sẽ lâm vào hoàn cảnh kinh khủng: hai nhóm người giống hệt cùng tồn tại một lúc ở hai nơi khác nhau. Tôi nhớ hình như thầy giáo của tôi có bảo là lúc đó, sự hủy diệt lẫn nhau sẽ xảy ra. Chúng ta sẽ không còn tồn tại. Cả hai nhóm. Cả ở đây lẫn ở nhà. Điểm thời gian khi *Dòng xoáy thời gian* xảy ra là 8 giờ 54 phút, chính xác là vậy.>

“Nói cách khác, nếu quay lại thời gian cũ, tụi mình phải kịp đến trước khi *Dòng xoáy thời gian* xảy ra lúc 8 giờ 54 phút, phải không?” Tôi hỏi lại.

<Đúng vậy. Chúng ta phải quay về và thay đổi biểu thời gian. Để tất cả những chuyện này không xảy ra. Chúng ta còn chưa đầy sáu tiếng nữa.>

“Tụi mình phải làm gì bây giờ?”

<Tôi cũng không biết chắc nữa.>

Tôi gật đầu. “Như vậy nếu tụi mình đang bị sập bẫy, cả Visser Ba cũng đang chịu chung số phận, đúng không? Chắc hẳn cũng biết về *Dòng xoáy thời gian*. Nếu hẳn quay về, ta có thể cùng quay về với hẳn. Tụi mình chỉ cần tìm ra tàu Lưỡi Rìu, trốn vào đó và nhờ Visser Ba đưa về nhà. Có phải đó là cách duy nhất không?”

<Có thể còn...> Ax buột miệng nói, rồi tự dưng im bật.

“Còn cách trở về khác nữa ư?” Tôi hỏi Ax.

Ax nhìn tôi thật lâu. Hình như anh không biết phải nói gì, hoặc không biết có nên nói hay không. Ax đang ở trong lốt khỉ, nên tôi không đọc được biểu cảm của anh.

<Hoàng tử Jake, hôm thầy giảng về chủ đề này, tôi đã không tập trung lắm...>

Tôi biết Ax đang giấu giếm điều gì đó. Lẽ ra tôi có thể thúc ép anh, nhưng tôi đã không làm vậy.

Lại là một sai lầm nữa của Hội trưởng Hội Animorphs.

CHƯƠNG 16

3 giờ 40 phút chiều.

Thâu nạp ADN khỉ thì không khó. Có mấy chàng khỉ cứ nhún nhảy chuyển cành, rồi lại bu quanh Ax khịt khịt mũi ngửi lấy ngửi để. Và dường như mấy chú chẳng sợ tụi tôi tí nào...

Tôi chạm nhẹ vào người một chú khỉ. Chú ta nhìn tay tôi dò xét, rồi quay lưng, ôi cha, hình như chú ta đòi tôi gãi lưng cho chú hay sao ấy.

“Được thôi,” tôi lẩm bẩm. “Rất hân hạnh.”

Tôi gãi lưng cho chú ta. Vừa gãi, tôi vừa nhắm mắt tập trung tâm trí hướng về chú khỉ này. Chà, chú ta rất chi yên lặng, chắc là đang khoái chí lắm đây. “Thiệt là dễ dàng.” Cassie nhận xét. “Mình còn nhớ ADN của tinh tinh giống ADN người đến 97%. Hồng biết mấy chú khỉ này thì sao nhỉ?”

“Coi Marco nè, giống người đến 99% đó.” Rachel tung chương.

“Hồng sai, còn mẫu ADN của Rachel giống búp bê nhựa Barbie đến 99% chứ đâu có ít!” Marco vặc lại.

“Tập trung đi mà!” tôi hơi gay gắt. Thiệt ra, tôi cảm thấy vui vui khi mọi người cư xử y như ngày thường. Nếu Cassie không nhắc đến các loài thú, còn Marco và Rachel ngưng châm chích nhau, thì nguy tận mạng rồi.

“Ax? Đầu óc khỉ thế nào?” Cassie hỏi.

<Chà, thiệt ra cũng giống như khi tôi hoá thành người, nhưng sôi động hơn nhiều. Mà khỉ sẽ không ngã như người đâu.>

Ax lúc nào cũng ngạc nhiên khi thấy loài người chỉ đi bằng hai chân, lại không dùng đến đuôi nữa chứ.

“Vô việc thôi.” Tôi nói. “Chẳng còn nhiều thời gian nữa đâu. Tobias? Ax? Canh chừng giùm nha?”

<Cả khu rừng mưa nhiệt đới này là một cái bẫy.> Giọng Tobias đượm vẻ bi quan. <Nhất là khi tui phải ở trong lồng điều hâu đuôi đỏ, trông rõ là một kẻ xa lạ ở chốn này.>

Tobias nói đúng, nhưng tôi chỉ đủ sức tập trung cho từng chuyện một lúc thôi. Tôi biết rằng tui tôi cần phải biến thành khỉ, nhưng tôi chẳng thể nào biết được liệu tui tôi có thành công hay không, có toàn mạng trở về hay không...

Tôi tập trung nghĩ về con khỉ tôi đã thu nạp ADN. Thật nhanh, tôi bắt đầu cảm thấy có sự thay đổi.

Bọn khỉ cũng nhận ra có cái gì đó thay đổi.

EEEEEEE!

Chúng nhảy loạn lên và nháo nhào chuyển cảnh.

Người tôi thu nhỏ lại và càng thu nhỏ lại, tôi càng cảm thấy bất an. Những túm lông nâu mọc ra từ tay và chân tôi. Gương mặt tôi vẫn vậy, nhưng đôi môi phồng lên thành một cái mồm dày và chắc như thể bằng cao su.

Hoop, tôi cảm nhận cái đuôi khỉ đang mọc ra từ đốt xương cùng. Nhưng dẫu sao tôi cũng đã từng có đuôi, thế nên tôi không bận tâm nhiều đến nó lắm.

Tôi chợt nhận ra một điều. Khi cái đuôi khỉ chuyển động nó không chỉ quấy ra trước ra sau như đuôi chó. Còn hơn thế nữa, nó hệt như cánh tay thứ năm vậy.

<Chu choa, cái đuôi này hay quá ta.> Cassie xuýt xoa. <Thử quấy nghen. Hum, thấy ngay là một phần óc mình đang điều khiển nó. Y như một cánh tay phụ vậy.>

Cassie nói đúng. Ax cũng đúng. Tôi hầu như quen thuộc với đa số cảm xúc trong đầu khỉ. Như một con người chính hiệu, một con khỉ chỉ có vài bản năng cơ bản và nó phải học hành từ tế thì mới mở rộng các hình thức hoạt động của mình được.

Mắt khỉ cũng tương tự như mắt người. Tai khỉ cũng chẳng thính hơn tai người. Tuy vậy, cảm giác phân biệt mùi vị có tốt hơn một chút.

<Chà, hổng biết khỉ thì làm được gì hay ho nhỉ?> Rachel nói.

Tôi nhún đôi vai khỉ một cái. <Có trò leo cây đó.>

Tôi quay về phía một cái cây. Nó cao đến phát sợ, y như đa số các loại cây trong rừng mưa nhiệt đới. Không có cành thấp, nhưng dây leo quấn chằng chịt quanh thân cây, grrr, nhìn rất giống một đàn rắn đang cuộn mình ngủ ngon lành.

<Thử xem nào.> tôi nói, tay vói lên một nhánh dây leo và thử bóp chặt. Một chân tôi lấy điểm tựa. Thật cẩn trọng, tôi bấu tay vào một nhánh dây leo khác.

<Hoàng tử Jake.> Ax lên tiếng. <Phải học cách leo trèo thôi. Như thế này nè...>

Ax đặt con chip của tàu Con Rệp vào miệng rồi nhảy tung vào giữa không trung, tay nắm lấy một nhánh dây leo. Wow, tôi vừa kịp chớp mắt ba lần thì Ax đã ở chễm chệ trên cây ở độ cao năm chục thước rồi.

Tôi hít một hơi thở sâu và lấy lại bình tĩnh. Từ từ, đầu óc khỉ len lỏi vào tôi nhẹ nhàng và nói: <Leo nào!>

Nếu ham thích bóng rổ, chắc các bạn đã thấy siêu sao Michael Jordan thả một phát là banh vào rổ nhẹ nhàng. Hay ngó mấy vận động viên Olympic trượt băng mà ham. Bọn khỉ cũng rành rẽ chuyên leo cây y như thế. Chúng mê cây cũng y như mê được gãi ngứa vậy. Khỉ hầu như không cần đến bất kì điểm tựa nào. Nó biết rõ mình phải làm gì.

Trời a, hình như tôi vừa uống liền mười lon nước tăng lực vậy. Tôi nhỏ nhắn thôi, nhưng tràn đầy năng lượng. Tôi nhảy phốc lên cây.

Tôi bắt gặp Cassie trên vòm cây. <Đã quá. Khỉ thật biết cách leo trèo.>

<Khỉ còn làm được hơn thế nữa kia.> Cassie nói. Mấy đứa kia đang nhảy lên theo tụi tôi. <Nhìn nè.>

Cassie tung người ra giữa không trung.

Chúng tôi đang ở độ cao năm chục thước, cỡ một toà nhà năm tầng. Vậy mà Cassie dám tung chân lao người vô giữa không trung, ôi trời ơi.

Nhỏ dùng một tay tóm một nhánh dây leo, nhưng vẫn liên tục đong đưa.

Nhìn vậy là đủ rồi. Đến giờ chơi trò rượt đuổi qua các ngọn cây. Khỉ ham chơi lắm, trời a, bi giờ tôi thấy máu ham chơi đó lan khắp cả người mình. Phải chơi thiệt đã cơ. Cho thiệt sướng, thiệt sướng.

Tôi phóng người ra xa. Chỉ trong có hai giây mà ngỡ dài như cả mười phút, tôi treo người giữa không trung. Tay trái tôi thò ra, tìm kiếm một nhánh cây, nắm lại để lấy đà và rồi lại tung bổng người vào không trung lần nữa...

Quá đã, quá đã!

<Ôi, thật là đã quá đi!> Marco hồ hởi nói và nhảy theo tôi và Cassie.

Bộ óc nhỏ bé của khỉ xác định chính xác từng bước một, chuẩn bị cho từng hành động, cử chỉ. Đối với khỉ, cả thế giới bó hẹp trong hai từ: cành cây và dây leo.

Trời ơi, thử tưởng tượng là bạn đang bay nhảy trên độ cao năm chục thước... Cứ nhảy mặc sức, và đợi đến tích tắc cuối cùng mới tìm chỗ bấu vào, và rồi lại... nhảy tiếp!

Thích tới mức nghẹt thở luôn đó.

Ax dừng lại để chờ tụi tôi. Ảnh quần đuôi quanh một cành cây và thở hổn hển. Tôi cũng quần đuôi quanh một nhánh cây và chân thì thả lỏng. Tôi treo mình lủng lẳng như thế, và đu đưa nhẹ nhàng trong gió.

<Nghe có vẻ kì quặc, nhưng có điều gì đó... mình thấy quen lắm.> tôi bảo Cassie. <Ý mình là, chính mình cảm thấy rất là quen. Nói với tư cách một con người í, hồng phải tư cách khỉ đâu.>

<Nhảy chuyền cành. Ngày xưa, tổ tiên tụi mình đã làm vậy, để đến cả triệu năm trước. Có thể chút ít kí ức vẫn còn sót lại trong đầu óc tụi mình. Có thể mọi tầng mức tiến hoá vẫn ẩn giấu trong con người chúng ta.> Cassie nói.

<Nếu các chú khỉ được dự thi Olympic, chắc tụi nó giành hết huy chương trong các môn thi vượt chướng ngại vật.> Rachel nói.

Ax ngắt lời. <Chúng ta đang đi đâu vậy?>

Tụi tôi nhìn Ax, rồi cùng phá lên cười. Nhìn nhau cười như khỉ, tụi tôi lại càng cười dữ hơn.

<Phải nghiêm túc lại thôi. Còn cả đồng việc phải làm nữa đó. Phải tìm cho ra tàu Lưỡi Rìu. Và phải trở về thời gian thực trước 8 giờ 54 phút.> tôi nói.

<Có thể chơi rượt bắt thêm chút nữa không?> Marco hỏi.

Tôi cũng muốn vậy lắm. Tụi tôi đam mê trò làm khỉ này rồi.

Nhưng vừa lúc đó, tôi nhận ra một đám Hork-Bajir xuất hiện phía dưới. Có năm tên Hork-Bajir đang hùng hổ lùng sục. Phía sau chúng là một tên Mượn xác-người.

<Tụi mình phải theo sát chúng.> tôi phát lệnh. <Sớm muộn gì chúng cũng sẽ quay về tàu Lưỡi Rìu.>

4 giờ 23 phút chiều.

Bọn Hork-Bajir dùng lưới dao cạo ở tay chém nát các loại thực vật trên đường đi. Chúng đi qua đâu là để lại thiệt hại trầm trọng ở đó. Chúng ném, chúng giết vô tội vạ và có vẻ chẳng mệt mỏi bao giờ.

Có một tên Mượn xác-người đi cùng chúng. Trông hắn ta cũng đô con lắm, vậy mà cứ phải thở dốc, mồ hôi túa ra đầm đìa khi phải cố theo kịp bọn Hork-Bajir.

Tụi tụi chuyền trên đầu chúng.

<Bọn này có xác định điểm đến trước không nhỉ, hay là chỉ càn đại thôi?> Rachel lầm bầm. <Nhanh lên, nhanh lên. Tụi mình không còn nhiều thời gian nữa đâu.>

“Kia kìa!” tên Mượn xác-người mệt mỏi nói và chỉ tay về phía rặng cây nơi chúng tụi tụi đang trốn. “Con vật kia kìa! Trông giống heo nhỉ, ta ngờ lắm.”

Tên này chắc mệt quá rồi và chỉ kiếm có để ngồi nghỉ thôi. Nhưng, trời ạ, tên Hork-Bajir đi đầu ngay lập tức khai hoả khẩu tia Nghiệt.

CHÍÍUUU!

Chú heo tụi tụi nghiệp cháy xèo xèo và biến mất trong vài giây. Tia Nghiệt bay sượt qua chỗ cái cây tụi tụi đang náu.

<Chuyển chỗ!> tụi tụi hét to khi thấy thân cây bắt đầu rung chuyển.

Tụi tụi nhảy vọt sang một cây khác. Tụi lao mình vào không trung. Không ngờ cái cây đổ nhanh quá. Chẳng còn thời gian để tính toán nên đậu lại chỗ nào.

Tụi chơi vơi giữa không trung khoảng hai giây rồi rơi xuống. Ui, tên Mượn xác-người đang nhìn tụi soi mói...

Cành cây! Tụi níu vào, nhưng hụt rồi.

À không, gượng đã! Bất thành linh tụi dừng lại, nhún nhảy đến điên dại. Tụi suýt phá lên cười khi biết được chuyện gì vừa xảy ra. Đuôi của tụi lại túm kịp cành cây, lạ không.

“Nhìn con khỉ này thiệt đáng ghét.” Tên Mượn xác-người nói.

Tên Hork-Bajir chĩa khẩu tia Nghiệt về phía tụi.

Nhưng tụi đã chuẩn lẹ. Tụi nhảy dọc trên cành cây, những ngón chân của tụi bám chắc vào cành. Tụi đu vào một thân cây vừa được một giây thì...

CHÍÍUUU!

RẦMMM! Cả thân cây đổ rụp ngay trước mặt tụi, nhựa cây tan thành hơi nước. Hơi nóng toả ra làm mặt tụi cháy sém. Tụi không còn bám được vào thân cây nữa và... gay rồi, tụi đang rơi.

Bất ngờ... một cánh tay nắm lấy tôi.

<Bình tĩnh nào.> Rachel vừa nói vừa lấy đà đẩy tôi sang một cành cây khác.

“Thấy chưa! Khỉ giả đó!” tên Mượn xác-người gào lên. “Bọn khỉ khốn kiếp! Giết hết bọn khỉ đi! Không chừa con nào!”

Năm tên Hork-Bajir giương cao vũ khí.

<Không!> Cassie thét lên. <Jake ơi, tụi mình phải ngăn chúng lại.>

<Cassie, rời khỏi đây ngay!> tôi ra lệnh.

CHÍÍUU! CHÍUU! CHÍÍUUU!

Tia Nghiệt bắn ra xối xả. Cây cối đổ rạp. Tôi thoáng thấy một bóng khỉ bị trúng thương rơi xuống.

<Cassie! Marco! Ax!> tôi thét lớn.

<Tụi tui vẫn chưa sao đâu.> Marco trả lời.

Đàn khỉ ngã rạp xuống. Cả đàn chim nép trong các nhánh cây cũng bị giết. Một con lười và con của nó đang treo mình trên cành cũng bị giết. Bọn Hork-Bajir đang lên cơn khát máu. Bây giờ chúng không chỉ bắn vào đàn khỉ tội nghiệp mà còn nã đạn lia lịa vào mọi vật di động trên những cành cây cao.

<Chúng sẽ hủy diệt tất cả!> Cassie bật khóc. <Phải chặn chúng lại!>

<Không phải lúc ra tay nghĩa hiệp hay bảo vệ môi trường đâu, Cassie.> Marco nói. <Đây là lúc phải tự cứu mình đã.>

<Jake!> Tobias gọi với từ trên cao. <Bọn chúng bắn tia Nghiệt nhiều quá.>

<Đúng vậy, tụi mình đang phải chứng kiến đây nè.> Rachel trả lời.

Bọn tôi đã kịp nhảy ra xa, tránh khỏi khu vực đang diễn ra cuộc tàn sát, nhưng vẫn còn nghe giọng cười hoang dại của bọn Hork-Bajir xen lẫn tiếng hét điên loạn của tên Mượn xác-người.

Tôi biết đời một con người khác cuộc đời của cây cỏ, và các loài vật khác nhưng tôi vẫn thấy đau lòng khi nhìn chúng bị tàn hại.

Bọn Hork-Bajir đang chặt phá tất cả. Cây đổ rạp, chỉ còn trơ gốc. Cả cánh rừng oằn oại vì đau đớn và phẫn nộ.

UUU! UUU! UUU!

Một điều kì dị chợt xảy ra.

Bọn Hork-Bajir đang đắc thắng thì một sinh vật rơi thẳng từ trên cây xuống. Nó quấn chặt thân người tên Hork-Bajir cầm đầu.

<Rắn!> Rachel hét lên.

<Trời ơi, sao rắn lại to dữ vậy!> Marco nói.

Con rắn cuộn quanh cổ tên Hork-Bajir và xiết chặt. Một tên Hork-Bajir đứng gần định quật nó. Chợt...

<Lùi lại ngay, bọn ngốc. Hãy cảm ơn ta đã không giết hết tất cả bọn bay.> một giọng truyền tin lạnh lùng vang lên.

Tên Hork-Bajir lập tức đứng yên, thôi không ngó ngang lên bạn đang dãy chết nữa. Cả bọn Hork-Bajir lùi lại...

Tôi biết giọng truyền tin đó. Các bạn tôi cũng biết nữa. Tụ đọng khi nghe giọng nói đó, tôi cảm thấy sờ sợ.

Khi tên Hork-Bajir xấu số ngưng giãy giụa, con rắn bắt đầu hoàn hình. Hình dạng một người Andalite bắt đầu hiện ra.

Cơ thể đó là của người Andalite, nhưng bên trong cái đầu Andalite đó là một tên Yeerk hung hãn - Visser Ba.

Visser Ba có dáng vẻ của một người Andalite, nhưng chỉ cần nhìn hắn một lần, bạn sẽ nhận ra ngay đây đúng là quân đầu trộm đuôi cướp.

Bốn tên Hork-Bajir còn sống và tên Mượn xác-người run như cầy sấy khi đứng trước Visser Ba.

<Lũ ngốc bọn bay đang làm gì thế?> tên Visser Ba hỏi và nhìn tên Mượn xác-người.

Truyền tin bằng ý nghĩ cũng giống như gửi e-mail vậy: bạn có thể quyết định chỉ gửi riêng cho một ai đó hoặc tung hê cho tất cả mọi người... Visser Ba không bao giờ thêm giấu giọng truyền tin của mình. Hắn là một kẻ mạnh, và kẻ mạnh chả gần phải thì thầm làm gì cho một. Cứ việc nói thiệt lớn.

Da tên Mượn xác-người nhợt nhạt hắn đi. “Chúng con... chúng con, dạ, đang làm theo lệnh của ngài, thưa Visser. Giết tất cả mọi sinh vật lạ vì chúng đều có khả năng là bọn Andalite giả trang.”

<Thế các con nghĩ cây cối cũng là bọn Andalite hử?>

“Dạ không... dạ dạ...”

Visser Ba quẫy đuôi một phát. Lưỡi dao ở chót đuôi của hắn kề sát cổ tên Mượn xác-người.

<Người có biết tàu Con Rệp chỉ cách đây khoảng trăm thước không? Người quên là tia Nguyệt bay rất xa à? Người quên là không có tàu Con Rệp thì chúng ta không thể quay về à? Chẳng lẽ người không nghĩ là có thể ta đang ở trong lối biến hình và đang nằm gọn trong tầm đạn của người ư?>

Tên Mượn xác-người quỳ thụp xuống. “Con không... chúng con... là nó đó!” Hắn chỉ tay về tên Hork-Bajir.

Tôi thì thầm với Ax. <Sao hắn lại cần tàu Con Rệp để quay về?>

Ax nhún vai. <Tôi không biết. Tôi nghĩ... có lẽ chúng ta cần tái tạo điểm giao nhau giữa hai tia Nghiệt nhằm xoá bỏ hiệu ứng của *Dòng xoáy thời gian*. Tôi nhớ mang máng ở trường có dạy như thế.> Ax cầm con chip của tàu Con Rệp lên. <Nhưng chúng không thể điều khiển tàu Con Rệp nếu thiếu cái này.>

Vào đúng giây phút ấy tôi chợt nhận ra tôi đã phạm một sai lầm khủng khiếp. Theo lệnh của tôi, Ax đã suýt bỏ mạng để lấy cho được con chip điều khiển để bọn Yeerk không thể lái tàu Con Rệp. Nhưng hỡi ơi, bây giờ chúng tôi lại rất cần bọn Yeerk lái được cái tàu Con Rệp đó để cả bọn có thể quay về nhà.

Chúng tôi đã mắc kẹt rồi.

Chỉ tại lỗi của tôi thôi.

CHƯƠNG 18

5 giờ 25 phút chiều.

Tụi tôi ở trong lốt khỉ đã gần hai tiếng rồi. Phải hoàn hình và tập hợp đội ngũ ngay.

Tụi tôi đu qua các cành cây, tránh xa khỏi Visser Ba. Khi đã yên ổn trên mặt đất, cả bọn bắt đầu hoàn hình.

Tobias bay theo tụi tôi và đậu lại trên một thân cây gãy để canh chừng cho cả bọn, vì gần đó chẳng còn một cành thấp nào cả. Trên đuôi Tobias có một khoảng đen cháy xém.

“Tobias!” Cassie bật khóc. Vừa hoàn hình người, Cassie đã chạy ngay lại chỗ Tobias.

<Mình chẳng sao đâu mà.> Tobias nói khi thấy Cassie cầm đuôi mình lên để xem vết thương. <Có lẽ một trong những tên Mượn xác-người từng là thợ săn. Hẳn biết ở rừng Amazon không có điều hâu đuôi đỏ. À, mà trước khi bay đi, mình còn kịp thấy bọn chúng sẫm soi cái tàu Con Rệp của tụi mình. Ba tên Taxxon đang làm thợ sửa máy. Còn một nhóm Hork-Bajir thì đứng canh chừng và bắn lia lịa vào mọi thứ mà chúng thấy ngứa mắt.>

Tôi kể lại cho Tobias những điều vừa nghe từ miệng Visser Ba. “Bọn chúng cần tàu Con Rệp để quay về thời gian thực. Mình chẳng biết tại sao, cả Ax cũng vậy.>

Ax đã hoàn hình thành người Andalite. Ảnh giơ con chip lên. <Bọn chúng không thể điều khiển tàu Con Rệp khi thiếu cái này. Tôi đảm bảo mà...>

Ax không để ý rằng bây giờ tụi tôi rất mong bọn Yeerk có được con chip này để lái tàu quay về... Thiệt là kì dị, nhưng quả thật tôi hơi cáu khi Ax không nhận ra Hoàng tử của ảnh đã ngổ như thế nào. Giá có ai đó nói “Jake, bồ đã phá hỏng mọi việc. Bồ không xứng đáng là thủ lĩnh chút nào” chắc tôi sẽ thấy dễ chịu hơn nhiều...

“Anh Jake!” Rachel nói.

“Gì vậy?”

“Đừng cử động. Tất cả đứng yên nha.” Rachel nói.

Tôi đưa mắt nhìn. Từ các bụi cây xung quanh, có những cái đầu đang từ từ hiện ra cùng với các mũi giáo nhọn hoắt, sẵn sàng phóng đi.

“Chà, hình như dân địa phương không khoái tụi mình lắm thì phải.” Marco run giọng nói.

Tôi ngạc nhiên. Thật khó có thể qua mặt một người Andalite, càng khó qua mặt một con điều hâu đuôi đỏ nữa... Vậy mà những người này, già có trẻ có, tóc đen, mắt trông rất dữ, đã làm được điều đó.

Tôi nhận ra chỉ cần tụi tôi khế cử động, những ngọn giáo tẩm độc sẽ phóng ra. Và thế là tụi tôi đi đời.

“Ôi... Cassie?” Marco thì thầm. “Bồ là người yêu hoà bình, luôn biết bảo vệ môi trường. Thế bồ có nhận ra ai đây không?”

“Những con người.” Cassie nói.

“Vậy thôi á?”

“Mình chỉ biết thế thôi. Là người. Những thổ dân. Bồ tưởng mình là pho từ điển bách khoa chắc?”

“Có vẻ họ không ưa tụi mình.” Rachel nói. “Nhưng hình như họ cũng chẳng muốn giết tụi mình đâu.”

Tôi nhận ra một trong những con người đó. Đó là đứa bé đã phóng lao vô tôi trước đây. Đôi mắt đen nghei ngai của thằng bé đang nhìn tôi. Rachel nói đúng. Họ chẳng ưa tụi tôi tí nào.

“Hổng biết họ có thấy tụi mình biến hình không ta?” tôi quyết định thử giơ hai tay để biểu lộ sự hoà hoãn. Tay tôi từ từ giơ lên.

Chưa ai phóng giáo về phía tôi. Chà, dấu hiệu tốt đây. Tôi hít một hơi thiệt sâu. Mãi đến giờ, tôi mới dám thở mạnh.

“Xin chào. Chúng tôi... ừ... à, chúng tôi không muốn gây chiến đâu.” Tôi nói.

“Bồ nói hay đó.” Marco thì thầm.

Một người thổ dân bước về phía tôi. Trông ông ta khoảng 30, 40 hay 80 tuổi gì đó. Nhưng chắc chắn đây là thủ lĩnh của họ.

Ông này mặc rất tiết kiệm. Bình thường chắc Rachel và Cassie sẽ ngưỡng đến chín người khi thấy ổng, nhưng hiện giờ, mấy nhỏ chỉ biết sợ đến rùn người lại thôi.

Người đàn ông hạ mũi giáo xuống và nhìn thẳng vào mặt tôi. Ông ta nói nhưng tôi chẳng hiểu tí nào.

“Ông ơi, cháu không hiểu...”

Người đàn ông nghĩ ngợi một hồi. Sau đó, ông ta chỉ tay về phía tôi và nói: “*Macaco.*”

Hình như khi thấy cả một từ dễ như vậy mà tôi cũng mù tịt, vị thủ lĩnh liền cho tôi là một thằng khờ. Ông ta liền bắt chước điệu bộ của một con khỉ.

“Ồ, *khỉ*? *Macaco* nghĩa là khỉ à?”

Vị thủ lĩnh gật đầu. Ôi, ông ta còn mỉm cười nữa. Nhưng nụ cười biến mất nhanh chóng. Ông đưa ngón tay chỉ vào ngực tôi. “*Macaco. Tu. Espírito macaco.*”

“À há.” Marco nói. “Đó là tiếng Tây Ban Nha. *Espírito* nghĩa là tinh thần hay tâm hồn.”

“Có khi là tiếng Bồ Đào Nha.” Cassie nói. “Ở Brazil, người ta nói tiếng Bồ Đào Nha. Người đàn ông này chắc là trưởng lão của một làng. Nếu thế thì ông ta phải biết tiếng Bồ Đào Nha.”

“Bồ Đào Nha hay Tây Ban Nha thì cũng vậy thôi.” Marco nói. “Bà tui nói tiếng Tây Ban Nha. Mẹ tui cũng thế.”

“Vậy bồ phiên dịch thử coi...” Rachel nói.

“Ấy, không. Tui chỉ biết độ 50 từ thôi. Nhưng đoán ông ta nói gì cũng dễ thôi. Ông đang nói Jake là hiện thân của khỉ. *Espírito macaco.*”

“Vậy là họ đã thấy ta biến hình.” Tôi nói. Tôi gật đầu với vị thủ lĩnh. “Vâng. *Espírito macaco.*” Tôi thừa nhận với ông ta.

Ông ta nhìn chăm chăm vào Ax. Đúng hơn, nhìn đôi cuống mắt và cái đuôi của ảnh. “*Mal. Diabo.*”

“Hình như ông gọi Ax là quỷ sứ đó.” Marco nói.

Tôi lắc đầu. “Hổng phải *Mal*. Hổng phải *diabo*.”

Ông ta lại nhìn Ax, rồi dùng đầu nhọn của mũi giáo vẽ cái gì đó trên đất. Sau mấy giây, tôi bắt đầu nhận ra ông vẽ gì. Đó là hình một sinh vật có hai tay, hai chân và có đuôi. Nơi khuỷu tay, đầu gối và đầu của nó có các lưỡi dao. Vị thủ lĩnh chỉ vào bức vẽ. “*Diabo. Monstro.*”

Ôi, tôi không sao nhìn cười được. Ông vừa vẽ hình một tên Hork-Bajir. “Phải, phải. Thế này đúng là *mal, diabo, monstro.*”

Tôi lấy chân xoá bức hình.

“Ông khoái vậy đó.” Rachel nói.

Vị thủ lĩnh nhăn mặt rồi vỗ ngực. “*Polo.*”

“Chắc là tên ông, hoặc nhãn hiệu áo mà ông thích.” Marco cố chọc vô một câu.

Tôi chỉ vào mình và nói. “Jake.”

Người đàn ông gật đầu, rồi tự mình xoá nốt bức vẽ. Ông lại nhăn mặt, rồi cười phá lên. Những người lính đi theo ông cũng cười, cả đứa bé từng muốn làm thịt tôi cũng cười nữa...

“Chà chà, hình như mình bắt đầu khoái họ rồi đây.” Rachel nói.

Vừa lúc đó, cơn mưa ập xuống. Mưa ào ào làm tôi có cảm giác mình đang đứng ở một ngọn thác nơi quê nhà.

Polo nắm chặt tay tôi. Chúng tôi đang kí kết hiệp ước đó.

“Diabos. Matar diabos.”

“Hình như ông ta nói hãy sẵn... giết bọn xấu xa.” Marco phiên dịch.

Tôi nhìn vào mắt Polo. Tôi tin là ông nói như vậy. Polo và những người lính của ông rút vào những bụi cây. Chỉ trong một phút, họ đã biến mất.

“Những con người bé nhỏ này mà dám chống lại bọn Hork-Bajir sao?” Rachel lắc đầu tỏ ý nghi ngờ.

“Khu rừng này thuộc về họ. Vì vậy, họ căm ghét cái đám diabos lạ hoắc kia dám mở cuộc tàn sát ở đây.” Cassie nói.

“Có họ về phe mình là hay rồi. Thêm bạn, bớt thù mà.” Tôi nói và tự dưng cảm thấy mệt mỏi. Đã có quá nhiều hiểm nguy rồi. Chất adrenaline cứ sôi lên trong người tôi. Cơ thể của tôi đã phải biến hình, chiến đấu trong suốt gần 24 tiếng đồng hồ rồi.

Mưa cứ trút xối xả. Tobias không thể bay nữa. Đâu phải chỉ có mình tôi kiệt sức.

“Thì ra mưa ở rừng nhiệt đới là như vậy...” Marco nói. “Ở đây, chuyện gì cũng xảy ra ở mức độ quá khích nhỉ.”

Tụi tôi lê bước trong màn mưa, hóp lấy từng ngum mưa rơi xuống từ các tán lá.

Nhưng rồi tôi nhận ra không còn ai đủ sức đi nữa. Ít nhất, bản thân tôi đã hoàn toàn kiệt sức. Thời gian thì cứ trôi - tụi tôi chỉ còn khoảng ba giờ đồng hồ nữa mà kế hoạch soạn ra lại không được chắc chắn cho lắm. Đây là lúc không ai được phép nghỉ ngơi. Nhưng hiện giờ chẳng ai còn đủ sức đi tiếp.

“Nghỉ một chút đi.” Tôi nói.

“Ở đâu?” Marco hỏi.

Tôi ngồi phịch xuống bùn và dựa lưng vào gốc cây. “Ngay đây, chiến hữu ạ.”

Cassie ngồi xuống cạnh tôi. Tiếng mưa rơi khiến cuộc nói chuyện giữa hai đứa tôi trở thành rất riêng tư.

“Bồ khoẻ không?” Cassie hỏi.

Tôi nhún vai. “Khỏe chứ. Đâu có sao.”

Cassie nhìn tôi nghi ngờ. “Jake nè, nhìn mặt bồ là mình biết ngay bồ đang lo lắng. Đang phát cáu nữa. Mình nghĩ bồ không giận mấy đứa mình đâu, như vậy suy ra bồ đang giận chính bản thân bồ rồi...”

Tôi quay đi. “Tất cả rồi sẽ qua thôi.” Tôi nói dối.

“Jake nè, khi bồ ở bên cạnh Polo, mình thấy có cái gì đó vui lắm.”

“Vui? Tại sao vậy?” tôi không để ý lắm đến lời nhận xét của Cassie. Tôi đã quá mệt rồi mà. Nhưng Cassie rất tốt, và tôi thì đang cần cảm nhận điều đó.

“Bởi vì bồ và Polo giống nhau. Cùng là thủ lĩnh. Lúc ổng hạ mũi giáo xuống, tụi mình có thể nhân đó mà tấn công lắm chứ. Lúc đó ổng đâu chắc chắn được chuyện gì. Nhưng ổng vẫn cố gắng đưa ra một quyết định tốt nhất. Đó là điều mọi người cần ở một thủ lĩnh, Jake à...”

Tôi nắm lấy tay Cassie. Trời quá tối khiến tôi không nhìn rõ mặt nhỏ.

“Mình mệt quá.” Tôi nói.

Cassie ngả đầu vào vai tôi. “Mình biết, Jake ạ. Hãy nghỉ ngơi đi.”

CHƯƠNG 19

6 giờ 49 phút chiều.

Tôi bất chợt tỉnh dậy, có cảm giác rằng mình đã ngủ quá lâu.

Đêm đen.

Đêm đen đến mức có cảm giác như mình đang bị nung chín trong một cái lò đen kịt.

Nhưng không phải tất cả đều đen.

Cách mặt tôi chừng mười centimet là một đôi mắt xanh lè. Tôi ngửi thấy hơi thở của nó. Sát ngay trên mặt tôi.

Báo đốm!

Nó cạ mũi sát vào tôi. Chắc để xác định rõ cái kẻ dám động đến lãnh địa của nó.

Lúc đó, chắc tôi sợ chết khiếp. Tôi không rõ, vì đã bị mưa làm lạnh cóng, dù mưa đã tạnh. Tôi đang ngồi trong bùn. Chất adrenaline dồn khắp mạch máu. Tôi đang cảm thấy sợ hãi.

Mạng sống của tôi đang tùy thuộc vào con báo. Tôi có phải là thức ăn cho nó không? Nếu con báo này đang đói, nếu tôi có mùi như con mồi của nó, chắc nó sẽ ngoạm cổ tôi mất. Ôi thôi, chỉ cần một giây là đời tôi đi đứt.

Tôi sẽ chẳng kịp la một tiếng nào.

Lúc đó, một tia hi vọng loé lên. Tôi có thể làm một chuyện. Không có thời gian để biến hình, nhưng...

Tôi chậm chậm dùng tay chạm vào bộ lông báo. Tôi ráng tập trung để thu nạp ADN của con

báo. Mong sao nó cũng sẽ xử sự giống như các loài thú khác khi bị lấy mẫu vậy. Mong sao nó sẽ rơi vào cảm giác như thể bị thôi miên.

Khi tôi mở mắt ra, con báo đã nhắm tịt mắt lại rồi.

“Marco!” tôi huýt gió. “Cassie! Rachel! Ax! Tobias! Mấy bồ đâu hết rồi?”

“Chuyện gì vậy?” Marco uể oải hỏi. “Hả, nè mấy bồ, dậy mau lên! Jake, bồ đang làm gì vậy? Con báo đó có thể nhai sống bồ đó.”

“Vậy á? Cảm ơn đã nhắc nhở nghe. Mình đang thu nạp ADN của con báo để nó hiền lại. Bây giờ tụi mình sẽ lần lượt từng người lấy mẫu ADN của con báo rồi chuẩn lẹ.”

<Tuân lệnh, thưa Hoàng tử Jake.> Ax nói.

“Bồ cho là tụi mình chạy nhanh hơn anh chàng báo này ư?”

<Đúng vậy.>

“Thôi được. Ax à, bồ sẽ làm sau cùng nha. Chỉ sợ chàng báo này phát cáu thì mệt lắm.

Năm phút sau, tụi tôi đã ở trong khoảng cách an toàn.

“Jake à, lúc đó mình nghĩ bồ vẫn sẽ an toàn thôi.” Cassie nói. “Bọn báo chắc không chuộng những con mồi to như bồ đâu.”

<Nhưng cỡ tui thì chắc nó xơi gọn đó.> Tobias thì thầm.

“Thật may là tụi mình đã có mẫu biến hình của báo - nếu phải di chuyển trong rừng đêm thế này thì lột báo quả là tuyệt.” Cassie nói.

“Đã muộn lắm rồi đó.” Rachel nói. “Không còn nhiều thời gian nữa đâu.”

<Chúng ta còn hai giờ nữa.> Ax nói.

“Trong hai giờ, phải tìm ra tàu Lưỡi Rìu, nhảy lên đó và cầu nguyện sao cho Visser Ba biết cách đưa tụi mình trở về với thời gian thực.” Rachel nói. “Nghe tuyệt không.”

“Báo là loài hung hãn.” Cassie nhắc. “Giác quan của nó dành cho việc đi săn trong rừng. Nó sẽ tìm ra được bọn Yeerk.”

Marco bật cười. “Cassie, bồ chỉ giỏi tìm có để thưởng thức một lột biến hình mới thôi.”

“Cassie nói đúng đó.” Tôi lên tiếng. “Trời tối lắm rồi. Mình không nhìn thấy mấy bồ nữa. Ở đây chả có đèn đường, đèn pha ô tô, còn ánh trăng và sao thì chả chiếu được xuống đây. Một lũ trẻ chân đất, lạc đường, mù mờ như tụi mình chẳng thể nào ra khỏi khu rừng này được đâu. Cần phải có những đôi mắt tinh tường. Tụi mình có thể biến thành cú nhưng sẽ có biết bao nguy hiểm rình rập trước mặt một con cú yếu ớt. Còn báo thì khác, nó mạnh hơn nhiều.”

“Bắt đầu thôi.” Rachel nói.

“Phải tìm cách đem theo chip điều khiển tàu Con Rệp.” Cassie nhắc nhở. Nhỏ xé một miếng vải từ bộ đồ biến hình, bện lại và khâu qua cái lỗ nhỏ của chip điều khiển.

“Để mình giữ cho.” Tôi nói. Con chip này là kết quả cái sai lầm khủng khiếp của tôi. Tôi có trách nhiệm phải mang nó. Cassie quàng nó qua đầu tôi. Nó treo lủng lẳng trước ngực tôi như một cái huy chương lớn.

Tôi hít một hơi thật sâu. “Nào mấy bồ, biến hình thôi.”

<Jake à, tui phải cố bay vượt qua ngọn cây, tìm chút ánh sáng trắng.> Tobias nói. <Ở đây, tui cũng thành gã mù dờ mắt thôi.>

Với tôi, mẫu biến hình của báo chả lạ chút nào. Nó y như biến thành cọp thôi. Báo thì nhỏ và khoẻ hơn cọp. Nhưng nó vẫn thuộc họ nhà mèo.

Nhưng với các bạn khác, đây là lần đầu tiên các bạn ấy biến thành một loài vật thuộc họ nhà mèo.

Đôi mắt báo của tôi bắt đầu hiện ra, mọi thứ trở nên sáng sủa hơn khiến tôi có thể nhìn thấy sự biến đổi của các bạn mình.

Tôi nhìn thấy hàm răng dài đang mọc trong miệng Cassie. Các đốm lớn đang loang khắp da thịt của Rachel. Móng vuốt thì đang nhú ra khỏi đôi tay yếu ớt của Ax. Marco thì đang lúng túng tập đi bằng bốn chân, trong khi cái đuôi báo bắt đầu mọc ra từ phía sau cậu ta như một con rắn.

<Hấp dẫn thiệt.> Marco nói. <Ôi, có thấy tui oai hẳn lên không?

<Ha ha.> Rachel bi bô. <Sướng thiệt. Hết thấy sợ rồi.>

Tôi biết cảm giác đó. Nó khác hẳn cảm giác của một con thú đang nằm trên thớt. Đây là cảm giác của một con thú không hề sợ bị tóm cổ. Đó không phải là sự tự mãn đâu. Chỉ là cảm giác chẳng thấy sợ hãi gì cả. Giống như cọp, báo có thể lúng túng, ngớ ngàng, cảnh giác, nhưng nó không bao giờ sợ hãi. Khi thấy người hay nghe tiếng máy kêu gào, báo có thể chạy mất nhưng ngay cả khi đó, nó cũng không cảm thấy sợ hãi.

Rachel đưa chân đánh một đòn gió để thử tốc độ. <Không mạnh như gấu, nhưng nhanh kinh khủng.>

<Thiệt là thính nhạy.> Cassie nói. <Mình ngửi thấy cả triệu thứ.>

<Tự dưng tui muốn ăn thịt khỉ quá.> Marco nói. <Thiệt là lạ, chỉ mới mấy giờ trước tui còn là khỉ mà. Cứ thế này có ngày cả đám tụi mình bị tổng vô bệnh viện tâm thần mất thôi.>

<Tobias, bồ có nghe thấy mình không?> tôi hỏi.

<Có, nghe được mà. Ở trên này đỡ hơn. Thấy được ba phần tư mặt trăng và cả triệu ngôi sao. Tui có thể bay được, nhưng chắc sẽ gãy cổ nếu ráng tìm chỗ hạ cánh.>

<Có hơn triệu ngôi sao chứ.> Ax bình luận.

<Tui biết mà.> Tobias bật cười. <Ồ, có ánh sáng. Trông giống một thị trấn. Nhiều ánh đèn lắm.>

<Nếu bọn chúng còn đang sửa tàu Lưỡi Rìu, chắc sẽ có nhiều ánh sáng.> Cassie nói.

<Đi thôi.> Tôi bảo các bạn mình.

<Đi về vùng ánh sáng.>

<Cái gì?>

<Poltergeist. Cái bộ phim xưa đó mà. Hồng nhớ sao? Trong phim, có một bà nói: Hãy đi về vùng ánh sáng.>

<"Vùng ánh sáng" đó nghĩa là sao?> Ax ngạc nhiên hỏi.

<Theo tui, nó giống như... tử thần.> Marco nói. <Nhưng, có thể tui sai. Có thể ánh sáng đó chỉ là một quán fastfood McDonald thôi.>

<Thôi ngưng đi, Marco.> Rachel nói.

Nếu Ax nói đúng thì tui tui chỉ còn hai giờ nữa trước khi *Dòng xoáy thời gian* chấm dứt. Và trên vũ trụ này sẽ có hai Jake, hai Cassie... và rồi những cặp hai người đó sẽ đi tong.

Phải tìm được tàu Lưỡi Rìu. Vào được bên trong nó. Hi vọng là Visser Ba đưa được tui tui quay về. Ngay cả khi hẳn không có con chip điều khiển.

Kế hoạch nghe chẳng hay ho gì. Nhưng tui là thủ lĩnh, mà một thủ lĩnh thì phải làm cho mọi người hi vọng. Ngay cả khi người thủ lĩnh đó chẳng có nhiều hi vọng.

<Thử tới đó xem là ánh sáng gì.> Tui nói.

CHƯƠNG 20

6 giờ 05 phút chiều.

Dù đã có đôi mắt báo, khu rừng vẫn rất tối.

Những vật tui thấy chuyển động y như bóng ma vậy.

Tui có cảm giác như thể mình đang ở khu trò chơi cảm giác mạnh, như thể đang ở trong ngôi nhà ma và mỗi cử động lại khiến tui phải trông thấy một bóng hình kinh dị hoặc một bộ xương trông thật ghê hồn.

Nhưng ở đây không phải là các hồn ma mà là cuộc sống. Một cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

Những con rắn khổng lồ dài cả sáu thước và to như các cành cây. Lại có cả những con rắn nhỏ tí ti như giun vậy.

Những giống côn trùng, bọ, gián to bằng nắm tay người. Những con rết to như chuột. Và chuột thì to chẳng khác gì chó săn. Cả những đàn ếch đủ màu sắc sặc sỡ.

Kiến thì ở khắp mọi nơi, một số đi thành hàng ngũ, mỗi con khiêng một mẩu lá to hơn nó đến gấp mười lần. Thằn lằn thì phát ánh sáng xanh ngắt. Và cả những con kì nhông màu sắc cũng rất sặc sỡ. Và phía trên cao là đủ loại chim, khi...

Mới không lâu trước đây, tụi tôi còn là những kẻ mù dờ đi lọc cọc trong rừng, chả thấy được gì cả. Nhưng báo thì thấy, ngửi và nghe được mọi thứ.

Cả triệu loài động vật vây quanh tụi tôi. Có khi còn kì lạ hơn những sinh vật vũ trụ nữa đó. Một cuộc sống kì lạ vây quanh bạn. Ở đây, mọi loài, dù mạnh mẽ hay yếu đuối, đều cố chiến đấu để tồn tại, để có một tổ ấm nhỏ nhoi giữa khu rừng nhiệt đới rộng lớn này.

Cảm xúc quá lớn ập đến khiến tụi tôi, trong một lúc, chẳng nói năng gì. Tụi tôi đang khám phá một thế giới cực kỳ lạ lẫm. Có lẽ Polo và các người lính của ông cũng sẽ như vậy nếu họ được cho đến một siêu thị trong mùa Giáng sinh. Chắc họ cũng sẽ ngẩn người bối rối trước những gì con người thành thị tạo nên...

Còn ở đây, điều ngược lại đang xảy ra. Đây là thế giới mà loài báo đã thuộc lòng. Là thế giới của Polo và những người lính của ông. Họ cũng có một siêu thị đấy, nhưng nó chứa đầy các sinh vật kì lạ của tạo hoá.

Cứ mỗi lần tôi nghĩ mình đã biết hết tất cả, khu rừng lại như đang nói: Này chú nhóc, chú chưa biết gì đâu. Hãy thử nhìn con chim này xem! Nhìn bông hoa kia nữa! Hãy chiêm ngưỡng tạo vật kia kìa! Chú nhóc ơi, ta có cả một kho tàng cho chú xem đến mười kiếp sống cũng chưa hết đâu!

<Nào nào!> Cuối cùng Rachel cũng phá tan sự im lặng. <Mình xin rút lui. Mình chả muốn ra khỏi cánh rừng nhiệt đới này tí nào. Mình chả cần biết nó có nguy hiểm đến chết người hay không...>

<Hành tinh của các bạn thật lạ kì.> Ax nói. <Thật lạ kì.>

Thật ngạc nhiên khi chính Cassie lại nhắc tụi tôi quay về với sứ mạng của mình.

<Tụi mình không còn nhiều thời gian nữa đâu. Điều cần nhất bây giờ là phải tìm cho ra tàu Lưỡi Rìu.>

<Cassie, mình cứ tưởng bồ sẽ chết mê chết mệt cảnh tượng này ấy chứ.> Tôi nói. <Đây quả là một chuyến đi dạo đầy ấn tượng.>

<Đồng ý là thế,> giọng Cassie mềm mại. <Nhưng bọn Yeerk lại muốn hủy diệt nó, và mọi vật mà chúng không thể sử dụng trên hành tinh này. Mình sẽ không cho phép điều đó xảy ra. Vậy thì phải nhanh lên chứ, phải tìm cho ra tàu Lưỡi Rìu, trở về và tiếp tục chiến đấu. Khi đó sẽ chả còn ai dám phá hủy nơi này nữa.>

<Vâng, thưa quý cô.> tôi nói.

<Tui thấy đằng trước có ánh sáng kìa.> Marco kêu lên.

Giọng Tobias từ trên cao vọng xuống. <Mình đang ở ngay chỗ có ánh sáng đây. Không phải là làng đâu. Đó là tàu Lưỡi Rìu. Ôi, chúng đã kéo cả tàu Con Rệp ra đây nữa rồi.>

Nghe đến đó, tự dưng tôi cảm thấy bất an.

Không có lý nào Visser Ba lại lệnh cho thuộc hạ kéo cả hai con tàu ra sát nhau. Có vấn đề

rồi. Đó là gì nhỉ? Tôi cần phải biết.

Nhưng tôi tạm không nghĩ đến nữa.

Tôi cần vạch ra một kế hoạch.

Đây là lúc cần suy nghĩ, chứ không phải lo lắng về những chuyện không đâu.

CHƯƠNG 21

7 giờ 36 phút.

Tụi tôi bò sấp xuyên qua bụi cây, thật yên lặng. Đứa này theo sát đứa kia, vạch lá mà đi, như những kẻ vô hình.

Bọn Hork-Bajir đã dọn một bãi quang xung quanh tàu Lưỡi Rìu. Mấy tên Taxxon đang xúm quanh con tàu, ra sức sửa chữa. Có vẻ chúng đã xong phần việc ở tàu Con Rệp. Bọn Taxxon này trông giống những con rết khổng lồ với cái miệng tròn màu đỏ tươi và hàng loạt cặp mắt nhìn thô lỗ.

<Bọn này rành việc nhỉ.> Marco nói.

Tôi chia sẻ ý nghĩ đó. Bọn Taxxon có vẻ rất quen thuộc với khu rừng nhiệt đới này, mặc dù chúng trông quá khổ so với các sinh vật tại đây.

<Còn thiếu nhiều tên Hork-Bajir lắm.> Ax nói. <Chúng phải có nhiều hơn thế. Có lẽ chúng đang canh giới phía vành đai bên ngoài.>

<Mình chỉ đếm được có năm tên Hork-Bajir.> Rachel nói. <Gượm đã! Nhìn bên trong tàu Lưỡi Rìu kìa. Bên trong cửa sổ đó. Visser Ba!>

Tôi thoáng thấy bóng mờ của một người Andalite. <Đúng rồi. Ít nhất tụi mình cũng đã biết hắn đang ở đâu.>

<Làm gì bây giờ?> Rachel hỏi.

Rachel đang hỏi tôi. Mà tôi thì lại không có sẵn câu trả lời nào ra hồn.

<À, tụi mình đã biết Visser Ba đang cần tàu Con Rệp để quay về thời gian thực, đúng không? Nhưng con chip đang nằm trong tay tụi mình, vì vậy hắn không thể điều khiển tàu Con Rệp nếu không có tụi mình. Vậy là... tụi mình có thể thương lượng với Visser, nhưng không thể tin hắn được. Hay là tụi mình chuồn lên tàu Lưỡi Rìu và để lại con chip ở chỗ nào đó hắn thấy được?>

<Nếu hắn thấy con chip, hắn sẽ biết ngay. Hắn sẽ biết tụi mình đang cần gì.> Marco nói.

<Không còn nhiều thời gian nữa đâu.> Ax nói.

<Nếu tụi mình trốn trong tàu Lưỡi Rìu nhưng lại không đưa Visser Ba con chip, lúc đó cả đám sẽ cùng kẹt ở đây.> Cassie nói.

Đầu óc tôi quay cuồng. Trời ơi, xin hãy cho con câu trả lời. Nhưng chả có ai đáp lời tôi cả.

<Thôi cho tui yên. Tui không biết gì hết.> Tôi hét lên. <Tui không biết gì hết.>

<Jake à, bồ là thủ lĩnh dũng cảm cơ mà.> Marco nói.

Ôi, tôi mất hết bình tĩnh rồi. Nếu còn ở trong lốt người, chắc tôi sẽ thụi cho Marco đo ván.

<Có bao giờ tui nói mình là thủ lĩnh đâu! Tui chả bao giờ muốn lãnh đạo ai cả. Tại sao tui phải biết mọi câu trả lời? Mấy bồ kia, từ Marco đến Rachel, có ai biết câu trả lời đâu.>

<Ôi trời ơi.> Marco rên rỉ. <Bồ không được phép cáu bẳn như thế. Mọi người cần bồ mà.>

Tôi suýt phun ra những lời cay độc, nhưng khi đó, Cassie xen vào. <Có một điều làm mình khó hiểu. Tại sao Jake là người duy nhất thấy những quang sáng đó? Tất cả tụi mình đều tồn tại ở cả hai nơi cùng một lúc, đúng không nào? Vậy tại sao chỉ mình Jake là có những ảo giác đó?>

Câu hỏi làm tôi choáng váng. Trời ơi, lẽ ra tôi phải tự hỏi mình điều đó. Lẽ ra... Lẽ ra... Có quá nhiều câu lẽ ra như vậy!

Ax! Trời ơi, tôi còn nhớ mình đã hỏi ảnh liệu còn cách nào khác giúp tụi tôi quay về hay không. Lúc đó, ảnh đã tránh né. <Ax! Bồ còn giấu điều gì đó, đúng không?>

<Tôi còn biết điều gì khác á?> Ax lảng tránh.

<Bồ còn biết... hay đoán được chuyện gì nữa không?>

<Hoàng tử Jake, tôi đã nói là tôi biết rất ít về *Dòng xoáy thời gian*. Lúc đó tôi thiếu...>

<Ax. Bồ đã gọi mình là Hoàng tử. Được lắm, mình là Hoàng tử của bồ, vậy hãy trả lời câu hỏi của mình đi...>

<Hoàng tử Jake... có thể là cậu... Ý tôi là, có thể cậu là con người thật duy nhất ở đây. Tất cả bọn tôi có thể chỉ là... kí ức mà thôi.>

Tôi lạnh cả người. <Bồ đang nói gì vậy?>

<Có thể bọn tôi không thật sự tồn tại ở đây. Không có thật. Ý tôi là, chúng tôi từng tồn tại ở một tuyến thời gian, nhưng tuyến thời gian ấy đã bị xoá sạch rồi.>

<Xoá sạch? Ai đã xoá?>

<Là cậu, Hoàng tử Jake ạ. Có thể cậu là người duy nhất sẽ thoát khỏi tuyến thời gian này. Cậu có thể quay về, một mình, thay đổi tất cả để cho mọi chuyện này chưa từng xảy ra.>

<Tui chả hiểu gì cả, tất cả điên hết rồi.> Marco nói.

<Ax, làm sao mình lại là người duy nhất có thể thoát ra khỏi tuyến thời gian này? Tụi mình cứ tưởng cách duy nhất trở lại thời gian thực là tái tạo lại lần chạm nhau giữa hai tia Nghiệt vốn tạo nên *Dòng xoáy thời gian* chứ?>

<Có thể, Hoàng tử Jake ạ, có thể đó không phải là cách duy nhất.> Ax nói. <Có thể còn cách khác. Lúc đó, tôi không muốn đề cập bởi vì tôi không dám chắc. Và...>

<Ê này,> Tobias ngắt lời. <Visser Ba ở trong cửa sổ đó, phải không? Tui vừa thấy hắn lão đảo. Như màn hình tivi vừa mất tín hiệu vậy. Đó không phải là hắn mà chỉ là hình chiếu thôi!>

<Một con chim mồi!> Rachel nói.

Đột nhiên, tôi nhận ra sai lầm của mình. Visser Ba đã biết 8 giờ 54 phút là thời hạn chót. Hắn biết. Và hắn nhận ra là tui tôi cũng biết.

Vì vậy, hắn thừa biết tui tôi sẽ phải xuất hiện gần tàu Con Rệp hoặc tàu Lưỡi Rìu để ngăn chặn thời hạn chót kia. Hắn biết tui tôi sẽ cố lên một trong hai con tàu này. Vì vậy, hắn đã ra lệnh cho bọn lâu la kéo tàu Con Rệp đến gần tàu Lưỡi Rìu.

Vậy là chúng tôi chỉ còn một nơi đến duy nhất.

Làm như vậy, hắn sẽ biết nơi trốn của tui tôi trước 8 giờ 54 phút.

<Đó là cái bẫy.> Tôi thét lên. <Mắc bẫy rồi! Hắn đang rình tui mình.>

Vừa lúc đó, tui tôi nghe giọng của hắn vang trong đầu.

<Năm con mèo cộng một con chim. Ha ha ha. Thiệt là quá dễ dàng.>

CHƯƠNG 22

8 giờ 00 tối.

<Chạy ngay! Chúng ta mắc bẫy rồi!>

Tôi vùng chạy. Nhưng một nhánh dây leo túa ra và quấn chặt vào chân trước của tôi. Tôi vấp té. Ngay lập tức, tôi vùng dậy, nhưng một sợi dây leo khác lại cuốn chặt lấy cổ tôi.

Những dây leo sống như người vậy.

Như một con rắn, nó xiết cổ tôi thật chặt. Tôi không thở được! Tôi quặn đau, nhưng cố hết sức vẫy vùng như một con báo trong thế tuyệt vọng.

Tôi chạy, nhưng... nó lại quấn lấy tôi. Con chip đeo trên cổ tôi đã biến mất.

<Đó là một Lerdethak!> Ax hét to. <Các dây leo đó! Đó là Visser Ba trong lối biến hình. Đó là một sinh vật do bọn Hork-Bajir tạo ra: một tên Lerdethak. Nó...>

Ax bỗng im bặt.

Cả chùm dây leo đã quấn quanh tôi. Xung quanh tôi giờ là bóng tối đen đặc. Như đang ở giữa một biển rắn độc. Bọn dây leo hung hãn tung hết các chiêu thức độc hiểm để xiết chặt tôi.

Tôi trông thấy bóng một con báo - hình như là Ax, không chắc nữa - con báo đang bị một sợi dây leo nhấc bổng lên. Bọn dây leo không chỉ nhắm vào cổ, mà cả vào đầu và thân con báo này.

Tôi muốn tiếp ứng, nhưng bọn rắn này đã lan tràn khắp mọi nơi. Chỉ cần tôi ngần ngừ trong một giây, chúng sẽ lại quấn chặt tôi ngay...

<Jake!> tôi nghe tiếng hét của Marco. <Tui bị rồi!>

Giọng Cassie gào lên thất thanh: <Aaaaaa!>

Tôi gào lên tuyệt vọng. <Cassie! Marco!>

<Jake! Nó bự quá!> Tobias gọi từ trên cao. <Mình không thấy rõ, nhưng nó giống như con bạch tuộc ngàn tua đó!>

Một dây tua vươn dài tới xiết quanh chân tôi. Tôi nhảy vọt lên... Chỉ chậm một giây là tôi đã bị nó ôm dính.

Tôi chạy. Tôi đâu còn cách nào khác? Tôi chạy!

<Nó đang nuốt các bạn ấy!> giọng Tobias nghe như đang khóc. <Ôi, không! Nó có miệng! Xin hãy giúp các bạn ấy!>

<Mình không thể! Không thể làm gì được!> tôi khóc.

Dây tua có vẻ ít đi và yếu dần.

<Mình mắc kẹt bên trong rồi!> Rachel nói. <Nghẹt thở quá!>

<Hoàng tử Jake, tui tôi đã bị Lerdethak nuốt chửng rồi!>

<Mình không chạy đến gần được!> tôi thét lên. <Thậm chí không nhìn ra các bạn nữa! Cố thoát ra đi!>

<Không được... không cử động được...> Cassie rên lên vì đau đớn.

<Mình không chịu nổi cảnh này nữa!> Tobias thét lên. <Mình xuống đây!>

Tôi lao đảo vì sốc và hoảng sợ. Đám dây tua không còn ở quanh tôi nữa. Nhưng khi vừa dừng lại, trong hơi thở hỗn hển, tôi ngoảnh đầu lại và thấy nó.

Trông giống một cây cổ thụ đang di chuyển. Hay quái vật Medussa với cái đầu hung nhúc rắn độc. Nó nổi rõ trên nền ánh sáng xanh xung quanh con tàu Lưỡi Rìu, càng lúc càng trởi dậy cao hơn. Ôi, đám dây tua này chẳng khác gì những dây xích đầy hăm dọa! Trước mặt tôi là một mê cung chứa đầy rắn rết. Trong đám dây tua đó hiện ra một cái miệng to, dữ dằn.

Vào lúc đó, hình như sự dũng cảm của con báo đã biến đâu mất.

Một dây tua vươn dài ra và quất gọn một chú chim vừa bay vào tầm với của tên quái vật.

<Hum,> Visser Ba nói. <Chỉ mới có năm thằng Andalite trong bụng ta. Còn một tên hãy còn đang nhớn nơ... Nhưng không sao. Ta còn khối thời gian để tóm hấn...>

Hấn đã bắt được tất cả. Ngoại trừ tôi.

<Ngoan ngoãn nào, các bạn Andalite thân mến. Ta chưa giết các người đâu. Nhưng các người cũng đừng hòng biến hình thoát khỏi đây. Lốt biến hình Lerdethak của ta sẽ nhốt chặt các người cho đến khi ta quyết định số phận từng đứa...>

Hấn đã bắt được tất cả. Visser Ba đã thắng. Chỉ còn tôi mà thôi. Tôi là hi vọng duy nhất của mọi người.

Hy vọng. Tôi cay đắng nghĩ. Tôi là một thủ lĩnh. Vậy mà tôi đã đưa các bạn của mình vào bẫy của Visser Ba. Jake à, đừng than trách nữa. Phải tìm cách đi!

Tên quái vật chậm rãi tiến thẳng vào rừng. Và kìa, xung quanh tôi nhan nhản bọn Hork-Bajir.

Đằng sau tôi nữa! Xung quanh tôi là lúc nhúc bọn Hork-Bajir. Còn tên Visser Ba thì đang lừng lững đến gần tôi.

Lúc đó...

VÙ! VÙ! VÙ!

Ngay cả đôi mắt báo của tôi cũng không kịp thấy đường bay của mũi giáo. Tôi chỉ thấy nó khi nó cắm phập vào lưng một tên Hork-Bajir.

VÙ! VÙ! VÙ!

Giáo phóng ra rào rào. Bọn Hork-Bajir ngã gục hàng loạt.

Polo xuất hiện. Ông ta nhìn tôi, và rồi phóng thẳng ngọn giáo về phía Lerdethak. Thẳng về Visser Ba.

Nhưng Visser quá nhanh. Một dây tua vung lên. Nó bắt lấy ngọn giáo và lạnh lùng ném ngược lại. Mũi giáo cắm phập xuống đất.

Không sao ngăn được Lerdethak. Đám dây tua làm thành bức tường bảo vệ hấn. Nơi duy nhất có thể bị thương là đầu, nhưng nó được che phủ bởi một rừng...

Gượng đã!

Không giống dây leo! Không giống dây tua! Jake ơi, nghĩ sai rồi. Cành cây. Giống cành cây!

Tôi chạy về phía bóng tối. Vừa chạy, tôi vừa hoàn hình. Tôi nghe tiếng giáo lao vun vút và tiếng bọn Hork-Bajir la hét. Nhưng Lerdethak chưa hề hấn gì.

Visser vẫn lừng lững tiến đến.

Tôi đã trở lại hình dạng người. Tôi chạy băng qua những hàng cây, chân tôi va đập, tứa máu. Nhưng tôi đã có kế hoạch rồi. Tôi chạy và bắt đầu biến hình. Người tôi đã thu nhỏ lại, nhưng tôi vẫn chạy. Dù cho đôi chân kiệt sức làm tôi có lúc ngã chúi người xuống, tôi dùng luôn cả hai tay mình để chạy.

Và khi đã biến thành khỉ... tôi quay lại.

Tên Lerdethak hiện ra trước mặt tôi. Đám dây tua vung vẩy giữa không trung.

<Mày đó ư, thằng nhóc Andalite?> Visser Ba gầm gừ. <Đây là mẫu biến hình cuối cùng của mày đó ư? Hum, thật tội nghiệp.>

Tôi nhảy lên.

Nhảy về phía sợi dây tua gần nhất.

Tôi nắm lấy nó và lấy đà bay đi.

Không loài sinh vật nào có thể bay xuyên qua đám dây tua lổm chổm đó. Nhưng với một con khỉ, đó đơn thuần chỉ là một đám dây leo và cành cây thôì.

Đu đưa! Bay! Chộp lấy!

Tất cả thực hiện với tốc độ kinh hoàng. Thật khó tin! Nhưng khỉ có thể làm được điều đó!

Tôi thộp lấy một dây tua rõ to. Nó cố bắn tôi lên cao để rồi cố đớp lấy tôi. Nhưng tôi giữ chặt nó lại. Và kìa, tôi đã thấy cái đầu của Lerdethak. Đã thấy cái miệng độc ác vừa nuốt chửng các bạn tôi.

Tôi quay người. Polo! Ông ta đang đứng, tay cầm giáo.

<Ngọn giáo!> tôi hét to. <Ngọn giáo!>

Trong một giây, Polo hiểu ra. Ông phóng thẳng ngọn giáo với tất cả sức mạnh.

Ngọn giáo bay vùn vụt.

Từ trên cao, đuôi tôi vẫn quấn chặt vào dây tua, tôi vươn dài và dùng cả hai tay chụp lấy ngọn giáo.

Bạn có biết một trong những lý do khiến con người có thể ném liệng là bởi vì họ từng có thời đủ cây không? Đúng vậy đó. Cách điều khiển xương vai giúp khỉ nhảy từ cành này sang cành khác cũng là cách đã giúp con người biết phóng giáo.

Tôi phóng.

Trúng rồi! Ngọn giáo đâm sâu vào da thịt của Lerdethak, tổng thẳng chất độc rừng già vào tên quái thú.

Nhưng đó cũng là lúc may mắn của tôi chấm dứt!

Một sợi dây tua đập mạnh vào tôi. Nó siết chặt quanh cổ tôi như ngọn roi da, và rồi...

8 giờ 19 phút tối.

Tôi đã tính toán sai khoảng cách. Tôi rơi thẳng cánh và lộn nhào.

<Hạ cánh hay nhỉ.> Tobias bật cười.

“Bồ hồng sao chứ?” Cassie hỏi tôi. Nhỏ chạy lại và đỡ tôi dậy. Tôi bắt đầu hoàn hình. Trọng lượng của tôi tăng lên khá nhanh.

“Cái gì...” tôi hỏi. Tôi suýt bị đau tim. Mình đã trở về ư? Lại ở phía sau khu nhà trọ. Ngay gần cửa hàng Safeway.

Đó là một ảo giác chăng?

Không, ảo giác đó đã kéo dài quá lâu. Còn đây là hiện thực. Tôi đang ở phía sau khu nhà trọ. Chuẩn bị biến hình và đi vào cửa hàng Safeway.

“Mấy giờ rồi?” tôi hỏi Ax.

<Tám giờ mười chín phút.>

8 giờ 19 phút. Dĩ nhiên là tôi biết giờ chứ. Vào lúc 8 giờ 19 phút, tôi đã cảm thấy kì lạ và bất an khi quyết định tiến vào cửa hàng tạp hoá. Nhưng tôi đã quyết định tiến vào. Và quyết định đó làm phát sinh mọi chuyện. *Dòng xoáy thời gian*. Tai họa trong khu rừng mưa nhiệt đới.

“Cassie? Bồ đã từng đến rừng Amazon chưa?”

“Sao cơ? Dĩ nhiên là chưa.”

Nó chưa xảy ra. Ít nhất là với Cassie. Nó vẫn đang là điều sắp sửa xảy ra. Trừ phi tôi thay đổi tuyến thời gian.

“Tụi mình có bắt đầu không nào?” Rachel sốt ruột. “Nhanh lên, Jake, tụi mình có bắt đầu không?”

Tôi nhăn mặt. Và rồi bật cười. Tôi sợ không khéo mình sẽ cười khúc khích không ngừng. “Rachel nè, có lẽ là... tụi mình nên rời khỏi đây thôi.”

Tôi kể cho Ax nghe tất cả mọi chuyện. Thoạt đầu, ảnh nghĩ chắc tôi có hơi man man. Nhưng khi tôi nhắc đến *Dòng xoáy thời gian*, thì ảnh hiểu ra.

<Thiệt kì lạ.> ảnh nói khi chúng tôi cùng rảo bước vào rừng. Khu rừng quen thuộc. Khu rừng không có loài kiến giết người, cá piranha, báo đốm cũng chẳng có, cả rắn và những người thổ dân lăm lăm những ngọn giáo tẩm độc nữa. <Tôi không nhớ gì về những chi tiết này.>

“Phải, đúng là kì lạ.” Tôi nói. “Mình đã có những quyết định sai lầm làm rối tung mọi việc. Từ con chip điều khiển tàu Con Rệp đến việc làm cả bọn rơi vào bẫy. Bồ biết không, lúc đó tụi mình gay go lắm. Rồi bồ... ý mình là, phiên bản khác của bồ, hay, thôi dẹp đi, dùng từ gì cũng được, đã nghĩ rằng tụi mình cần tái tạo *Dòng xoáy thời gian* để hoá giải mọi chuyện.”

Ax gật đầu. <Đúng vậy, tôi cho là làm như thế có thể tác dụng. Và cũng còn một cách khác...>

Tôi ngắt lời. “Lúc đó bồ không cho mình biết về cách khác đó.”

<Ừ,> Ax nói. <Tôi không biết chắc... nhưng có một lý thuyết...>

“Chắc phải có chứ.” Tôi nói.

<Một người thì không thể có mặt cùng lúc ở hai nơi. Trên lý thuyết là vậy. Vì vậy nếu cậu... loại bỏ... một trong hai người thì mọi sự lại trở về như lúc ban đầu. Tôi nghĩ, Hoàng tử Jake à, lúc đó cậu đã chết.>

Tôi lạnh cả xương sống.

<Nhưng ngay cả khi cậu đã chết trong rừng nhiệt đới, cậu vẫn còn sống ở đây. Vì vậy đầu óc cậu lại quay về. Thế rồi cậu hoá giải tuyến thời gian, vậy là chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cậu sẽ thấy mình không thể biến hình thành báo hay khỉ, vì cậu chưa từng lấy mẫu của mấy con vật đó.>

Ax mỉm cười. Đúng là nụ cười của người Andalite, mắt anh đang cười kìa, vì người Andalite không có miệng mà.

“Ở trường Andalite, bồ học những điều này hả?”

<Đúng vậy.>

“Và bồ không tập trung nghe giảng chính bài học này?”

<Đúng vậy.>

“Mình hiểu vì sao rồi. Mớ kiến thức về việc di chuyển thời gian này sẽ làm đầu bồ nổ tung lên mất.”

<Chính xác.> Ax hưởng ứng. <Và vào ngày hôm đó, có trò chơi... và cô gái...>

Tại tôi tiếp tục đi sâu trong rừng. “Thời khắc đó kinh khủng lắm, Ax à. Mình đã phá hỏng mọi chuyện. Chỉ nhờ may mắn mà tại mình sống sót thôi...”

<Có thể là vậy, Hoàng tử Jake. Nhưng anh Elfangor đã từng bảo tôi: Đôi khi, thành công chỉ là chuyện may mắn thôi.>

Tôi gật đầu. Nhưng điều đó cũng chẳng làm tôi thấy khá hơn. Tôi lẩm bẩm. <May mắn của anh Elfangor đã cạn.>

<Vâng. Chúng tôi chỉ còn cách hi vọng may mắn của cậu sẽ không như thế, Hoàng tử Jake à.>

Tôi bật cười. “Đừng gọi mình là Hoàng tử.”

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>